

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

VIII legislatura

Setè període

Sèrie P - Número 97

Dimecres, 28 d'octubre de 2009

Ple del Parlament

PRESIDÈNCIA DEL M. H. SR. ERNEST BENACH I PASCUAL

Sessió núm. 64, primera reunió

S U M A R I

Projecte de llei

dels drets i les oportunitats de la infància i l'adolescència (debat de totalitat) (tram. 200-00064/08) p. 3

Proposició de llei

d'equiparació de les prestacions familiars a les famílies amb un fill o filla amb discapacitat (debat de totalitat) (tram. 202-00039/08) p. 18

Proposició de llei

de creació d'una deducció en el tram autonòmic de la quota íntegra de l'impost sobre la renda de les persones físiques en matèria d'educació de fills menors d'edat (tram. 202-00063/08) p. 25

Proposició de llei

de creació d'una línia extraordinària de subvencions per a la renovació de vehicles (debat de totalitat) (tram. 202-00074/08) p. 30

Pregunta

al president de la Generalitat sobre les mesures per a reforçar la confiança dels ciutadans en les institucions (tram. 317-00289/08) p. 35

Pregunta

al president de la Generalitat sobre la situació a la planta de Lear de Roquetes (Baix Ebre) (tram. 317-00293/08) p. 36

Pregunta

al president de la Generalitat sobre les mesures per a restituir la confiança en les institucions després dels darrers casos de corrupció (tram. 317-00290/08) p. 37

Pregunta

al president de la Generalitat sobre la situació de la planta de Lear de Roquetes (Baix Ebre) (tram. 317-00292/08) p. 38

Pregunta

al president de la Generalitat sobre el seu viatge a Algèria (tram. 317-00291/08) p. 39

Pregunta

al president de la Generalitat sobre la situació de les Terres de l'Ebre i sobre la planta de Lear de Roquetes (Baix Ebre) (tram. 317-00294/08) p. 40

→

Pregunta

al Govern sobre els desembassaments d'aigua al Pallars Jussà i al Pallars Sobirà (tram. 310-00354/08) p. 42

Pregunta

al Govern sobre els darrers incidents entre mossos d'esquadra i pagesos (tram. 310-00355/08) p. 43

Pregunta

al Govern sobre la distribució de les herències intestades (tram. 310-00350/08) p. 44

Pregunta

al Govern sobre l'expedient de regulació d'ocupació de la planta de Lear
de Roquetes (Baix Ebre) (tram. 310-00351/08) p. 45

Pregunta

al Govern sobre el funcionament i l'activitat de l'Agència Catalana de Turisme (tram. 310-00349/08) p. 46

Pregunta

al Govern sobre el funcionament del servei de trens regionals de Renfe (tram. 310-00353/08) p. 48

Pregunta

al Govern sobre l'avantprojecte de llei del cinema (tram. 310-00352/08) p. 49

Proposició de llei

de creació d'una línia extraordinària de subvencions per a la renovació de vehicles
(debat de totalitat) (tram. 202-00074/08) (continuació) p. 50

Interpel·lació

al Govern sobre la crisi econòmica i l'augment de la desocupació (tram. 300-00234/08) p. 55

Interpel·lació

al Govern sobre l'evolució dels expedients de regulació d'ocupació en
el sector de l'automoció (tram. 300-00237/08) p. 60

Interpel·lació

al Govern sobre el desplegament i l'aplicació de la Llei 12/2009, d'educació (tram. 300-00235/08) p. 65

NOTES

Aquesta publicació és impresa en paper ecològic (definició europea ECF), en compliment del que estableix la Resolució 124/III del Parlament, sobre la utilització del paper reciclat en el Parlament i en els departaments de la Generalitat, adoptada el 30 d'abril de 1990.

El DSPC reproduceix només les intervencions orals fetes durant la sessió. La resta de documentació que acompanya la intervenció es pot consultar a l'expedient del Ple.

SESSIÓ NÚM. 64.1

La sessió s'obre a les deu del matí i set minuts. Presideix el president del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per la secretària general i la lletrada Sra. Casas i Gregorio.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat dels consellers d'Interior, Relacions Institucionals i Participació, d'Economia i Finances, i de Política Territorial i Obres Públiques, i la consellera d'Acció Social i Ciutadania.

ORDRE DEL DIA DE LA CONVOCATÒRIA

1. Projecte de Llei del Síndic de Greuges (tram. 200-00052/08). Comissió d'Afers Institucionals. Debat i votació del dictamen de la comissió (Dictamen: BOPC 554).

2. Projecte de Llei dels drets i les oportunitats de la infància i l'adolescència (tram. 200-00064/08). Govern de la Generalitat. Debat de totalitat i votació de l'esmena a la totalitat. (Text presentat: BOPC 517, 27.)

3. Proposició de Llei d'equiparació de les prestacions familiars a les famílies amb un fill o filla amb discapacitat (tram. 202-00039/08). Grup Parlamentari de Convergència i Unió. Debat de totalitat i votació de l'esmena a la totalitat. (Text presentat: BOPC 288, 26.)

4. Proposició de Llei de creació d'una deducció en el tram autonòmic de la quota íntegra de l'impost sobre la renda de les persones físiques en matèria d'educació de fills menors d'edat (tram. 202-00063/08). Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya. Debat de totalitat i votació de l'esmena a la totalitat. (Text presentat: BOPC 434, 26.)

5. Proposició de Llei de creació d'una línia extraordinària de subvencions per a la renovació de vehicles (tram. 202-00074/08). Grup Parlamentari de Convergència i Unió. Debat de totalitat i votació de l'esmena a la totalitat. (Text presentat: BOPC 479, 5.)

6. Interpellació al Govern sobre la crisi econòmica i l'augment de la desocupació (tram. 300-00234/08). Josep Enric Millo i Rocher, del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya. Substanciació.

7. Interpellació al Govern sobre l'evolució dels expedients de regulació d'ocupació en el sector de l'automoció (tram. 300-00237/08). Grup Parlamentari de Convergència i Unió. Substanciació.

8. Interpellació al Govern sobre el desplegament i l'aplicació de la Llei 12/2009, d'educació (tram. 300-00235/08). Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Substanciació.

9. Interpellació al Govern sobre universitats i recerca (tram. 300-00236/08). Grup Parlamentari de Convergència i Unió. Substanciació.

10. Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre les mocions relatives a consultes sobre la independència de Catalunya aprovades en diversos ajuntaments (tram. 302-00189/08). Grup Mixt. Debat i votació.

11. Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la fiscalitat (tram. 302-00190/08). M. Ángeles Olano i García, del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya. Debat i votació.

12. Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre l'agricultura (tram. 302-00191/08). Grup Parlamentari de Convergència i Unió. Debat i votació.

13. Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre les infraestructures i l'obra pública (tram. 302-00192/08). Grup Parlamentari de Convergència i Unió. Debat i votació.

14. Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre l'Administració de justícia en el context de crisi econòmica (tram. 302-00193/08). Grup Parlamentari de Convergència i Unió. Debat i votació.

15. Preguntes amb resposta oral.

El president

Comença la sessió.

D'acord amb l'article 143.1 del Reglament, la llista de preguntes que s'han de respondre oralment en el Ple és inclosa dins el dossier de la sessió, i seran substanciades aquesta tarda a les quatre.

Modificació de l'ordre del dia

Atès que s'ha sol·licitat dictamen del Consell Consultiu sobre el projecte de Llei del Síndic de Greuges, la tramitació d'aquest primer punt de l'ordre del dia es posposa, de conformitat amb l'article 72.3 del Reglament.

Projecte de Llei

dels drets i les oportunitats de la infància i l'adolescència (debat de totalitat) (tram. 200-00064/08)

El segon punt de l'ordre del dia és el debat de totalitat sobre el Projecte de Llei dels drets i les oportunitats de la infància i l'adolescència. D'acord amb l'article 105.2, presenta la iniciativa l'honorable senyora Carme Capdevila, consellera d'Acció Social i Ciutadania.

La consellera d'Acció Social i Ciutadania (Sra. Carme Capdevila i Palau)

Gràcies, president. Senyores diputades, senyors diputats, representants del departament aquí presents i representants d'entitats, avui presentem el Projecte de Llei dels drets i les oportunitats de la infància i l'adolescència, elaborat pel Departament d'Acció Social i Ciutadania. Aquest és un projecte de llei ambiciós, que vol respondre a les necessitats de la infància en una societat moderna i dinàmica com és la societat catalana. Aquest projecte suposa la combinació d'una intensa feina, una intensa tasca del Govern de la Generalitat, que ha impulsat per aconseguir fer polítiques per a tota la infància i l'adolescència, partint de la consideració de la persona infant o adolescent com a subjecte de

drets i oportunitats. I vull remarcar aquest fet perquè la nostra acció política va encaminada a consolidar els drets de ciutadania com a elements bàsics per a l'avenç democràtic del nostre país. Estem construint la Catalunya de les oportunitats per a tota la seva gent. Per això cal que fem extensiu els drets a aquells col·lectius que durant molts anys no han pogut fer sentir la seva veu. Avui volem sentir la veu dels infants i volem donar-los les oportunitats que es mereixen.

Aquesta llei ha estat fruit d'un procés participatiu per tal de recollir les reflexions i propostes de les persones directament vinculades a l'àmbit de la infància i l'adolescència. Per tal motiu vam iniciar aquest procés de participació a tot el territori de Catalunya. L'objectiu d'aquest procés, com he dit abans, era recollir aquestes aportacions de cara a la nova llei, prenent com a referència el document de bases, alhora que es van lliurar a diversos grups de persones expertes encarregades..., un cop closa aquesta participació, es va entregar aquest document a un grup de persones expertes, que van ser les encarregades de donar forma a l'articulat de la llei. Entre altres, hi van participar col·legis professionals, diverses entitats de l'àmbit de la infància, associacions, experts, amb un total de 390 persones, agrupades en diversos tallers.

Però jo voldria explicar per què és necessària aquesta nova llei. Catalunya, amb la Llei de protecció de menors de l'any 85, havia estat la primera comunitat de l'Estat espanyol que va aprovar una regulació envers la infància i adolescència. Però aquesta llei encara tractava conjuntament la prevenció i el tractament de la delinqüència infantil i juvenil i la protecció de la infància desamparada, amb una regulació insuficient cap a aquesta última vessant de la protecció. Posteriorment, la Llei sobre mesures de protecció de menors desamparats i de l'adopció de l'any 91 va tractar específicament de la protecció de la infància i l'adolescència en situació de desamparament. I la Llei d'atenció i protecció dels infants i adolescents del 95 va intentar oferir un marc per a l'exercici de les polítiques a l'entorn de la infància i adolescència i possibilitar l'actuació de l'Administració pública per tal de garantir el respecte dels seus drets.

Avui, aquest nou projecte de llei reuneix tota la legislació catalana sobre la infància i l'adolescència, actualitza les noves necessitats socials i incorpora nombroses i importants novetats, que posen novament Catalunya al capdavant en el tractament, en la innovació i en el reconeixement dels drets de la nostra infància i adolescència. La norma situa, doncs, l'infant i adolescent com a subjecte de drets i oportunitats, alhora que incorpora el principi de transversalitat amb les polítiques d'infància i adolescència. Avui, doncs, els vinc a presentar un projecte de futur per al nostre país. Però quines són aquestes novetats que presenta aquest nou text?

En primer lloc, desenvolupa els drets subjectius de les persones infants i adolescents. El text recull els drets civils i socials de la nostra infància i adolescència, i complementa aquest reconeixement amb mecanismes que faran possible el dret de la participació activa de les persones infants i adolescents en tots els àmbits de la vida, com a pas previ a l'assumpció de la seva res-

ponsabilitat social. Per tal de donar plena efectivitat als drets dels infants i adolescents tutelats per la Generalitat a ser escoltats, la norma crea, la llei crea la figura del procurador de la infància i l'adolescència. A més, la llei incideix especialment en l'àmbit de la participació dels infants i adolescents, i el projecte de llei crea un consell de participació nacional. D'altra banda, també contempla la creació de taules territorials d'infància, que coordinaran les diferents administracions i institucions implicades en la detecció i intervenció davant dels maltractaments infantils. Pel que fa a la regulació de polítiques de prevenció de la vulneració d'aquests drets dels infants i dels adolescents, s'incorpora al nostre ordenament jurídic un títol destinat a la lluita contra el maltractament infantil.

El segon eix en el qual podem agrupar les mesures, es poden agrupar les mesures, és aquell que promou la família com a espai on han de ser satisfetes les necessitats de les persones infants i adolescents. Per això fomenta el suport, la protecció i l'assistència a les famílies com a forma de garantir el benestar de les persones infants i adolescents. Concretament, estableix nous mecanismes i noves mesures d'atenció social i educativa davant de les situacions de risc que perjudiquen el desenvolupament i el benestar de les persones infants i adolescents.

El tercer eix és el que centra o es centra a incrementar les garanties de l'activitat administrativa de protecció de la infància i adolescència desamparada. Per a les persones infants i adolescents es garanteix una decisió més ràpida amb relació a la seva situació, es possibilita l'adopció de mesures cautelars i es garanteix en tot moment la seva informació i l'exercici dels seus drets. Es garanteix també un seguiment i un suport posterior a la majoria d'edat dels menors tutelats. I, pel que fa a les seves famílies, es garanteix en tot moment la seva informació, audiència i impugnació.

Pel que fa a les situacions de desamparament, la norma descentralitza el sistema de protecció i fixa dues tipologies: la situació de risc i la situació de desamparament. Fins ara, perquè un infant accedís a una mesura de protecció, se l'havia de desamparar. A partir de l'aprovació d'aquesta llei, només s'haurà de fer si la mesura de protecció ho exigeix. És a dir, es considera que un infant es troba en situació de risc quan el seu desenvolupament i el seu benestar es vegin perjudicats per qualsevol circumstància personal, social o familiar, i sempre que per a la seva protecció efectiva no sigui necessària la separació del nucli familiar. Davant d'aquestes situacions, els serveis socials municipals seran els encarregats de valorar i de promoure les mesures més adequades per a eradicar la situació que ha produït aquesta situació de risc social, amb el compromís, evidentment, dels progenitors. D'altra banda, quan un infant o un adolescent es considera en situació de desamparament, és a dir, que cal protegir-lo, que cal separar-lo del seu nucli familiar, en aquest cas la competència és de la Generalitat.

La norma també estableix un temps límit per a oposar-se judicialment a les resolucions de desamparament i a les mesures de protecció. Així s'evita que els infants hagin de patir situacions d'incertesa pel que fa a l'al·leniment dels processos d'oposició, o que els processos

d'oposició poden provocar. Fins ara es podien iniciar, aquestos processos d'oposició, en qualsevol moment, sense comptar la data en la qual s'havia dictat la resolució. D'aquesta manera, la nova regulació limita a tres mesos el termini per a oposar-se a la declaració de desemparament. Paral·lelament, s'estableix un màxim de dos anys perquè els pares suspesos de la potestat puguin sol·licitar el menor, sempre que s'hagin produït canvis en les condicions que van produir el desemparament. En el cas de l'acolliment preadoptiu, que és el pas previ necessari abans de l'adopció, el termini que tenen els progenitors per a oposar-s'hi és de dos mesos. D'aquesta manera agilitzarem el procés de l'adopció nacional.

Un altre aspecte important és que el projecte prioritza que en els casos de maltractament familiar sigui la persona maltractadora la que abandoni la llar, no pas com fins ara, en què sovint era el menor que deixava el seu domicili o el seu nucli familiar.

En l'àmbit de la protecció davant el maltractament, el projecte de llei regula el Registre unificat de maltractaments infantils i preveu la creació d'un centre de recerca sobre maltractaments infantils. La norma evita la doble victimització, és a dir, que els infants hagin de declarar dues vegades en els casos en què hi ha una situació d'abús o de maltractament. La voluntat és lluitar contra el maltractament infantil al mateix nivell que la lluita contra la violència masclista; són dues xacres de la nostra societat en les quals no podem defallir. El nostre sistema democràtic ha de ser capaç de detectar i aturar qualsevol tipus de maltractament que atempti contra la llibertat i contra el desenvolupament de les persones.

Una altra novetat són les noves modalitats d'acolliment. A més de l'acolliment familiar simple, l'acolliment en centre, l'acolliment preadoptiu, el projecte de llei inclou dos noves modalitats: l'acolliment familiar permanent i l'acolliment familiar especialitzat, és a dir, l'acolliment en una unitat convivencial d'acció educativa.

Aquestes són només una part de les novetats i millores que comportarà per a la societat catalana el nou projecte de llei, projecte que suposarà obrir una nova època, amb un nou paradigma per a tota la infància i adolescència de Catalunya. I aquí em voldria aturar un segon.

Aquesta llei serveix per a canviar la perspectiva que fins ara teníem del món de la infància i l'adolescència, serveix per a fer un canvi en positiu que ens ha de portar a millorar l'atenció, la prevenció i la protecció de la infància i adolescència, i que ens portarà tanmateix a donar més oportunitats i a fer possible que els infants i adolescents del nostre país gaudeixin de la vida que es mereixen. Però no ens podem permetre que cap nen o cap nena del país no gaudeixi de la seva infància, i com a polítics tenim l'obligació de saber estar a l'altura d'aquest repte. Ara cal que tots siguem capaços de tirar endavant la seva tramitació parlamentària i aconseguir que aquesta llei es converteixi en un instrument bàsic de les polítiques de la infància i adolescència del segle XXI. Per això, senyors i senyores diputats, els demano que donin suport al Govern en l'aprovació d'aquesta llei. Discutim-la, millorem-la, però tirem-la endavant.

Vaig acabant, senyories. Com vostès saben, una servidora, abans de ser consellera, va estar implicada i va ser directora d'un centre d'atenció a la infància i a l'adolescència; hi vaig treballar durant molts anys, intentant donar una atenció de qualitat. Avui, després de tant de temps de treballar en aquest àmbit, per mi, amb aquest objectiu, és un honor poder presentar en aquesta cambra, en el Parlament del meu país, la Llei dels drets i les oportunitats de la infància i de l'adolescència. Però també és un honor i vull fer un reconeixement als molts professionals que des de fa molts anys treballen fent possible que els nens i les nenes en risc social i les seves famílies puguin millorar la seva qualitat de vida.

Avui presentem un projecte de llei que ens acosta a una nova manera d'entendre i de treballar amb la infància, jo en diria una manera moderna. Avui parlem de drets, perquè volem que els nostres infants i els nostres adolescents siguin ciutadans i ciutadanes lliures, crítics i solidaris.

Moltes gràcies i espero, com he dit abans, de la seva col·laboració per tirar endavant aquest projecte de llei.

Moltes gràcies.

El president

Té la paraula, per defensar l'esmena a la totalitat, presentada pel Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, la il·lustre senyora, Maria Ángeles Olano.

La Sra. Olano i García

Gràcies, senyor president. Senyora consellera, senyors i senyores diputades, per defensar l'esmena a la totalitat plantejada pel Grup Popular. De fet, consellera, si m'ho permet, llegint la llei, i per començar i perquè vegi que la nostra posició és constructiva, considerem i compartim molts dels plantejaments, de la manera de tractar-los i també la potencialitat de la mateixa llei. I, per tant, li avancem que hi ha punts amb els quals..., no només des del punt de vista de la possible negociació que trobarem segurament amb el mateix debat de la llei, amb el mateix articulat, però, com pot imaginar-s'ho, quan es planteja una esmena a la totalitat és perquè hi ha una qüestió nuclear, hi ha una qüestió fonamental que el nostre grup considera que té la suficient rellevància com perquè es plantegi, i que, per tant, se sàpiga des del començament i no per via d'una esmena quin és el posicionament del Grup Popular. I per això l'hem presentada: per la responsabilitat al projecte i la consideració que nosaltres tenim de l'infant i de l'adolescent.

Nosaltres compartim amb vostè els motius de la llei: la necessitat de la unificació legislativa. Són sempre un bon argument i sempre presentables, des del punt de vista de la seguretat jurídica, i més, tal com ja ha fet referència amb la mateixa exposició de la llei, les diferents normes que deixaven terrenys buits, i més si tenim en compte que a Catalunya, doncs, hi ha hagut moments anteriors a la llei amb els quals no ha funcionat, o no ha funcionat com ens agradaria a tots, la protecció del menor.

Nosaltres, en aquest sentit, esperem que aquesta llei satisfaci, doncs, aquests buits, aquestes mancances que,

tant des de la llei com des de la pràctica i posada en comú, han posat en relleu que a Catalunya mancava quelcom més per la protecció dels menors, per no parlar de les llistes d'espera dels centres i d'altres qüestions que, en tot cas, no són objecte d'aquesta llei, sinó del seguiment de la conselleria i de la comissió de la qual vostè forma part.

Com hem dit, cap problema respecte a la unificació legislativa. També som conscients i compartim la necessitat d'actualització i de modificar la regulació fins ara vigent i de donar-li aquest cop de complicitat i de prioritat que el Govern vol donar cap a les noves demandes i circumstàncies socials.

Ens esperona i ens agrada, per una altra part, especialment, el perfil que ha tingut dintre de la llei el fet de considerar d'interès superior de la persona o adolescents com a constituent del principi bàsic que inspirava a la llei, i, per tant, tots els principis que es derivaven d'aquesta elevació i la consideració de l'adolescent i del menor com a d'interès superior, amb la defensa del que per nosaltres és un eix important dintre de la nostra política, que és el principi de la persona i de la família.

També compartim la necessitat que sigui per al Govern de Catalunya un compromís explícit l'atenció integral del menor i de l'adolescent, i que, per tant, d'aquesta es derivin les polítiques transversals que tornin a posar amb la política real i efectiva aquest interès superior, que considerem de la persona, en el menor o en l'adolescent.

També compartim, senyora consellera, la prevenció i les polítiques socials preventives com una necessitat, com dèiem abans, una mica al fil de l'experiència no desitjada en l'àmbit de la nostra comunitat. Però, dintre d'aquesta prevenció i també d'un eix que és vertebral dintre de la mateixa llei, que ens parla de la responsabilitat social, és quan nosaltres comencem a veure que la responsabilitat social, dintre d'una llei d'aquest perfil, sobretot amb un contingut o amb un objecte tan important, doncs, no hauria de tenir cap tipus d'ideologia. És a dir, esperàvem una exposició de motius i esperàvem una llei més objectiva. I és per això que nosaltres hem presentat l'esmena a la totalitat.

No tenim cap problema al reconeixement dels drets, malgrat que sigui una redundància, perquè, com sabem tots molt bé, doncs, els propis drets de la persona ja deriven del nostre sistema jurídic, del nostre sistema constitucional i de totes les normes jurídiques que vénen regulades del Codi civil i de la resta de lleis, tant catalanes com de l'Estat espanyol.

Per tant, nosaltres considerem que la voluntat d'entrar políticament dintre del concepte i de l'interès superior del menor s'hi ha d'entrar d'una manera molt objectiva i no amb unes titlles polítiques que ara intentaré explicar i que per nosaltres constitueixen el punt nuclear. En concret, quan ens parla de la protecció, ens ho defineix textualment el text: «La protecció és aquell conjunt d'actuacions socials reservades per a quan les coses van malament, quan el desenvolupament integral de la persona, infant o adolescent, sembla clar que resulta seriosament afectat a la llum dels coneixements

científics actuals. Una de les conseqüències jurídiques és la declaració de desemparament.» Però, quedem-nos amb la part anterior: «Quan les coses van malament, quan el desenvolupament integral de la persona, infant o adolescent, sembla clar que resulta seriosament afectat a la llum dels coneixements científics actuals.» El Grup Popular s'acull a aquests coneixements científics. I el Grup Popular no pot compartir com vostès, dintre del doble concepte que expressen amb la voluntat del reconeixement de drets d'infància, les oportunitats. El que per a vostès són oportunitats per a nosaltres és una crida a no contemplar el menor com a interès superior amb el seu concepte de persona.

Vostès ens diuen que els menors tenen el dret de decidir i que s'infereix la seva capacitat, i és diu en el mateix preàmbul: «Es pretén incidir en el dret subjectiu de les noies menors a decidir sobre la seva maternitat.» Aquí, consellera, comencem a recular. I es diu: «Es recull un mandat estatutari segon el qual a l'article 41.5 els poders públics en l'àmbit de llurs competències i en els supòsits que estableix la llei, ha de vetllar perquè la lliure decisió de la dona sigui determinant en tots els casos en què es pugui afectar la dignitat, la integritat i el benestar físic i mental, en particular, pel que fa al propi cos i a la seva salut reproductiva i sexual.»

Es vol, d'aquesta manera, que les noies menors que hagin demostrat capacitat suficient s'apoderin també del dret a controlar els processos reproductius i a decidir el significat i el destí del seu propi cos. Les noies menors no són alienes als drets sexuals i reproductius de les dones. Sincerament, consellera, no li trobem cabuda en una llei que pretén defensar el menor.

Una cosa és que després hi hagi altres indrets o altres debats amb els quals s'entri en la llei de terminis, amb l'ús que fa la dona sobre el propi cos; però em sembla que en una llei de protecció del menor i de l'adolescent nosaltres ens havíem cregut, senyora consellera, que l'interès superior de la persona i de l'adolescent era l'eix vertebral d'aquesta llei. I ens decep. I per això hem presentat aquesta esmena a la totalitat, la part..., ja ha vist que la hi he acotada molt bé, no li he fet un plantejament «aquesta llei és catastròfica», no, no... La hi he acotada molt bé on sembla que s'han passat de pistonada, i on el Grup Popular li demanaria que aquesta part de l'exposició de motius i també l'article 47, que hi fa referència, fossin retirats.

Aquesta és al clau per la qual nosaltres hem presentat l'esmena a la totalitat, perquè la llei té molt clara dos àmbits, el que és el menor i l'adolescent, doncs, dintre d'una família, i el que és la situació de desemparament, de maltractament on ha d'incidir, naturalment, l'Administració pública. Però, consellera, jo li parlo com a mare: aquesta llei no considero que protegeixi la meua filla. No li parlo..., perquè, en tot cas, mentre estigui sobre la pàtria potestat i la custòdia dels seus pares, els seus pares seran els que li diran el model que consideren oportú. I, naturalment, quan sigui major d'edat, aleshores escollirà. Això és el que pensem nosaltres.

A més, si vostès consideren que l'interès del menor i l'adolescent és tan important, escolti'm..., el primer dret fonamental, el de la vida! Deixin que les noies pu-

guin escollir la vida! Per què en aquest Parlament s'ha rebutjat la proposta del Grup Popular que presentava i proposava una xarxa que almenys donés l'oportunitat a escollir si volien ser mares o no? Per què, automàticament, quan es parla de maternitat, s'ha de parlar en aquest Parlament d'avortament?

Jo crec, sincerament, que s'han equivocat. La llei de terminis s'està discutint en una altra part. Només cal fer referència a les manifestacions a Madrid amb les quals em sembla que hi havia representants i famílies de totes les ideologies. No confonguem el dret a la vida amb si és esquerra o dreta, no ens equivoquem! Escolti realment i vegi les imatges i sentin les persones, i veuran com no es tracta d'etiquetes, senyora consellera. I, especialment, jo també em dirigeixo, des d'aquesta tribuna, als votants d'Unió. (*Remor de veus.*) Els votants d'Unió que, en àmbits de la societat civil, manifesten la seva complicitat en la defensa del dret a la vida i després, en el Parlament, un dia sí, un dia no. Ho volem manifestar des d'aquesta tribunal.

I, per tant, creiem que allò que es defensa no depèn del dia que es defensa. I, en aquest sentit, els demanem especialment recolzament a aquesta esmena a la totalitat. Considerem que això és un punt nuclear i que, per tant, no es pot, després, negociar amb una esmena. Considerem que aquest és un element nuclear de la llei i nosaltres considerem que aquesta qüestió, com he dit, afecta d'una manera transversal gent de diferents ideologies, i, en tot cas, nosaltres considerem que aquesta bona intenció, que ja ve expressada en la llei, de l'interès superior, no aboqui els punts cap a un plantejament polític amb el qual, jo li ho respecto, vostès es poden sentir còmodes, però que exclou automàticament part de la societat catalans, consellera.

Es poden defensar els drets del infant i de l'adolescent sense fer referència de manera explícita al tema de l'avortament i al tema de la maternitat amb els extrems que vostès defensen... –per què anem aquí a donar voltes?–, amb els extrems que vostès defensen i que nosaltres no compartim.

Per tant, consellera, jo només li recordo, i vostè n'és coneixedora, de l'informe extraordinari del Síndic de Greuges referent al maltractament de menors. Per tant, considerem que la llei en la part aquesta, doncs, ha fet una bona tasca. Però, senyora consellera, jo li demano que no deixi de costat el plantejament que té part de la ciutadania catalana amb la qual consideren, doncs, que precisament l'Administració ha d'actuar en el moment que la família no actua; en la família catalana que considera que ells són els que en llibertat poden escollir el model, tant d'educació com de convivència dintre del nucli familiar, i coincidim amb vostè amb el reconeixement de drets, però no ens hem de treure cap dret que no hi sigui. És a dir, després en l'exercici d'aquest dret hi entra la política, però en el reconeixement del dret són els que són. No ens inventem coses, no vulguem ser pioners i donem un pas enrere.

Nosaltres considerem que aquesta part de l'exposició de motius, i també l'article 47, que deixa a la maduresa, sense posar cap criteri tècnic, científic ni legal per tal que la noia, la nena –no posa ni edat, la nena–, pugui

decidir sobre una qüestió tan clau, una qüestió a més, consellera, que no sé si vostè té clar que, si una nena es troba en aquesta situació, estem davant d'una situació de fracàs; que han fallat moltes coses, i que, per tant, senyora consellera, el fet que pugui l'Administració ingerir dintre l'educació i la defensa d'un menor o d'un adolescent exclusivament ho legitima l'interès superior de la persona. I no es pot defensar l'interès del menor ni l'interès de la persona si no es defensa el dret que per al Grup Popular és fonamental, i no només per nosaltres, sinó que està reconegut com a dret humà en totes les convencions i jurisdiccions, que és el dret a la vida; tot el contrari, senyora consellera, afecta de manera nuclear, amb la bona intenció, que ja l'hem reconegut... I per això, senyora consellera, li demanem que retiri aquesta part de l'exposició de motius; igualment, que retirin l'article 47, i, per tant, senyors i senyores diputats, els demanem el retorn del projecte a la conselleria, a fi i efecte que tingui per convenients les manifestacions expressades pel Grup Popular, que són el recull de molts ciutadans que s'han manifestat en aquest sentit.

Gràcies.

El president

Poden fixar la posició, els grups parlamentaris, sobre l'esmena a la totalitat. I en primer lloc, en nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula l'il·lustre senyor Josep Lluís Cleries.

(*Pausa.*)

El Sr. Cleries i González

Moltes gràcies, senyor president. Honorable consellera, senyores diputades, senyors diputats, representants d'entitats, també experts, membres del departament, és una satisfacció avui poder parlar en aquest Ple d'un projecte de llei sobre la infància, un projecte de llei dels drets i oportunitats de la infància i l'adolescència, i més quan enguany celebrem els cinquanta anys de la Declaració dels drets dels infants i el vintè aniversari de la convenció el proper 20 de novembre. I, per tant, amb aquest esdeveniment a Catalunya, també poder iniciar el tràmit parlamentari d'una llei dedicada a la protecció dels drets de la infància és un motiu de joia.

Catalunya va ser un dels primers països a publicar la convenció, l'any 89, i avui que hi ha en Jordi Cots aquí, doncs, que en va ser un dels impulsors..., quan encara no estava aprovada la convenció, Catalunya, en català, va tenir aquest text a través d'una entitat que en aquell moment es deia Coordinadora Catalana al Servei de l'Infant. I, per tant, doncs, també en aquesta commemoració, saber que hi va haver aquesta participació des de Catalunya també és un motiu de joia.

Fem una mica d'història recent. L'any 2006 ja es va començar a parlar d'impulsar una llei d'infància, i, concretament, la consellera de Benestar i Família del moment deia que calia fer una llei contra la inactivitat de l'Administració en casos de menors en risc. El cert és que allò va ser una sortida per un cas de maltractament que hi va haver en aquell moment, per tapar una responsabilitat de l'Administració, però el que és cert és que ni

aquesta llei ni la legislació actual ni aquest projecte de llei faran que l'Administració sigui més activa o menys; això dependrà del govern que hi hagi en cada moment. I això, llegint-se aquest projecte de llei, no ho soluciona, l'actual projecte de llei no ho millora.

També recordar que aquesta llei, precisament a partir d'això, arriba amb quatre anys de retard. Nosaltres, com he dit en començar, celebrem que hi hagi aquest projecte, perquè dèiem en el nostre programa de govern i en el nostre programa electoral que calia unificar tota la legislació existent i, a més a més, millorar els sistemes de protecció de la infància. Lamentem que ara aquest projecte de llei es tramiti per urgència. En aquests quatre anys, ens l'han presentat diferents vegades, aquest projecte, i alguns temes estrella, que la representant del Partit Popular n'ha fet menció i que jo després també esmentaré, resulta que no hi són, a la llei, i que jo crec que s'ha quedat molt amb el text antic, perquè en el text actual ho diu d'una altra manera. Volen que el Parlament faci el que vostès no han fet, és a dir, que ara hi posem velocitat, i aquí hem de recordar que el temps perdut pel Govern és un temps perdut. Aquí farem tot el possible, no alentirem la llei, ni molt menys, la farem amb el tràmit, però ens sembla que vostès no ens poden demanar a nosaltres el que no han fet vostès. Des de Convergència i Unió no hem presentat esmena a la totalitat, perquè una bona part del text és una refosa de la legislació actual, amb algunes petites modificacions, i també per responsabilitat davant d'aquests endarreriments que ha tingut el Govern en aquests quatre anys.

Jo volia citar aquests temes estrella que no hi són, en el projecte de llei. Fixin-se les notícies, quan vostès venien a presentar la llei aquí al Parlament: «La noia és la que ha de poder triar si vol ser mare», «La Generalitat proposa el derecho a decidir abortar a los dieciséis años.» Després ja va començar a sortir –no els trauré tot el recull de premsa–: «Dudas legales sobre el aborto del adolescente.» I després, si mirem el projecte de llei que ens presenten, diu: «La noia té dret a decidir sobre la seva maternitat amb relació al seu grau de maduresa, d'acord amb la legislació específica.» Han canviat el redactat, que abans no deia això, sinó que deia..., aquest dret a decidir quedava recollit, i ara no hi queda; diuen «segons la legislació específica».

Senyora Olano, això ho votarem a Madrid, perquè constitucionalment... (*Veus de fons.*) No, el preàmbul de la llei no és l'articulat; el preàmbul ja el canviarem a la ponència. I, per tant, des de Convergència i Unió, que en aquests temes tenim llibertat de vot, estem tranquils, perquè aquí no es regula re: diu que això serà «segons la legislació específica». Per tant, no ens portin a engany; ha estat aquí deu minuts parlant d'un tema que no hi és, a la llei. Llegeixi-s'ho bé, però no hi és. I després a la ponència ja ho acabarem d'arreglar. Però..., nosaltres hauríem estat disconformes amb el text inicial, però, en canvi, en aquest text que hi ha ara diu: «segons la legislació específica»; que a més a més li dic que, li agradi o no li agradi, l'haurà d'acatar, perquè la llei que s'aprovi, doncs, després a tots ens tocarà... Però això ho votarem a Madrid, i Convergència i Unió ja actuarà en funció dels seus criteris polítics respecte a aquest tema, que són prou coneguts.

Per tant, el tema de l'avortament que vostès ens van estar dient cada vegada que venien aquí al Parlament, i sobretot a la premsa, resulta que no hi surt. I és una llàstima, perquè vostès van desviar el que era el contingut bàsic, el que era el contingut bàsic d'aquesta llei, cap a un altre tema que al final han acabat no regulant, que evidentment no es podia regular. I, en canvi, els temes de protecció, de millorar tots els temes, doncs, amb el desempament, com vostè ara comentava, consellera, resulta que això pràcticament a la premsa no sortia. I després la llei no parla de l'altre tema.

Jo crec, consellera, que en aquest tema hem fet el ridícul, perquè només cal llegir el projecte de llei. Nosaltres criem que calia parlar més de protecció de la infància. Per tant, que quedi clar que Convergència i Unió estem molt tranquils respecte als temes de l'avortament, perquè ho farem a nivell de l'Estat espanyol, que constitucionalment, ens agradi o no, és on s'haurà de votar; no aquí, perquè la llei no ho contempla.

No presentar esmena a la totalitat no vol dir que estiguem d'acord amb la gestió del Govern en aquests temes, i ho hem manifestat. L'informe del síndic de fa pocs mesos ho deia ben clar: prop de dos-cents infants estan en llista d'espera per entrar en centres residencials d'acció educativa. També hem de reclamar la falta de transparència del Govern, perquè estem demanant els expedients per saber en quina situació es troben aquests infants en llista d'espera i no ens ho deixen veure. No volem saber si el nen es diu Joan o es diu Anna; el que volem saber és quina situació té perquè s'hagi declarat una situació de desempament. I ens sembla que com a diputats i diputades tenim el dret a saber-ho.

No han volgut crear la comissió de la infància en aquest Parlament. Ara vostès ens parlen de molta participació, i aquí vam demanar de crear una comissió de la infància en el Parlament i el tripartit ho va impedir. I ara tenim una subcomissioneta, que, per tant, nosaltres creiem que no és el camí. Vam demanar una comissió, les entitats també ho demanaven, i no s'ha volgut crear.

I també hi ha tot el tema de la situació dels menors desempamentats, que també és un tema molt important.

La llei parla de l'interès superior de l'infant, com ja ho fa la legislació actual. I ens ha agradat, consellera, escoltar-la dient la importància de la família en l'educació dels nois i noies. Llàstima que després les polítiques de suport a la família no acompanyin aquestes manifestacions. Però nosaltres creiem en la importància de la família com a nucli educatiu que precisament dóna aquesta cohesió per al creixement de l'infant en un entorn més adequat.

Hem dit que no hem presentat esmena a la totalitat. Miri, li faré un recompte dels articles. Hi ha 71 articles que són idèntics o pràcticament iguals a la legislació actual, que és el 43 per cent de la llei. Hi ha 42 articles que expressen drets i principis que ja estan inclosos en normativa internacional, en la mateixa convenció –el que passa, que a vostès els agrada repetir-ho, molt bé, no hi estarem pas en disconformitat–; és un 26 per cent del text. Hi ha 31 articles que expressen obligacions per a l'Administració que no caldria que tinguessin rang

de llei, però hi són, un 19 per cent. I 21 articles que són els innovadors, amb uns petits canvis, que és un 12 per cent. Evidentment, nosaltres, amb aquesta perspectiva, doncs, tampoc hi veiem cap raó per presentar a la totalitat.

També hi ha una qüestió curiosa, el projecte de llei determina, com també ho determina la Llei de serveis socials, la prioritat pressupostària de la infància, de les polítiques d'infància, i ens agrada que sigui així. També és cert que obliga les administracions locals en aquest tema. I, després, el que veiem és que no hi ha prou suport a l'Administració local pels que fa referència a les obligacions de la Generalitat en aquest cas, així com la Llei de serveis socials sí, en aquesta no.

Però, és clar, després quan mires els informes econòmics, aquí n'hi ha un de la Direcció General de Presupostos, diu: «La part més costosa d'aquesta llei, que serà tot el que fa referència a la prestació econòmica per a menors en situació de risc amb acolliment a la pròpia família, amb un compromís socioeducatiu...», això que costarà «dineros», això ho aplicarem a partir de l'1 de gener del 2011. I, al final, els hi diuen: «I han de canviar i afegir una disposició final», dir que això no entrarà fins al 2011, i ho posa finalment el text últim que ha entrat en aquest Parlament. Per tant, molta prioritat pressupostària, però després amb les disposicions ja ho farà el Govern que vingui darrere, perquè, clar, l'1 de gener del 2011 ja hi haurà hagut les eleccions al Parlament de Catalunya. Per tant, ens agradaria també més compromisos a curt termini en tot el que fa referència a aquesta llei.

I dir que mirant la memòria econòmica, doncs, t'espantes una mica, perquè els compromisos a portar a terme tot això veurem si es poden complir. Nosaltres farem el possible perquè tot això vagi endavant, però ens agrada que les lleis es compleixin, perquè, si no, això genera frustració, i ens agradaria, doncs, que aquest projecte de llei es complís, quan estigui aprovat i sigui llei.

Hi ha tot el tema referent al defensor dels drets dels infants, del Síndic de Greuges. Nosaltres creiem que en el redactat s'ha de reforçar més. No només es tracta de vetllar perquè es promoguin els drets, sinó també perquè no es vulnerin els drets. I, per tant, en això nosaltres també «apretarem».

El tema del procurador de la infància..., creiem que tots els funcionaris han de ser procuradors de la infància, i preveure un procurador, creiem que pot portar confusió entre el síndic i el procurador. Els funcionaris, per obligació, han de ser procuradors de la infància.

També ens estranya que vostès parlin de la convenció i de l'informe que es pot fer sobre la convenció per portar-la a l'Estat espanyol. Doncs, nosaltres farem una esmena dient que volem un informe català de l'aplicació de la Convenció dels drets dels infants a Catalunya i que es presenti en aquest Parlament. Perquè vostès diuen: «No, ja ho presentarem a l'Estat espanyol.» Que és que no hi som, nosaltres? Doncs, volem que aquest Parlament també tingui aquesta funció de vetllar pel compliment dels drets dels infants a Catalunya.

La prevenció cal reforçar-la, calen més recursos, cal més compromís de les administracions. Per tant, aquí caldrà millorar el text que se'ns presenta, definir millor el paper de les administracions en la protecció pública. Veiem algun problema d'encavalcament entre Administració local i Administració de la Generalitat, i volem que quedi tot ben definit, perquè no passi allò de: «No, li tocava a l'altre.» En la protecció de la infància no hi pot haver això «això li tocava a l'altre». I creiem que hi ha molta pressió als ajuntaments i als consells comarcals i, com he dit abans, hi ha poca concreció en les ajudes econòmiques per a aquests organismes, que també haurem de millorar-ho.

I després el paper de la justícia, de la fiscalia, queda molt diluït, i creiem que caldrà millorar i definir bé aquesta visió externa des de la justícia, per assegurar que els processos es facin bé, governi qui governi. I això ens sembla important i caldrà reforçar-ho.

Com que el temps se m'acaba, vull fer una menció també del tema... Volia parlar de les mesures de protecció, però bé, estan definides; ja ho millorarem en el procés de ponència de la llei. Nosaltres discrepem del canvi que es vol fer a l'Institut Català de l'Adopció i l'Acolliment, creiem que els acolliments han de seguir fent-se des de l'Institut Català de l'Adopció i l'Acolliment; no entenem aquesta desconfiança entre la Direcció General d'Atenció a la Infància i l'Adolescència i l'Institut de l'Adopció i l'Acolliment.

Recordem que l'any 97, quan es va discutir la Llei de l'Institut Català de l'Adopció i l'Acolliment, entre altres, el Partit Socialista, Esquerra Republicana i Iniciativa van defensar molt que els acolliments es fessin des de l'institut. I ara canvien.

Vostès, quan no hi ha un institut, el volen crear, i quan ja existeix, el volen desmuntar. Doncs, no; nosaltres el volem reforçar. I si les coses no funcionen, potser no és culpa de les lleis, sinó de qui les gestiona.

No hem presentat esmena a la totalitat, perquè nosaltres creiem que cal donar un impuls a la infància i als seus drets a Catalunya. Consellera, no donarem suport al Govern. No presentant aquesta esmena a la totalitat, nosaltres al que donem suport és a la infància i als drets de la infància.

I fem el que vostès no han fet. I a vostè, consellera, no l'he sentit dir-ho. Nosaltres proposem un pacte per a aquesta llei, un pacte polític per als drets de la infància a Catalunya, perquè nosaltres creiem que és un tema important, que és un tema de futur. I, per tant, nosaltres els estenem la mà per fer un gran pacte en aquesta llei, que ens agradaria que s'aprovés amb el màxim consens possible. Com a primer grup del Parlament de Catalunya fem aquesta proposta, perquè per Convergència i Unió invertir en infància és invertir en el futur de Catalunya.

Moltes gràcies.

El president

Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi, l'honorable senyora Carme Figueras.

La Sra. Figueras i Siñol

Gràcies, senyor president. Honorable consellera, senyors diputats i senyores diputades, director general de la DGAIA, secretària d'Infància, altres càrrecs que ens acompanyen, experts i representats de les entitats vinculades al món de la infància que han participat en aquest projecte, des de ja fa molt de temps, avui és un dia..., com deia la consellera, és un bon dia, és un dia feliç, comencem el tràmit en el Parlament del Projecte de llei d'infància, un projecte molt esperat. I, en aquest sentit, jo penso que és per celebrar-ho. I, doncs, ens encoratgem que tots sapiguem portar endavant aquest tema.

També penso, doncs, que és bo rebre, tal com ha de ser rebut, amb agraïment, el fet que Convergència i Unió també vulgui aquest pacte a l'entorn de la infància. Penso que això és molt bo per a un projecte de llei que vol defensar drets d'unes persones que difícilment, a vegades, són visibles en la nostra societat, que són els infants i els adolescents. I, per tant, jo crec que haurem de fer aquest esforç per aquest consens i que serà molt bo que hi pugui ser.

Perquè el grau de cohesió d'una societat, la seva modernitat i la seva equitat es poden mesurar clarament amb com es preocupa dels seus infants. Aquesta preocupació es manifesta, entre altres maneres, a partir de les normes, de les lleis que tenen a veure amb la infància, la seva protecció i el seu reconeixement com a subjectes actius de drets, drets i responsabilitats que ells sols no poden exercir, amb major o menor mesura, i que han de poder reclamar de les administracions l'atenció i les ajudes que necessiten per evitar que els seus drets siguin vulnerats.

El Projecte de llei dels drets i les oportunitats de la infància i l'adolescència té un doble objectiu. En primer lloc, el de fer una unificació legislativa, com molt bé deia la senyora Olano, i posar ordre en un garbuix que hi ha, doncs, en aquests moments, en l'actualitat, en les normes de protecció, i, a més a més, millorar també el sistema protector.

Però l'objectiu principal és el de fer una veritable llei d'infància i de l'adolescència, que tingui com a destinataris els infants i els adolescents, actualitzar i modificar la regulació fins ara vigent a les noves demandes i a les circumstàncies socials.

Es tracta d'entendre els infants i els adolescents com a veritables actors socials, com a individus que són capaços d'expressar les seves opinions, que poden estar preparats per actuar i per influir en el seu entorn, i els hem de facilitar aquesta actuació i els hem de facilitar la participació. Són subjectes de drets i de llibertats, capaços de generar respostes pròpies i també respostes noves que poden enriquir la nostra societat.

Com ha dit la consellera, el projecte de llei és fruit d'un llarg procés d'elaboració, amb un redactat inicial d'un

document de bases per part d'un grup d'experts, i també de l'obertura d'un procés ampli de participació que va recollir propostes i opinions d'experts i entitats estretament vinculades amb la infància.

Aquesta llei, la seva proposta, el seu debat i la seva aplicació ens han d'ajudar a fer una gran pedagogia social sobre la infància i les seves necessitats. El debat i l'aprovació final de la llei ens ha de proporcionar l'oportunitat que la infància esdevingui una veritable prioritat a l'agenda política.

Els infants han de rebre una resposta adequada en tant que infants i no en tant que desemparats, transgressors o amb dificultats de convivència. Es tracta del que anomenem «principi d'infància» o «perspectiva d'infància», que la infància existeix, que es tracta d'un col·lectiu de ciutadans i ciutadanes que han de rebre atencions diferenciades dels poders públics, que, amb moltes diferències en funció de l'edat o de l'entorn, tenen dret a ser tractats com a persones senceres i no com a projectes de futur sense present. La Constitució, l'Estatut i la Convenció dels drets dels infants, que ja recordava el senyor Cleries, doncs, que ara complirà vint anys, ens impulsen a donar aquestes respostes adequades a la infància.

Considerar la perspectiva de la infància suposa tenir en compte les seves necessitats diferenciades, les seves maneres d'entendre i de gestionar la realitat, les seves formes de vincular-se amb la comunitat quan es fan les normes, quan es planifiquen els recursos i quan les administracions gestionen el dia a dia dels barris, pobles i ciutats.

I la llei manifesta aquest compromís explícit per l'atenció integral de les persones infants i adolescents, avançant en aquest concepte de respecte de l'interès superior en tots aquests àmbits: el social, el cultural, l'educatiu, el polític i l'econòmic.

Així, doncs, tota acció de govern haurà d'incorporar aquesta visió i haurà de promoure la participació dels infants i adolescents en tots els àmbits que els afectin, potenciar i fer possible la participació dels infants en les estructures socials dels municipis, amb els consells de participació dels infants, i en el conjunt de decisions i normes que els afecten, amb la creació del Consell Nacional de les Persones Infants i Adolescents.

D'altra banda, es deixa clar que moltes de les respostes cal donar-les a l'entorn pròxim i, per tant, planificar els recursos en funció del territori. Els municipis, gràcies a la seva proximitat, tenen una clara capacitat educativa i transformadora del seu entorn social.

Igualment es reconeix el nucli familiar com el context educatiu primordial, i això suposa treballar sempre en primer lloc perquè les famílies, amb independència de la seva composició, puguin educar els seus fills i filles, puguin proporcionar els estímuls educatius que necessiten. I és per això que caldrà posar en l'agenda política el fet de fomentar els valors inherents al fet parental i capacitar els membres de la família com a institució de socialització i prevenció en la vida dels infants.

El projecte de llei posa èmfasi en la prevenció, la planificació i l'avaluació; el criteri preventiu quedarà explícit en diferents aspectes, i a la vegada la llei preveu garantir els drets dels infants quan aquests són vulnerats.

Em referiré breument als aspectes que crec que són més destacables de l'actuació que preveu aquest projecte de llei. D'una banda, la de tota la infància, a la qual, com he dit, prestem atenció de manera significativa i diferenciada per garantir els seus drets; la d'aquells que veuen vulnerats els seus drets perquè viuen en un context de manca de condicions i estímuls per al desenvolupament i la socialització adequats, contextos en què hem d'actuar per complementar, compensar o suplir les situacions de risc, que se separen i s'avaluen i es defineixen, en què no tant sols es donen mancances, sinó que apareixen altres elements negatius que alteren i endarrereixen el procés maduratiu, que fan probable l'aparició de dificultats, els maltractaments, que també són molt ben contemplats en aquest projecte de llei, situacions en què s'ha d'actuar introduint elements de protecció i ajuda i, si cal, elements coactius, i les situacions de desemparament, unes situacions de vulneració greu en què inevitablement s'ha de modificar la pàtria potestat i l'Administració ha de passar a exercir la tutela de l'infant.

En aquest primer aspecte que dèiem, de l'atenció integral a la infància, volia fer un esment especial de tot el que fa referència als drets i llibertats civils, dels aspectes que s'introdueixen, tal com és tot allò que té a veure amb l'accés adequat a la informació en el món actual digital i en xarxa, les propostes per evitar l'adoctrinament i fer efectiva la llibertat de pensament i de consciència, la regulació de mecanismes efectius de participació, com deia abans, en les diferents institucions.

També aquells drets relacionats amb àmbit de la família: les propostes per capacitar i responsabilitzar les persones adultes del nucli familiar en l'educació dels seus fills i filles; les concrecions dels drets dels infants a tenir persones que s'ocupin d'ells i els proporcionin els estímuls educatius i afectius necessaris; la complementarietat i la suplència dels diferents recursos, com ara les famílies d'acolliment, com a formes de suplir els déficits que les famílies originàries no poden donar, i la formulació clara dels drets de l'infant en les situacions de ruptura dels nuclis familiars.

Drets relacionats amb el benestar i la salut, com poden ser la necessitat de concretar el dret a rebre els estímuls bàsics en cada etapa evolutiva, ja sigui l'estimulació psicomotora dels primers anys o l'educació en valors en la preadolescència, i la necessitat que el sistema de salut i els seus professionals adequin les seves pautes d'actuació a la diversitat infantil.

La definició d'actuacions preventives basades en l'infant i l'adolescent com a subjectes actius i responsables de la seva pròpia salut, senyora Olano, perquè és que de la seva intervenció s'infereix que els infants no poden decidir, no existeixen fins que no tenen divuit anys, fins als divuit anys són responsabilitat dels pares, i prou, i no existeixen, no tenen capacitat. Clar que sí que tenen capacitat! I hi tenen dret, a la seva manera, amb la informació necessària, i hem de parlar en el seu llenguatge.

I, en funció de les seves capacitats també de decisió i d'evolució i les seves capacitats evolutives, tenen dret a saber i a participar en les decisions sobre la seva salut, i, en el cas de les nenes, sobre temes de què parla molt bé el projecte de llei, com pot ser l'ablació, com poden ser també tots els aspectes diferencials de l'educació sexual i reproductiva.

I aquests són uns drets, uns drets que hem de vetllar perquè les nenes siguin reconegudes com a subjecte de dret que són en aquest tema. I tergiversar i que aquest sigui l'únic tema, a més a més, que de veritat vostès posen per a l'esmena a la totalitat, veritablement, doncs, diu poc a favor de la integralitat que aquest projecte de llei comporta.

I per això jo li faria una reflexió: per aquest tema no hi deixin de donar suport, no mantinguin una esmena a la totalitat sobre un projecte de llei que veritablement entra, doncs, en un aspecte molt innovador en el nostre país pel que fa a les normes, que és en aquesta integralitat dels drets dels infants i en defensa dels drets d'aquests infants, com és el dret al joc, a l'educació en el lleure, que també en això som innovadors, en les actuacions educatives no escolars. Cal donar a aquest aspecte la consideració que mereix, perquè un infant que no té un entorn adequat i que no té un lleure al seu abast necessita ajuda, i els recursos per a l'educació en el lleure són eines imprescindibles per garantir el desenvolupament global dels infants.

I aquest projecte de llei posa també sobre la taula la importància dels aspectes preventius, perquè no tots els nens tenen accés a tots els mateixos recursos educatius i a les mateixes consideracions i al mateix suport familiar que requereixen.

I és per això, doncs, que cal un treball amb les famílies, amb les mares i amb els pares, que té molt més sentit que es porti a terme també dins del nivell local, que és com es preveu en aquest projecte de llei: la creació de les estructures territorials integrades d'infància.

I malauradament, doncs, com deia, alguns infants viuen situacions de major risc, perquè tots els infants corren el risc que es destrueixi el seu temps d'infància. I per això diferents apartats del projecte de llei estan dedicats, destinats a definir les claus per atendre els menors sols, també els menors refugiats o immigrants, i també els infants amb alguna discapacitat. S'aborda, tanmateix, la prevenció d'aspectes com l'ablació o la mutilació femenina, que són aspectes molt lligats, també, a alguns hàbits a perseguir.

I, finalment, em referiré a l'altre gran objectiu d'aquest projecte de llei, que és adequar els procediments per intervenir en les situacions de risc i en el desemparament. I es distingeixen les actuacions amb relació a la identificació i el tractament de les situacions de risc, que queden bàsicament en mans dels ens locals, de les situacions de desemparament, que són responsabilitat de la Generalitat, tot i que esdevé sovint necessari aquest estudi de la situació i la presa de decisions que es faci en xarxa i en estructures de treball en xarxa. I moltes de les aportacions del procés participatiu han destacat la importància dels diversos tipus d'acolliment familiar. Cal

destacar, doncs, que aquest tipus de recurs, el de l'acolliment, s'ha d'entendre com a famílies que ajuden altres famílies que han de ser el nucli de les respostes que es donen per compensar, suplir i restaurar les situacions deficitàries i de vulneració de drets d'una bona part de la infància que cal atendre per aquests motius. Tant la declaració de risc com la de desemparament s'hauran de fer a partir d'indicadors de vulneració de drets que es fixen en el nucli central de la llei, apreciats en el seu diferent grau d'incidència en la vida de l'infant.

Novament, l'abordatge de les situacions de risc es preveu en l'elaboració d'un pla de treball consensuat, de pactes i de compromisos i d'ajuda dels professionals que s'estableixen amb la família, i normalment amb pactes voluntaris, i tan sols en cas de negativa és quan s'entra, doncs, a posar mecanismes de l'aparell protector.

Cal destacar la importància del pla de treball amb la família, destinat a fer possible que els progenitors recuperin les seves capacitats parentals. És a dir, la protecció ha de suposar mesures per a l'infant i mesures per als seus adults. I, d'altra banda, també cal destacar la qüestió dels terminis per oposar-se judicialment a les decisions protectores de l'Administració.

En aquesta llei quedarà molt més clara l'obligatorietat de complir els terminis de cada actuació (*sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció*), perquè el temps d'un infant, especialment en determinades edats, no és el temps de l'adult. Aquesta qüestió, a més, ve sovint rodejada d'una afirmació poc fonamentada que les lleis que tenim en aquests moments són massa biològiques, i no és això, és que el sistema judicial fa que hi hagin massa infants tutelats, eternament, en una situació, doncs, d'indefinició sobre el seu futur.

I això és el que...

El president

Senyora diputada...

La Sra. Figueras i Siñol

...es pretén en aquesta llei –acabo, senyor president–, perquè aquesta nova regulació limita el termini per oposar-se judicialment a la declaració de desemparament i també per oposar-se a la declaració d'adoptabilitat.

Aquest és un tema important i aquests són, com els he dit –aquest i els aspectes que els he dit–, el que ens porta a donar, doncs, un suport molt important per part del nostre grup a aquest projecte de llei, i, per tant, a votar en contra de l'esmena a la totalitat que ha presentat el Grup del Partit Popular.

Moltes gràcies, senyors diputats i senyores diputades.

El president

En nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula l'honorable senyora Marta Cid.

La Sra. Cid i Pañella

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, una salutació també a tots els responsables del departament que ens acompanyen i als representants de diferents entitats, associacions o personal que a títol professional han participat en tot el procés que culmina avui amb aquest recull per part del Parlament del testimoni que ha de suposar finalment que vegi la llum aquesta llei dels drets i les oportunitats de la infància i l'adolescència, que, com hem pogut veure amb qui m'ha precedit en l'ús de la paraula, tan esperada ha estat per tothom.

En tot cas, em volia dirigir a la senyora Olano..., el senyor López estic convençuda que recollirà el testimoni i li passarà la informació. Certament, m'és molt grat, no?, que la senyora Olano, que representa el Grup Parlamentari del Partit Popular, i que ha presentat una esmena a la totalitat en aquest procés d'aquesta llei comenci la seva intervenció dient: «Honorable consellera, compartim molts dels punts que hi ha a la llei.» I ha fet un reguitzell d'exemples sobre quins són els punts d'acord o les temàtiques que conformen la llei, la proposta de llei que ens arriba avui, i que ha manifestat que comparteix els motius de la unificació legislativa, que la necessitat d'actualització i regulació de les normes vigents és necessària, que considerar l'interès superior de l'infant i l'adolescent com a principi inspirador de la llei és fantàstic, que li sembla molt bé el compromís explícit de l'atenció integral dels menors i adolescents per part del Govern, i el desplegament, que és cabdal, de polítiques transversals, ha posat i ha subratllat l'accent en les polítiques preventives, i llavors s'ha aturat a la responsabilitat social, i s'ha aturat, concretament amb un article del 166 que componen aquest desplegament d'aquesta llei, l'article 47.

Jo tinc la sensació que vostès estan ajudant, amb aquells titulars de premsa que ensenyava abans el senyor Cleries, a convertir aquesta llei en la llei de l'article 47. I ens hi neguem, sincerament, ens hi neguem, perquè no és això aquesta llei, no és això. I agraeixo al senyor Cleries, també, l'aportació que ha fet en el mateix sentit.

Vostè deia..., i parlava de drets, senyora Olano, i els drets són drets, tots els drets són drets, ens agradin més o ens agradin menys, però són drets. Una altra cosa és com despleguem la seva promoció i la seva protecció, però els drets són drets. I qui n'ha fet, d'aquest article, una qüestió ideològica, no ha estat el Govern, que ens ha remès aquest projecte de llei, i no han estat cap dels grups parlamentaris que donen suport al Govern, ni tan sols el grup majoritari d'aquesta cambra, que és Convergència i Unió. Ho han vostès. Perquè vostès, el que estan fent, i li ho dic amb tota cordialitat, és convertir aquesta llei en una eina i un instrument polític que l'únic que vol fer és demagògia aprofitant un moment –un moment–, l'actual, que s'està dirimint a la capital de l'Estat.

Perquè..., hi estic d'acord, senyor Cleries, això no ho votarem aquí, i cadascú ja prendrà el seu posicionament. El que em pregunto, senyora Olano, és si vostè està en contra de l'article 47 o simplement està en con-

tra de l'avortament, que això és una altra qüestió, que no està en aquesta llei.

Per tant, si estem d'acord amb la protecció, si estem d'acord amb el 99 per cent del contingut i del tractament dels principis que regeixen aquesta llei, creu que hem d'esmerçar tot aquest temps –tot aquest temps– debatent el 47? Doncs no, nosaltres no ho farem. Vostès facin les esmenes parcials i les debatrem. Perquè, clar, doncs sí, podria caure en el parany que vostè ha posat, que ens posem a parlar aquí sobre teories jurídiques del que representa lo judici natural de suficiència que se li suposa a una persona, del que diu la legislació sectorial sanitària, tant a l'Estat com a Catalunya, aprovada per aquest Parlament, i podríem començar aquest debat d'aquests supòsits, que no està tan clar aquest supòsit amb el dret de l'avortament, però sí que s'acabaria conclouent, o es podria concloure, al nostre entendre, que després de tot aquest reguitzell resultés que, en definitiva, hi ha, per sota dels divuit anys, unes decisions a prendre on el menor i la menor l'hem de deixar que exercite aquests drets, també aquests drets encara que no ens agradi. Per tant, ja dic, podríem entrar en aquest debat..., em sembla que ja li he dedicat un temps excessiu.

Només vull dir-li el següent: l'article 47 diu, literalment, «la noia té dret a decidir sobre la seva maternitat amb relació al seu grau de maduresa» –terme, aquest, que, en tot cas, la legislació jurídica pertinent ja discuteix i ja posa sobre la taula–, «d'acord amb la legislació específica». Això és el que diu. I m'ha agradat molt lo que ha dit, senyora Olano. Vostè ha dit, i textualment ho he anotat perquè m'ha semblat..., diu: «Deixem que escullin!» Doncs, això és el que diu l'article: «D'acord amb la legalitat vigent, deixem que escullin.»

També li he de dir que..., i el senyor Cleries n'ha fet esment –n'ha fet esment– quan ha dit: «Vostès van generar unes expectatives arran d'un es declaracions a la Comissió de Benestar i Immigració sobre el tema de l'avortament.» No, senyor Cleries, jo vull dir-li una cosa: va haver una compareixença, de la senyora Imma Pérez, on va explicar per on anaven els trets d'aquesta llei. I el que crec que es va fer, en nom del Govern que representa la senyora Imma Pérez, és dir quina era la interpretació i la voluntat del Govern envers aquesta qüestió. Resulta que normalment a les compareixences lo que vostès demanen precisament és això: explicar-ns cap a on va. Vostès què en pensen? I això és el que va fer: explicar com ho veien i com ho pensaven respecte a aquest article 47. I vostè diu: «Ara això no surt a la llei.» És que vostè ho ha contestat. És que no pot sortir, perquè no és de la competència corresponent. Ara, el que sí va dir, en aquell moment, i es manté –em sembla que es manté–, és que el departament és partidari que, amb aquest supòsit, es pugui escollir per part de la noia afectada. I això és el que es continua defensant. Evidentment, el cridaner d'aquella compareixença malauradament van ser aquells titulars que vostè ha ensenyat aquí. Però vostè i jo, que hi érem, sabem que ens van explicar moltes més coses sobre aquesta llei.

En definitiva, com deia, i no vull..., diria que ho he fet, crec que en excés, hi ha tres qüestions que a mi

em semblen importants: la memòria econòmica, que també ha sortit aquí, amb alguna intervenció. Bé. Des del 2003 fins avui s'han duplicat els pressupostos. És a dir, una memòria econòmica no és només un ara i aquí. Quan aquí s'ha explicat que aquesta és la culminació d'una aposta del Govern per les polítiques de la infància i l'adolescència és perquè al darrere hi ha una forta inversió, any rere any, per potenciar aquestes polítiques. I això s'ha fet. Estarem d'acord amb que mai són suficients els recursos que es destinen a aquests àmbits, a aquests àmbits i potser a uns altres, perquè, ho deia fa un moment, eh?, la portaveu del Grup Socialista, que això és inversió de futur, i tots hi estem d'acord.

Però el que sí que vull deixar palès és que el pressupost, des del 2003 fins ara s'ha duplicat, passant de 68 milions d'euros a 170 a l'actual Secretaria d'Infància i Adolescència. També cal dir que aquesta llei contempla un seguit de serveis socials que consten a la cartera de serveis socials. Per tant, en el seu moment, ja es va valorar l'increment que això representava i es va imputar a la memòria econòmica de la Llei de serveis socials en el seu moment. I, evidentment, hi ha una aposta per aquelles polítiques que també ja es vénen desplegant. Alguns dels instruments que aquí hem dit, que tots hi estem d'acord, de detecció, de prevenció i d'intervenció, com el que fa referència a la tolerància zero a maltractaments, ja estan en aquest moment desenvolupant-se i treballant-se, i, per tant, ja tenen una destinació pressupostària a dia d'avui.

Vostè deia, també, «la descentralització». Jo..., em sembla que tots estem d'acord en el fet que cal una clarificació sobre el que fa referència al que són quan hem d'actuar les mesures no? És a dir, quan hem de fer d'aquest canvi de paradigma de passar de «només actuem» a «prevenim, en primer lloc». I és evident que en això cal la descentralització d'estos processos d'intervenció. I això ens apropa al món local. I no diguem que no hem estat invertint en això, perquè ho hem fet, i ho hem fet amb els equips d'assessorament a la infància i a l'adolescència; ho hem fet quan s'ha incrementat l'import de subvencions dels 6,2 milions de l'any 2003 als 13,1 del 2008, per exemple; ho hem fet quan s'han posat més de cent professionals, que conformen els equips transversals de prevenció, d'intervenció; ho hem fet, senyor Cleries, en totes aquestes qüestions. Per tant, no diguem que aquesta llei és «un bolet», és que és la culminació, i ho va dir la consellera i jo ho comparteixo plenament.

Jo voldria destacar, finalment, perquè crec, a més..., és que les intervencions que m'han precedit ho han fet: aquesta és una llei que hem de viure avui en positiu. Vostè parlava dels inicis, senyor Cleries, del 2006, i jo li diria que al 2004 o al 2005 s'han de col·locar aquests inicis. I que, ho deia, l'endarreriment ha tingut un procés de participació extraordinari. Em penso que molt important, i que és molt valuós per als grups parlamentaris que configurem aquesta casa. Vostè ens dirà: «ara haurem de córrer». Escolti'm, no haurem de córrer, haurem de fer molta feina en menys temps, però és el nostre temps i és el que li hem de dedicar; i és el que hem de fer, i ho farem, eh? –i ho farem. Però el cert és que aquest projecte de llei és un canvi de paradigma, jo

crec que molt important, que va destinat a tots els infants, i no només a aquells que es troben en una situació de risc o desamparament, estem parlant a dia d'avui de més d'1.300.000 ciutadans i ciutadanes d'aquest país, estem parlant d'això, és clau. Per tant, que fins ara, amb la millor de les intencions –amb la millor de les intencions– s'ha estat discriminant tots els infants que passaven per moments de risc a les seves vides, als quals se'ls destinava protecció, enfront d'aquells que tenien la sort de no passar per aquestes circumstàncies, i per això li dic que per a mi hi ha un canvi de paradigma, com en el seu moment hi va haver en la llei contra la violència masclista, sincerament.

Per tant, aquesta llei és pal de paller per al desenvolupament d'una nova percepció de la infància i adolescència de Catalunya, situa l'infant com a subjecte de dret –com a subjecte de drets– i no com a objecte a protegir, i li configura l'estatus de ciutadà ara i avui. Considero, per tant, importantíssimes totes les mesures que fan referència a l'atenció, de prevenció a l'atenció en mesures de prevenció, perquè fins ara, com deia, només hi havia l'accent en aquelles situacions de risc. Amb aquest projecte de llei, per tant, es fixa per primer cop la prevenció davant de situacions prejudicials per al desenvolupament dels infants i adolescents, i amb aquesta nova llei les administracions, a més de protegir els infants, tindran l'obligació de dur a terme programes de promoció i sensibilització ciutadana davant de situacions que puguin perjudicar els infants.

Tolerància zero contra el maltractament infantil, em sembla que hi hem coincidit tothom que hem parlat des d'aquí –hi hem coincidit tothom–, i en això es dedica tot un títol, el títol quart; no un article, un títol, el títol quart. I no només parla aquest títol de maltractament intrafamiliar, que és el que dona lloc a desamparament, sinó tot maltractament infantil –tot–, a l'escola, al carrer, a tot, i preveu mesures de protecció en l'àmbit de la salut, de l'educació, i sobretot té molt present evitar aquesta victimització secundària. És cabdal –és cabdal–, creguin-me, per l'experiència professional que en tinc. El fet traumàtic és molt dur –molt–, però si a més a més el que ve al darrere el que fa és aprofundir en el fet traumàtic i no buscar mesures que l'alleugereixin no estem fent bé la feina, i crec, per tant, que evitar qualsevol victimització secundària és cabdal.

Mesures per actuar davant les situacions de risc. Em sembla molt lògic haver de diferenciar entre aquelles mesures que fins i tot hi té pas la mediació, etcètera, que s'apropin a l'administració més propera, que s'apropin a la família, i no voldria entrar, no tinc temps, en temes de llistes d'espera. Vull dir, n'han fet vostès aquí d'interpel·lacions sobre les llistes d'espera? I em sembla que tothom..., els ha contestat el Govern, els ha contestat amb la deguda informació.

En definitiva i per concloure, que se m'acaba el temps, jo crec que aquesta llei defensa drets i posa drets a sobre de la taula, però, a més a més, no dona només oportunitats a la infància i l'adolescència, les dona a aquesta cambra. I sí, senyor Cleries, podem fer un pacte, des del primer dia que en aquest tema ho tenim molt clar i molt present, el farem en la tramitació, n'estic conven-

çuda i n'estic segura. I és la nostra obligació fer-ne una oportunitat d'aquesta llei –una oportunitat– per al país i per a tota aquesta població que està en aquesta edat, en aquesta franja d'edat, d'infància i adolescència, sigui quin sigui el Govern que hi hagi. Sí, senyor Cleries.

Gràcies, senyor president. Gràcies, senyores i senyors diputats.

El president

La senyora Laura Massana, en nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, té la paraula.

La Sra. Massana Mas

Gràcies, president. Honorable consellera, senyores diputades, senyors diputats, salutacions també a la secretària d'Infància, a les persones del departament que ens acompanyen, a les entitats que també són avui aquí presents. Permetin-me, abans de res –i ho tenia previst i no per apuntar-me al to positiu– que els digui que per a aquesta diputada ser avui aquí i tenir la sort de poder treballar sobre aquesta llei és un gran honor, és un honor, també és un repte, i ho és tant com ho va ser la Llei de serveis socials, i això recordo quan la Carme Figueras era consellera va dir que la Llei de serveis socials havia de ser un coixí per anar fent altres lleis, com podia ser la Llei d'infància.

I, de fet, sembla que hagin tingut de vegades vides paral·leles: tres conselleres, grans processos participatius, però, vaja, llei que ens va sortir, la Llei de serveis socials, amb quanta complicitat i quina llei més potent, i quina vocació de futur i de permanència i que allà s'hi puguin traslladar altres lleis. I li ho deia també per la senyora Olano aquest honor i aquest repte. Deixi's portar, senyora Olano, «apregui per desaprendre», com deia Lluís Llach. Jo vaig entrar a treballar en els temes d'infància molt recentment, i si es deixa portar pel substancial veurà com pot deixar de costat allò que potser és políticament correcte en el seu partit, no en d'altres, evidentment.

Bé, afegir-me, doncs, a aquesta complaença de tenir la llei avui aquí, també vull dir que cal tenir valentia per portar una llei complexa, com s'està demostrant, en uns moments complexos, i fent el que s'havia de fer. Catalunya, ja s'ha dit, sí que ha tingut altres lleis d'infància en contextos socials i polítics molt diferents i amb percepcions socials molt diferents, per tant, hem anat avançant: la del 85, la del 95, que potser tenia una concepció una mica més global, però potser no va comptar amb les disposicions o complicitats necessàries o tampoc amb la voluntat política de desenvolupar-la com calia; entremig hem tingut la convenció, que per a mi és el fil conductor, mascaró de proa, digueu-li la paraula que vulgueu, i per això clar que està tan present en l'artículat, doncs, és d'alguna manera el referent. No cal quedar-se aquí, ni la llei s'hi queda, però és el referent.

Per tant, tenim un esplendorós futur si seguim –crec jo– avançant en aquesta llei, i no m'estendré explicant aquest passat.

Aquest present que deia que troba en aquest Govern aquesta voluntat de posar la infància entre les prioritats polítiques i socials, i un context social que, evidentment, afecta també l'adolescència i la infància d'una forma diferent que fa quinze anys, que és quan parlava de la qüestió de la subvenció.

Avui –com sempre, però– els infants són els ciutadans més vulnerables de qualsevol societat, són els primers afectats, el col·lectiu més feble i el que rep, d'una manera més dramàtica, les conseqüències de les injustícies i les desigualtats. Encara tenim una visió de l'infant paternalista, no els consideràvem ni els considera la majoria de la societat, per això «aprendre per desaprendre», subjectes de dret com qualsevol altra persona. També com a societat opulenta els hem sobreprotegit i ens creiem que els protegim quan ho fem a través de polítiques que fins avui no havien tingut en compte la seva pròpia identitat, el seu protagonisme, els el preníem, els el prenem. Per tant, i aquí ja s'ha comentat, en fem persones invisibles perquè no adoptàvem aquesta perspectiva comentada, que és la perspectiva d'infància. Crec que la llei busca i troba, en aquest sentit, aquesta perspectiva d'infància.

També, paral·lelament, aquests contextos de vulnerabilitat que tenim a la nostra ciutat ens diuen que hi ha altres indicadors i ens diuen que tenim més pobresa infantil, que tenim situacions que malgrat avançar en l'estat de benestar aquest era tan raquític que quan hem d'afrontar situacions com la que ara estem patint d'una greu crisi fa que tot esdevingui més greu i amb conseqüències més dramàtiques.

Tot ha canviat, per això és molt necessària, perquè l'estructura de la societat ha canviat, hi ha diversificació cultural, la immigració ha canviat les nostres, també, tradicions o la nostra manera de veure la vida, també la convivència familiar, i aquí també s'ha dit, ha canviat, i aquests canvis el que hem de procurar és que als infants no els suposin tampoc exclusió social, i crec que la llei també vol ajudar, i crec que podrà ajudar perquè això no sigui així, i més quan s'agregen amb qüestions. I per això vull dir que hi ha polítiques paral·leles i polítiques estructurals com l'habitatge o el fracàs escolar, que hem de combatre, que també són substancials perquè els infants puguin desenvolupar-se i que la llei ho pugui tenir...

L'accés de les dones al món laboral, i que els homes al seu torn no hagin, majoritàriament, canviat els seus rols *versus* les tasques de cura dels fills també ha fet un prototipus d'infància diferent, no és culpabilitzar-nos les dones, és, senzillament, que això és així i, per tant, ens hi hem de posar, i la llei també ha de fer, doncs, tota aquesta qüestió transversal.

L'educació dita no formal, també s'ha dit aquí, l'educació en el lleure, en la llei pren rellevància i creiem nosaltres com a grup que és Catalunya, a través dels esplais, el que ha ajudat a crear ciutadania activa que ha participat i participa, doncs, que la majoria de nens i nenes puguin també tenir una formació. I crec que això ho hem de seguir alimentant, que en certa manera es va perdent, no?, perquè l'oci s'ha entès, i això també tenim una opció de tractar-ho..., les possibilitats de la llei en el

consum com a l'oci, no?, com a l'oci sobirà. Dir això, hi ha hagut avenços generals però calia donar una resposta, i crec que la llei ho pot i ho farà. I l'hem de treballar potser més, jo crec que està ben enfocada.

Jo volia dir que amb relació a l'esmena crec que aquesta oportunitat de la llei és perquè es fa referència perquè tenen tot el que obliga la Convenció de les Nacions Unides i pensa amb aquesta visió integral i trenca amb aquesta estructura paternalista i protectora, que la senyora Olano feia referència quant l'avortament, paternalista i protectora. Tracta els infants com a ciutadans en procés de creixement i, per tant, actua amb responsabilitat social per subministrar-li el que necessita per ser un ciutadà de ple dret. Perquè, senyora Olano, és a dir, poden tenir dret a ser mares i no poden tenir dret a decidir que han d'avortar? És incoherent, absolutament. Per tant, el que hem de fer és que siguin responsables d'aquelles decisions que prenen.

I una altra qüestió, la família és important i és nuclear, i vostè això, senyora Olano, també ho posa com un valor, també ho posem nosaltres, però més enllà de la família i que la família hagi de decidir és l'infant qui ha de decidir, perquè l'infant té dret a tenir família, això és un dret de l'infant, però l'infant no és propietat de la família, ni del pare, ni de la mare, l'infant té el seu propi dret en si mateix, és subjecte de dret. No, no, ni de l'Administració –ni de l'Administració–, no és propietat de ningú, l'infant, l'Administració ha de vetllar perquè aquest infant tingui tots els drets i totes les oportunitats.

Bé, passaré a dir perquè la llei, doncs, en aquest sentit, ens sembla positiva. S'ha dit, unifica –això de ser la darrera o gairebé la penúltima...–, unifica la legislació, visualitza aquest infant i adolescent com a subjecte de dret, posa aquest interès superior de l'infant i de l'adolescent en tots els àmbits de forma transversal, crea el Consell d'Infància com a mitjà de participació, vol treballar en aquest absentisme i en l'abandonament escolar, que comentava que és una de les qüestions que més ens poden preocupar i ens preocupen; preveu i repara qüestions com la mutilació genital femenina; protegeix davant el maltractament i la victimització secundària, dobles exploracions, dobles declaracions, tot això que tan bé s'ha explicat aquí; prioritza mesures administratives i judicials que permeten que l'infant maltractat pugui quedar-se en el seu domicili habitual i que sigui el maltractador o maltractadora aquell que se n'hagi d'anar de casa i distingeix i diferencia entre què és situació de risc i situació de desemparament.

També hi ha la qüestió de la limitació del termini dels pares biològics per poder recórrer. A mi això em sembla fonamental, i això quan n'havíem estat parlant té molt de sentit, i això ho veurem també, que aquests canvis beneficien directament els processos d'adopció nacional, donen major estabilitat al menor i es treu incertesa a la seva situació; també respon els pares que tenen l'expectativa d'adoptar.

Quan es constati que no és possible la reintegració del menor desemparat en la seva família d'origen es podrà donar una solució definitiva com és l'adopció, sense que s'allargui innecessàriament el canvi degut als diversos

processos judicials que actualment hi ha abans d'arribar al preadopiatiu ferm i finalment poder instar l'adopció. També hi ha les noves tipologies d'acolliment, que ens sembla un valor important, s'ha explicat també aquí, l'acolliment permanent, l'acolliment en unitats conviencials i professionalitzades.

Jo crec que l'avenç és gran i hem de treballar, però, per fer que la llei pugui tenir aquest consens parlamentari i també social.

Per tant, per nosaltres, atenent aquest avenç i atenent que treballarem perquè així sigui, una reflexió més –i ve derivada de l'exposició que feia–: tot això no serà possible si ho subordinem i ho releguem al creixement econòmic, com hem fet amb tantes altres coses, ha de ser prioritari. Creiem que aquestes polítiques, les polítiques d'inclusió social, les que només estan arrelades, quan nosaltres veiem aquesta llei, amb valors com la igualtat, el reconeixement de les diferències –perquè aquesta llei reconeix la igualtat i les diferències–, també l'autonomia, l'apoderament, l'autonomia personal davant els paternalismes. Totes aquestes qüestions han de tenir el suport d'aquestes polítiques estructurals transversals també. Així, la nostra proposta és que aquestes polítiques, doncs, siguin també i continuïn sent part i sent part del procés, però és que sobretot les persones –i parlo molt en concret, també, de les persones en situació de risc–, o sigui..., i poden ser infants i poden ser adolescents, doncs, que puguin fer aquest seu projecte, fer projecte de vida.

També per als infants, i amb aquestes polítiques, que són integrals i no tant sectorials, i si volem integralitat, i per això ho deia, quan deia que per a aquestes polítiques estructurals calen també diners i cal voluntat política, calen eines poderoses i també poder i voluntat política per coordinar tots els espais d'incidència perquè la llei sigui efectiva. Això vol dir que ha de tenir aquest esperit, aquesta visió global, ha d'anar que els actors que hi intervenen també tinguin la perspectiva d'infància, i això haurem de treballar-ho amb educació, s'haurà de treballar amb salut i s'haurà de treballar amb tants i tants d'altres aspectes, perquè sigui així.

Per tant, voldrà dir que hi haurà legislació que s'haurà d'adaptar a això que estarem dient en la Llei d'infància. Això és una tasca ingent, però és una tasca necessària. Per tant, serà imprescindible la coordinació dels departaments, de l'Administració, si la volen posar en el centre, com nosaltres pensem que es mereix.

També..., i la llei fa referència al risc social, però també en l'educació i en tants d'altres, els recursos socials, l'escola, el municipi, tots ells poden treballar en la prevenció, en la promoció i en la protecció. I ho han de fer amb les eines que necessitin.

Necessitem aquesta complicitat amb els agents socials implicats. No podem fer polítiques de canvi ni de regles de joc..., hi ha hagut molta participació, és cert, hi ha hagut molt d'interès social, moltes entitats hi han participat, però hem de seguir fent que això sigui possible a través dels mecanismes que ja estableix, però reforçant-los i dotant-los com calgui, tant les entitats que treballen amb la infància com l'Administració, també,

pública, perquè la proximitat és la millor forma de treballar-ho; tenim grans experiències municipals i també les tenim d'entitats.

Per tant, prevenció, promoció, protecció... La llei ens ofereix totes aquestes possibilitats, totes aquestes vies. A nosaltres, consellera, doncs, ens hi trobarà, ja ens hi troba, ja ens hi té, hi serem.

I deixin-me que acabi que, quan parlem sempre de construir, hem, com deia, d'aprendre per desaprendre, desconstruir imatges, imaginaris falsos. I hi ha una cosa que no en parlem mai i no construïm mai o que ho fem de forma també esbiaixada. De vegades, si no construïm sobre l'afecte i sobre els sentiments, i no només a assolir coneixements, o no ho fem, doncs, com a valor que, últimament i darrerament, a la nostra societat, s'ha perdut, també, els nens perden grans oportunitats, els nens i nenes, els infants i els adolescents perden altres oportunitats i a voltes també entren en comportaments o en actituds que han vist dels seus grans i que no porten enlloc. Aprenem dels petits, que això ho tenen, saben donar afecte, saben construir sentiments, i aprenem-ne també per desaprendre.

Res més.

I moltes gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, senyora diputada. En nom del Grup Mixt, té la paraula la senyora Carmen de Rivera.

La Sra. De Rivera i Pla

Gràcies, senyor president. Senyora consellera, senyors diputats i diputades, públic assistent, autoritats..., senyora consellera..., la posició de Ciutadans sobre el proyecto de ley sobre los derechos y oportunidades de la infancia y adolescencia es que somos favorables a su tramitación.

Por ello, a este grupo, y a pesar de que vea aspectos mejorables o con los que a lo mejor no está totalmente de acuerdo, sí nos parece que tenga que ser admitido a trámite y que en la tramitación del mismo se puedan matizar algunos aspectos o puntos que puedan mejorar... –usted lo ha ofrecido y entendemos que así será–, y que Ciutadans propondrá en el trámite previsto.

Por ello, no apoyaremos tampoco la enmienda a la totalidad propuesta por el Grupo del Partido Popular de Cataluña.

En cuanto a los aspectos favorables que le vemos a la ley, y creo que todos los grupos se han manifestado en este aspecto, incluso el Grupo del Partido Popular, que propone la enmienda a la totalidad..., vemos aspectos favorables y muy positivos, tales como que se contemplan todos aquellos aspectos relativos a la prevención, a la protección, a la atención y a la participación, y por ello..., y por entender que nos parecen esenciales: la prevención para preservar a los niños y adolescentes de situaciones que pueden perjudicar su desarrollo personal.

Las medidas de atención son necesarias si han fallado las medidas de prevención y es necesaria, por tanto, una actuación más decidida. Así se establecen estas medidas en la ley, y tampoco me quiero extender.

Las medidas de protección, que son las que desarrolla el nuevo tratamiento de la declaración de desamparo y la situación de riesgo, nos parecen importantes y esta novedad introducida nos parece altamente positiva.

Nos parece especialmente necesario el desarrollo de medidas que protejan a los menores en situación de maltrato. Y no solo somos favorables a poner la lucha contra el maltrato infantil al mismo nivel que la lucha contra la violencia de género, sino que convendría contemplar la posibilidad de ponerla incluso en un nivel superior, por razones de desprotección evidentes. Nos parecen, por ello, acertadas las medidas propuestas en este aspecto en el título cuarto, de protección pública ante maltratos a personas, niños y adolescentes.

También somos favorables a introducir en la legislación catalana la figura del procurador de la infancia para adaptar las recomendaciones del Consejo de Europa en este punto en concreto, sin que ello implique que se impida el acceso al defensor del pueblo en esta materia.

Por lo que se refiere a las medidas que pretenden fomentar la participación de los menores, no cabe sino decir que es esencial para que se conviertan en agentes de cambio de la sociedad.

Se dice que los niños son la esperanza del mañana, y por eso debemos brindarles el marco apropiado para favorecer esa dinámica. Es nuestra responsabilidad, como adultos, crear conjuntamente ese futuro con nuestros niños y adolescentes.

Nos parece importante, también, la prioridad presupuestaria establecida en el artículo 15, aspecto que también ha remarcado el Grupo de Convergència i Unió.

De todas maneras, señora *consellera*, nosotros vemos algún que otro aspecto polémico, que lo pondremos de manifiesto en el momento procesal oportuno, como decimos los abogados, y que le adelantamos.

Con todo y ver todos estos aspectos favorables, que se han puesto de relieve, no solo por mí, sino también por mis compañeros parlamentarios, no vemos claro, porque nos parece vago y ambiguo, el contenido del concepto «promoción». La propia exposición de motivos lo define como relativo a situaciones en las que, y cito textualmente, «nada va evidentemente mal».

Legislar sobre este punto puede resultar reiterativo, desde nuestro punto de vista, innecesario o incluso contraproducente, puesto que, para las situaciones que puedan tomar ese camino —nada va evidentemente mal—, ya deberían servir los preceptos destinados a la prevención.

En este sentido, cabe insistir en que cualquier medida de promoción debe entenderse en sentido restrictivo y definirse claramente, porque, si no, de otro modo, y al entender de este grupo, se entiende que corremos el riesgo de caer en prácticas de intervencionismo de las instancias públicas en un sector de la población que todavía carece de los recursos intelectuales y emocionales

necesarios para asimilar las complejidades políticas e ideológicas que, en ocasiones, parece, se promueven desde el entorno público.

¿Por qué decimos esto, señora *consellera*? Y no es que queramos centrar, ni muchísimo menos, el debate de hoy, que es sobre esta ley, que nos parece adecuada y oportuna..., pero sí que hemos asistido a algún ejemplo que nos parece que, con esta ley, precisamente, en su artículo 61, ya se contempla y queda suficientemente claro.

Nos parece oportuna para evitar situaciones como se han producido con ocasión de aquellos anuncios que promovían las selecciones deportivas. Se utilizaron en aquel momento, creo que desafortunadamente... —no creo, también, que fuera el interés directo—, se utilizaron imágenes de unos menores en un anuncio de contenido político y de una manera que nosotros entendemos inapropiada, al margen del que cada uno tenga. Así se entendió en un procedimiento judicial, en el fallo; procedimiento judicial que está pendiente de resolución final por el Tribunal Superior de Justicia.

De todas manera, *consellera*, antes de concluir, añadiré que esta legislación, que es de ámbito autonómico, puede colisionar con la legislación estatal en materias civiles y de derechos fundamentales, pero estos aspectos los pondremos de manifiesto en el momento de tramitación de las enmiendas.

Para concluir, y acabo, como ya he dicho al principio, manifestamos nuestra posición favorable, le felicitamos a usted y al departamento por este proyecto de ley, queremos que este proyecto entre a trámite y se proceda al estudio pormenorizado del mismo.

Muchas gracias.

(*La Sra. Olano i García demana per parlar.*)

El vicepresident primer

Gràcies, senyora diputada. Senyora Olano? (*Veus de fons.*) Perdó? (*Veus de fons.*) Té un minut.

La Sra. Olano i García

Yo le quería decir precisamente a la señora Laura Masana que no nos podemos dejar llevar respecto a una cuestión que para nosotros es fundamental; no responde solamente a ideología de partido, va mucho más allá: estamos apelando a la ley natural y estamos apelando al derecho a la vida.

Y sobre todo una cuestión, *consellera*; le he dicho claramente: «No era tanto el artículo como el preámbulo.» No consideramos..., en Cataluña, últimamente se están haciendo demasiadas leyes que dicen... No, el preámbulo no da igual. Creemos que el preámbulo de una ley también es importante; son los principios inspiradores, que no solamente inspiran a la ley, sino también al reglamento y a la consecuente ejecución.

Y por eso nosotros les manifestábamos, y hemos intentado ser constructivos, desde el punto de vista que hemos acotado muy bien dónde estaba la problemática, y que nosotros manifestábamos que exclusivamente en

ese punto considerábamos que no era una buena manera de enfocarlo, porque considerábamos que el interés general del menor, precisamente, era más ambicioso, y ahí compartíamos el punto de enfoque de la ley.

Y por eso vuelvo a repetir que nuestra solicitud en la enmienda a la totalidad hacía referencia tanto al preámbulo como al artículo 47, que incluso podía ser más generoso en sus pretensiones.

Gracias.

(Pausa llarga.)

El president

Passem a votació de l'esmena a la totalitat del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya.

Comença la votació.

L'esmena ha estat rebutjada per 14 vots a favor, 114 vots en contra i 3 abstencions, amb la qual cosa el projecte de llei continua la seva tramitació.

Proposició de llei

d'equiparació de les prestacions familiars a les famílies amb un fill o filla amb discapacitat (debat de totalitat) (tram. 202-00039/08)

El tercer punt de l'ordre del dia és el debat de totalitat sobre la Proposició de llei d'equiparació de les prestacions familiars a les famílies amb un fill o filla amb discapacitat.

D'acord amb l'article 105.2, presenta la iniciativa l'il·lustre senyor Josep Lluís Cleries, del Grup Parlamentari de Convergència i Unió.

(Pausa.)

Senyor diputat, té la paraula.

El Sr. Cleries i González

Moltes gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, des de Convergència i Unió hem presentat aquesta Proposició de llei d'equiparació de les prestacions familiars per a famílies que tenen un fill a càrrec amb discapacitat. Aquesta proposició va en la línia del conjunt d'iniciatives que des del nostre grup parlamentari anem presentant, de desplegament, millora, ampliació de la Llei de suport a les famílies. Creiem que aquesta llei no s'està desplegant amb tota la rotunditat que caldria, i per això, amb diferents iniciatives, ho estem fent.

Hi ha uns ajuts que preveu aquesta Llei de suport, que són els ajuts, les prestacions econòmiques per a famílies amb fills a càrrec, que creiem que cal ampliar i millorar. I dir que aquestes prestacions que s'estan donant a dia d'avui segueixen l'estructura de l'any 2003. Perquè ara, amb les intervencions que hem sentit dels representants de les formacions polítiques que donen suport al Govern tripartit, sembla que s'hagin quedat aturats en l'any 2003, perquè sempre que han de parlar d'alguna cosa han de parlar de l'any 2003. Doncs, la política fa-

miliar, malgrat que han passat tots aquests anys, resulta que segueixen mantenint aquella i han estat incapaces d'ampliar-la, malgrat algunes promeses electorals i de govern que ara esmentaré.

Nosaltres creiem que precisament ara, en una situació de crisi econòmica, on moltes famílies ho estan passant malament, es nota la importància de la família, perquè la família dona precisament aquella estructura que permet resistir investides, com pot ser una crisi, quan diferents membres de la família es queden en una situació d'atur. I, per tant, nosaltres sempre hem defensat que, per fer més societat, cal reforçar les estructures socials bàsiques, i la família és una d'elles i és una de les destacades, com n'hi pot haver altres, però avui parlem de la família. I nosaltres sempre hem defensat que cal fer més societat, més participació i més valors. Ara fa un moment parlàvem del Projecte de llei d'infància, i si tenim famílies estructurades, famílies fortes, molts dels problemes que es presenten amb relació als infants, als adolescents, als joves, no es produeixen si hi ha famílies fortes. I, per tant, si des de l'Administració hi ha capacitat de donar suport a la família, de millorar, d'estructurar més la societat en aquest sentit, vol dir que estem fent una societat més cohesionada, amb més capacitat de resposta davant dels problemes, de les investides, de les situacions de crisi, per exemple, com ara estem vivint.

I precisament reforçar les famílies també és una manera de treballar per la igualtat d'oportunitats. I creiem que des de l'Administració el que s'ha de fer precisament és equilibrar les famílies en diferents situacions amb aquestes ajudes o altres –avui parlem d'aquestes prestacions econòmiques per fill a càrrec. I quan hi ha situacions especials, situacions diferents, situacions de desavantatge, com ho és la situació de tenir un fill o filla amb discapacitat, doncs, el que ha de fer l'Administració és intentar anivellar-ho i donar aquesta igualtat d'oportunitats. Això ho hem fet –i s'ha fet bé i ho celebrem– amb les famílies nombroses, amb les famílies monoparentals, però creiem que hi ha altres situacions diferents, com ho és la que avui presentem.

En l'actualitat aquests ajuts es concedeixen a les famílies amb fills i filles de zero a tres anys, a totes les famílies, i quan aquestes són nombroses o monoparentals es dona des dels zero fins als sis anys. Que si el Govern tripartit fes cas dels seus compromisos de govern i electorals, les diferents formacions polítiques, des de l'inici d'aquesta legislatura s'haurien d'estar donant de zero a sis anys i de zero a vuit anys si són nombroses o monoparentals; però evidentment això no ho estan fent.

Ho he dit abans: hi ha famílies que no pertanyen a aquest col·lectiu de nombroses i monoparentals, com poden ser les famílies que tenen la situació de tenir un sol fill o filla a càrrec amb una discapacitat superior o a partir del 33 per cent, amb un grau de discapacitat a partir del 33 per cent. Precisament aquestes famílies tenen un nivell de despesa superior al d'un sol fill sense cap tipus de discapacitat, i és aquí on ha d'actuar l'Administració i creiem que és un bon moment per fer-ho, i també pels costos, que no són excessius, que això significa. Per això aquesta proposició de llei equipara el

tractament que reben aquestes famílies a les nombroses i monoparentals. La qüestió és ben fàcil: vol aquest Parlament que les famílies amb un fill o filla amb discapacitat superior al 33 per cent s'equiparin a les nombroses i a les monoparentals, sí o no? És el que preguntem, en definitiva. Volem, les diferents formacions polítiques que estem representades en aquest Parlament, que el Govern equipari aquests ajuts, sí o no? I aquí no calen grans discursos, cal dir «sí» o «no».

Evidentment, nosaltres estem molt disconformes amb la gestió que s'està fent des del Govern tripartit de suport a les famílies. Hi ha diferents aspectes de la gestió. Enguany ens trobem que en un moment de crisi econòmica, on les famílies tenen molta dificultat per anar endavant, els ajuts s'han congelat; hi ha els mateixos ajuts l'any 2009 que l'any 2008, ni un euro més. Des de l'any 2003, que es va aprovar la Llei de suport a les famílies, el Fons de garantia per impagament de pensions d'aliment i compensatòries encara no s'ha posat en marxa i ja estava reconegut per aquella llei; està amb sis anys de retard, com a mínim. I, mentrestant, aquestes famílies viuen una situació –ja que els agrada parlar tant de violència–, doncs, de violència econòmica, perquè tenen una situació de molta dificultat, perquè no estan cobrant la pensió compensatòria d'aliments en cas de separació o divorci. Per tant, aquest també és un tema en el qual vostès han de reflexionar, com amb sis anys de retard aplicaran això. S'havia d'aplicar aquest any. Nosaltres ja vam dir en el debat de pressupostos que això aniria per llarg, amb les xifres que vèiem, i és així.

O, per parlar d'un tema relacionat amb les famílies que tenen una persona amb discapacitat, ja els he dit que vostès, que giren entorn de l'any 2003, que tot ho refereixen a l'any 2003..., mirin, l'any 2003 per a un certificat de grau de discapacitat es tardava tres mesos, i avui es tarda catorze, quinze, setze mesos a obtenir un certificat de grau de discapacitat. Que vol dir que, mentrestant, per obtenir el permís d'aparcament d'una persona que té problemes de mobilitat, els papers per a les deduccions que tens a Hisenda o els ajuts que se't donen per tenir aquesta discapacitat, doncs, estan aturats catorze, quinze, setze mesos. Com els he dit, la gestió dona molt que desitjar.

Com també el que fa referència als pagaments dels ajuts. Bona part dels pagaments de l'any 2008 s'han anat pagant..., tot just abans de l'estiu, molts cobraven encara els pagaments de l'any passat. Home, si volem ajudar les famílies, i més en un moment de crisi, no podem endarrerir aquests pagaments. O, per exemple, bona part de les famílies a les quals els pertoca l'ajuda enguany encara a hores d'ara no han cobrat. Per què? Perquè van treure la convocatòria tot just abans de l'estiu. Creiem que els ajuts a les famílies han de ser un pagament prioritari. I, a més a més, també aquests pagaments, recordar que hi ha una paga que es perd sencera en tot el procés, a causa de la lletra petita que vostès van implantar. Recordem també –i és bo recordar-ho–, dintre de les promeses dels grups que donen suport al Govern, els llibres de text gratuïts, que a hores d'ara encara no ho són. I tot el tema..., també podríem parlar de drets subjectius, molts drets subjectius, que se n'ha fet molta publicitat, però després et quedes no

dret, sinó garratibat, quan veus que t'arriba el moment que t'atorguin aquest dret i no te'l donen. Vull dir, per tant, si aquests són els drets que dona la política social del tripartit, doncs, creiem que anem malament.

Per tant, nosaltres –i acabo– què proposem? Que volem que les famílies amb un fill o filla amb discapacitat a càrrec tinguin els ajuts equiparats a les famílies nombroses i monoparentals. I jo, a part de totes les disquisicions que vulguin fer –que no faltaria més, cadascú digui el que vulgui–, el que els demanaria és que amb claredat diguin el sí o el no, perquè és ben fàcil: volem aquests ajuts per a totes aquestes famílies? Creiem en la igualtat d'oportunitats, creiem que Catalunya pot ser i ha de ser un país d'oportunitats, creiem que hi ha d'haver cohesió. I donar ajuts a aquestes famílies és una aposta clara per fer família, per construir més societat. Nosaltres sempre hem dit que..., hem volgut sempre més autogovern per fer més societat. Hi ha algú que només vol més autogovern per fer més administració, i l'autogovern es fa havent-hi més societat. I una forma clara de reforçar la societat és que hi hagi més família, més suport a la família, i una de les maneres de fer-ho és amb iniciatives com aquesta, que esperem que vostès hi donin suport, perquè amb iniciatives com aquesta un no, la veritat, no el pot entendre ningú.

Moltes gràcies.

El vicepresident segon

Gràcies, senyor diputat. Té la paraula, per a la defensa de l'esmena a la totalitat presentada pels grups parlamentaris del Partit Socialistes, Esquerra Republicana i Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, l'il·lustre diputat senyor Pere Bosch.

El Sr. Bosch Cuenca

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, intervenció, tal com ha comentat el president, o el president en funcions com a mínim, en nom dels tres grups que conformen la majoria de govern, Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, Esquerra Republicana de Catalunya i Partit dels Socialistes de Catalunya - Ciutadans pel Canvi, per fixar posicionament conjunt al voltant d'aquesta proposició de llei que presenta el Grup de Convergència i Unió. Una proposició, val a dir, que és exactament igual a una que l'any 2005 es va debatre en aquesta cambra, i una proposició que, per efectes suposo que aliens al grup parlamentari, fa incidència en el pressupost de l'any 2008; o sigui, no fa una incidència directa en el pressupost del 2009.

En tot cas, intentarem no repetir els arguments que en aquell moment vàrem comentar; afegir-ne de nous, perquè afortunadament l'acció de govern durant aquests anys ha avançat, i ha avançat molt, precisament en aquesta matèria. I intentarem també una altra cosa prou important, i és no entrar en un debat sobre el desplegament de la Llei de suport a les famílies i altres iniciatives que el grup parlamentari proposant hi ha destinat probablement més temps que fins i tot a la mateixa defensa de la iniciativa. O sigui, fixi's si vostè confia en aquesta iniciativa, que ha destinat probablement molt

més temps a parlar dels llibres de text, a parlar que a aquest Govern li agrada la violència –jo no sé on ho veu, això, la veritat; em sembla una afirmació bastant desafortunada–, comentar el desplegament de la Llei de suport a les famílies, el Fons d'impagament de pensions i altres temàtiques que no tenen absolutament res a veure amb la seva iniciativa. I, en canvi, el temps que ha destinat a la mateixa defensa ha estat un temps –l'he mesurat– pràcticament d'un minut i escaig. Per tant, en el fons jo crec que vostè poca credibilitat o poca fe té en aquesta proposta que ens planteja.

Intentarem, en tot cas, destinar el temps, més que a rebatre aquest desplegament que vostè considera desafortunat o lent o, en tot cas, poc satisfactori de la Llei de suport a les famílies, a debatre el fons de la qüestió, o sigui, el que vostès ens plantegen i en quina mesura allò que vostès ens plantegen està superat per allò que està sent l'acció de govern i que, per tant, entenem que la línia que cal seguir és precisament la que s'està empenyent des del Govern i no la que vostè planteja.

En tot cas, el que sí que voldria assenyalar de bon començament és destriar, documentar la bondat de la iniciativa. És a dir, compartim, lògicament, amb vostè la necessitat de donar suport a aquelles necessitats específiques derivades d'una família que tenen un infant a càrrec amb algun tipus de disminució, i entenem, lògicament, i compartim la necessitat de fer un esforç més gran. Ara bé, el dilema, la pregunta no és tal com vostè la plantejava, perquè vostè semblava que ho situava tot en el terme precisament de la prestació econòmica. El dilema no és si només podem donar suport..., o a través d'aquest suport a la seva iniciativa entenem també el suport a allò que són les famílies amb una persona amb disminució. El dilema és si realment la política que s'està endegant ha de ser integral, ha d'abastar només la política de xecs, a les quals vostès acostumen a estar molt acostumats, o ha de tenir una visió molt més transversal de l'acció de govern.

Però, en tot cas, comencem per analitzar la seva proposta. A veure, jo crec que en primer lloc el que hem d'analitzar són els límits del que vostès ens plantegen. Perquè, en definitiva, el que vostès estan proposant és que ampliï els supòsits de tres a sis anys, perquè de zero a tres anys les famílies amb un infant amb discapacitat estan cobertes pel sistema; no estan cobertes, probablement, en la dimensió que vostè voldria, amb una diferència de 107 euros, però estan cobertes per aquest sistema global que beneficia totes les famílies.

En tot cas, si ens cenyim a l'àmbit de la seva proposta, vostès el que demanen és que, d'una banda, ampliï fins a 107 euros anuals el que són els supòsits zero-tres anys, i que ampliï en els supòsits de tres a sis anys fins a 745 euros. Per tant, el primer que hem de fer és mesurar l'abast, la dimensió, de la seva proposta, un abast que, després com comentaré, està perfectament superat, jo crec que àmpliament superat per allò que són les polítiques que està endegant el Govern en aquesta matèria.

En tot cas, el seu grup parlamentari el que acostuma a fer –ja li ho he comentat anteriorment– és reduir tot allò que són les polítiques de suport a les famílies al que són

els xecs. I això em sembla desafortunat. Em sembla, d'una banda, doncs, una estretor de mires per part del seu grup parlamentari, però em sembla també que és desafortunat en el sentit que evita que els ciutadans o ciutadanes puguin tenir una dimensió molt més completa del que és l'acció de govern en aquesta matèria.

Perquè si realment l'acció de govern el que ha de fer és recaptar, per un costat, i distribuir en forma de xecs, per l'altre, doncs, poca cosa estem fent el Govern. El que té o ha de tenir l'acció de govern és redistribuir, crear serveis, ajudar les entitats, incidir en aquells sectors que en aquest moment, en aquesta matèria, estan desatesos.

I és en aquest sentit que vull destinar la segona part de la iniciativa precisament a remarcar això, a remarcar allò que està fent el Govern, que entenem que està molt més ben orientat que el que vostè planteja. Per què està més ben orientat? Doncs, per dues raons molt fonamentals. D'una banda, perquè no es limita estrictament, tal com proposa la seva iniciativa, a l'etapa de zero a sis anys, sinó que abasta un període molt més ampli, no només de la infantesa, sinó de tot el cicle vital de la persona. És a dir, el que fa el Govern, a través de polítiques de diferents departaments de la Generalitat –de Salut, de mobilitat, del Departament d'Acció Social i Ciutadania– és fer una política d'acompanyament a les famílies, i sobretot l'objecte central, el subjecte central que són els destinataris, els nens o les nenes, durant tot el seu cicle vital, des dels zero fins als noranta-nou anys. Després, en tot cas, ho analitzarem.

Però també perquè, més enllà d'aquesta visió reduccionista que vostè plantejava, aquestes polítiques de suport abasten àmbits molt i molt heterogenis, molt i molt específics, que, en tot cas, li puc reconèixer la necessitat, lògicament, d'intentar sistematitzar-los, d'ajudar, de fer un acompanyament, tal com parlava la Llei de serveis socials, a través de la figura del professional de referència.

Però aquests serveis existeixen, abasten la dimensió integral de la persona, i, ho repeteixo, van molt més enllà quant a quantia econòmica, quant a voluntat d'incidir en el cicle vital de la persona, de la iniciativa curta, escauressa, limitada, que vostès ens plantegen.

En tot cas, què és allò que està impulsant el Govern i que supera amb escreix allò que vostès ens plantegen? Dues coses. La primera és un desenvolupament, des d'un punt de vista genèric, que no només afecta les famílies amb algun fill o filla amb discapacitat, desenvolupament ambiciós de la Llei de suport a les famílies. Potser no tant en les quanties, això li ho reconec, però sí en un aspecte que ens semblava fonamental, i és diversificar el ventall de famílies que s'hi poguessin acollir.

Hi havia un problema, i és que hi havia una concepció reduccionista, limitada, d'allò que eren les polítiques de suport a la família. I, d'altra banda, també unes polítiques de suport a la família molt escauresses, si tenim en compte que precisament aquesta Llei de suport a les famílies que vostè està exigint al Govern que desenvolupi amb tanta celeritat, el seu grup parlamentari, que va estar governant en aquest país durant vint-i-tres anys, només va ser capaç d'aprovar-la en temps de descompte

l'any 2003, i per impuls, per exigència, en el debat d'investidura del senyor Jordi Pujol com a president de la Generalitat en la seva última legislatura, l'any 2003.

Fixi's si hem d'avaluar realment l'interès, la potència, la credibilitat que tenen vostès en polítiques de suport a la família si ensenyan aquesta dada de l'any 2003 per aprovar aquesta Llei de suport a les famílies, tot i que el nostre grup parlamentari, l'any 98, per efectes del que a hores d'ara és president d'aquesta cambra parlamentària, va presentar una primera iniciativa en aquest sentit.

Quina ha estat la focalitat, quin ha estat el ventall que hem anat ampliant? Doncs, miri, l'any 2004, el programa es va ampliar amb un nou ajut per a part, adopció o acolliment múltiple, sotmès a nivell d'ingressos –3.372 infants, el 2008. L'any següent s'impulsaven dues noves modificacions. D'una banda, s'incorporava la prestació universal per part, adopció o acolliment múltiple; i, de l'altra, s'equiparava –que a hores d'ara, en els darrers mesos, ha estat regulat a través d'un decret de la Generalitat– l'import de les famílies monoparentals a les famílies nombroses –8.555 infants també, el 2008. I, finalment, el 2006 s'incorporava un nou ajut per ampliar també en aquest cas l'ajut a l'adopció internacional –695 infants també acollits el 2008.

Per tant, els esforços destinats del Govern han estat sobretot per ampliar, des d'una visió àmplia del que és la concepció de les famílies, el ventall de famílies beneficiàries. Però és que, a més a més, fins i tot en els increments hi ha hagut un increment important. En el cas dels imports d'ajut universal per infant a càrrec, des del 2003 fins al 2008 hi ha hagut un increment del 21,52 per cent; i un 24,16 per cent en el cas de tres a sis anys.

Per tant, hi ha hagut un esforç econòmic que ha fet aquest Govern, en els últims anys també amb una davallada important dels ingressos de les hisendes públiques respecte a allò que hi havia l'any 2004. La despesa destinada a aquests ajuts en aquell any era de 131 milions d'euros, i avui dia, l'any 2008, són de 183 milions d'euros. Per tant, increment de 52 milions d'euros en cinc anys. Poca cosa. Un esforç important, que lògicament voldríem que fos molt més ampli, però és un esforç que tots plegats hem de reconèixer.

Però, en tot cas, si ens cenyim a l'àmbit específic, que entenc que és la voluntat del seu grup parlamentari, del que són els ajuts a les famílies amb un infant a càrrec amb algun tipus de discapacitat, és que entenem que l'acció de govern va molt més enllà del que vostès proposen, i abasta, ho repeteixo, tot el cicle vital de la persona, des dels zero, si m'ho permet, fins als norantanou anys.

I fa una acció de suport, ja sigui a través de suport directe o indirecte a través de les entitats, d'acompanyament a les famílies i a les persones amb discapacitat. I això ens sembla fonamental, perquè això és una cultura que hem d'intentar transmetre al conjunt de la ciutadania. Davant la cultura del xec, davant la cultura fàcil, la cultura de serveis, d'ajudes que tinguin en compte elements tan importants com la distribució de la renda entre les famílies.

Quins són aquests serveis que intenten abastar tot el que és el cicle vital de la persona? Doncs, una de les peces fonamentals, probablement la primera, són els CDIAP. Hi ha en aquests moments una xarxa de vuitanta-sis CDIAP a nivell de Catalunya, amb un increment pressupostari notable en els darrers anys. Actualment hi destinem uns 34 milions d'euros; hi ha hagut un increment, doncs, notable. I també increment notable a nivell del que són els destinataris. L'any 2004 estàvem parlant d'11.000 destinataris; en aquests moments estem parlant de molt més del doble: 26.000 destinataris. Són unes peces fonamentals, fonamentals per actuar des de la prevenció, des de les primeres mesures, i, per tant, de reorientar la primera porta d'entrada a les famílies i també, lògicament, als infants amb algun tipus de discapacitat.

Per tant, és una primera peça a la qual aquest Govern hi ha destinat esforços importants. Però també hi han hagut esforços a l'hora de promoure el que és l'escola inclusiva. Fa poc en aquest Parlament aprovàvem una llei d'educació que un dels seus pilars a nivell educatiu era precisament l'aposta. Fa pocs dies el Govern de la Generalitat presentava un programa per intentar avançar a la data de 2015 cap al 70 per cent d'inclusió dels nens o nenes amb una discapacitat lleu o moderada.

Tant això com els esforços realitzats en els darrers anys a nivell d'equipaments educatius per suprimir les barreres arquitectòniques entenem que és, d'una banda, una supressió virtual, però, de l'altra, una supressió material, efectiva, fonamental, per tal també de donar suport a les famílies i als nens o nenes amb algun tipus de discapacitat.

Però és que la família, a part de tenir aquest recolzament a través dels CDIAP, de tenir aquest recolzament a través de l'escola inclusiva –una demanda històrica de les entitats del sector–, també es pot beneficiar del conjunt de serveis i prestacions vinculades a la cartera de la Llei de serveis socials i del sistema català d'atenció a la dependència.

I voldria recordar que l'any 2008 hi han 3.341 menors d'edat en situació de dependència, 36 dels quals tenen menys de set anys, i 88 dels quals, un total de 1.900, reben en aquests moments una prestació per a cuidador no professional, una prestació adequada –adequada, malgrat el que vostès volen afirmar en alguna situació– perfectament al que és la realitat familiar i el desig lògicament de cadascuna de les famílies: és que el fill o la filla estigui en el seu entorn familiar.

Però és que, més enllà d'això, l'etapa de zero a sis anys, més enllà d'aquesta etapa, hi ha un ampli ventall d'ajuts que, ho repeteixo, intenten abastar tot el que és el cicle vital de la persona. Podem anomenar dels ajuts per a pròtesis o prestacions farmacèutiques o assistència psicològica, o la reserva d'habitatges que es fa en les promocions d'habitatge de protecció oficial, o els ajuts per a l'adquisició o l'adaptació d'habitatge, o les ajudes en un àmbit tan fonamental per a l'autonomia personal com són el transport o l'accessibilitat, a través del suport dels ens locals; o igualment també dels ajuts a través de la incorporació del món del treball, ja

sigui per via indirecta o a través dels centres especials de treball.

Tot aquest ampli ventall de serveis –tot aquest ampli ventall de serveis– configura allò que és la peça essencial del que és l'acció de govern en aquesta matèria. I no vull entrar en valoracions del que és el cost econòmic precisament de tot això, però comprendrà, i estic segur que vostè hi coincidirà, que va molt més enllà, és infinitament superior –infinitament superior– a allò que vostès ens proposen en la seva iniciativa.

És evident que va molt més enllà d'aquests seixanta-dos euros mensuals que correspondrien si apliquéssim la seva iniciativa, i va molt més enllà, lògicament, del que vostès plantegen en el fons d'aquesta. Que aquest esforç l'hem d'incrementar en el futur? És evident. Que l'hem d'augmentar? És que és evident que hem d'augmentar-lo, però, en tot cas, sense desviar-nos de l'objectiu essencial que ha de ser aprofundir en allò que és, ho repeteixo, el suport al cicle vital de la persona.

La seva iniciativa, en definitiva, el que tindria és un efecte, al nostre entendre, molt limitat, absolutament limitat, fins i tot per a algunes famílies gairebé irrisori. I, a més a més, tampoc tindria un efecte redistributiu de riquesa, que per nosaltres, en aquests moments de crisi econòmica i de manca de recursos de l'Administració, és absolutament fonamental.

I en tot cas, ho repeteixo, aquesta quantitat, allò que vostès ens proposen, està perfectament superat per la realitat, per l'acció de govern, que entenem que el que cal fer és, precisament, abocar-hi més recursos, però en la línia que ja tenim marcada.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El vicepresident segon

Moltes gràcies, senyor diputat. Per exercir el torn en contra en aquesta esmena a la totalitat presentada, torna a tenir la paraula l'il·lustre diputat senyor Josep Lluís Cleries.

El Sr. Cleries i González

Moltes gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats... Senyor Bosch, em sorprenen moltes coses de les que diu. Ha parlat de com he utilitzat jo el temps. Jo he parlat de la importància de la família, i vostè m'ha fet un espot publicitari de tot el que vostès fan amb tot el cicle vital de la persona al llarg de la vida. Jo li estava parlant d'infants, però si vol parlar de gent gran, que ara en parlaré, també veurà el que està passant.

Per tant, jo li he parlat de família, de la importància de la família, d'una prestació concreta que diem que s'ampliï a les famílies que tenen un fill o filla amb discapacitat. Ja li ho he dit: no em surtin amb segons què, diguin sí o no. Per dir que no li ha costat bastant, eh? Per tant, si em parla d'utilització del temps, Déu n'hi do. Vull dir que, per tant, per dir que no li ha donat moltes voltes.

I vostè ens parla de política de xecs. Devia estar mirant-se al mirall, perquè, si hi ha política de xecs avui a Catalunya, és amb el Govern tripartit, amb la seva conselleria d'Acció Social i Ciutadania, en el que fa referència a l'aplicació de la Llei de la dependència: 47.700 persones amb les últimes dades que tenim, del mes de juliol, amb xec –amb xec– que els paguen, en lloc de donar-los serveis. I vostè diu: «Nosaltres estem implantant la cultura del servei.» Deu ser del servei que no veuràs mai, perquè vostès estan donant xecs, i estan fent política de xecs. I de xecs que no arriben a pagar el servei, precisament. I això, senyor Bosch, vostè ho sap. I, per tant, la política de xecs és política tripartita en estat pur.

Hi ha 47.700 persones cobrant el xec de cuidador familiar, i només 20 assistents personals –20 assistents personals. Aquesta és la cultura del servei? O és la cultura del xec que vostès estan implantant? A més, xecs que no arriben a cobrir la despesa del servei que s'hauria de donar. I això ho diu tothom. Recordi informes de la UGT de fa pocs mesos, dient que, a més a més, estan condemnant les dones a casa seva en lloc de poder fer la seva trajectòria professional –informe de la UGT. Per tant, que vostè hagi posat aquest exemple, doncs, no ha triomfat gaire.

Una altra qüestió. Vostè diu: «El 2005 ja ho vam proposar.» Oh i tant. El que passa, que esperem que el proper govern de la Generalitat ja ho faci, i esperem fer-ho, perquè creiem que, d'això, ja no se n'ha de parlar, sinó que s'ha de fer. I nosaltres els brindem l'oportunitat de votar-ho conjuntament i tirar-ho endavant.

Vostè diu: «L'acció de govern ha avançat tant que ara això ja queda depassat.» Escolti, les ajudes a les famílies, que és una ajuda econòmica, els he dit per què era. Aquestes famílies que tenen un fill o filla amb discapacitat tenen una despesa superior, i es tracta d'allargar fins als sis anys o vuit anys –si algun dia compleixen el seu compromís electoral d'arribar fins als vuit anys–, i a més a més donar una quantitat una mica més alta, que és el que fa l'ajuda a les famílies nombroses i a les monoparentals. Tant costa de fer això? Diu: «A més, té un efecte limitat i irrisori.» Home, potser per als poderosos sí, però per a les famílies que tenen pocs recursos, no –per a les famílies que tenen pocs recursos, no. I, per tant, jo crec que no es pot parlar amb aquesta lleugeresa d'ajuts d'aquest tipus quan són famílies que tenen una situació de necessitat.

I diu que jo tinc poca fe, diu, perquè he destinat poc temps. No, el que tinc poca fe és en vostès, per no dir cap, perquè sé que vostès de política de família no en faran. I, per tant, no em vingui a dir que jo tinc poca fe en el que presento, si alguna cosa tinc és fe en el que presento i en el que faig; ara, en vostès, cap, això sí que queda clar.

I no estem superats per l'acció del Govern, si alguna cosa ens supera és la inacció del Govern, tot el que vostès estan deixant de fer i podrien fer. Perquè vostè sap que des de l'any 2003, que tant els agrada parlar de l'any 2003, fins ara, a excepció d'ara que vindran problemes, el pressupost de la Generalitat ha crescut exponencialment, gràcies al model de finançament pactat

per Convergència i Unió. I, per tant, amb qui convingui, amb qui governa el país, perquè aquest no el triem nosaltres, qui governa a nivell de l'Estat no el triem nosaltres, en tot cas, el trien els ciutadans de l'Estat espanyol, i hem de ser respectuosos amb qui democràticament guanya unes eleccions. I, per tant, has de pactar, perquè el que pots fer és mirar cap a una altra banda i dir: «Ara que governa aquest no me'l vull mirar.» Però mentre el país va endarrere, i s'ha de ser més intel·ligent i pactar amb qui convé quan és per al bé del país. I això és el que varem fer. I, per tant, varem saber on havíem de mirar i on havíem de pactar. I ara és el que proposem.

Senyor Bosch, ha fet un discurs buit, un espot publicitari, perquè per a vostès la política social és això: un eslògan publicitari que queda molt bé, però si després no en fem tanta, posem la pancarta ben gran malgrat que al darrere no hi hagi res: política d'aparador. Doncs, vostè l'aparador l'ha muntat molt maco, però l'aparador està buit, senyor Bosch, malauradament està buit per als ciutadans de Catalunya.

I nosaltres ens sentim orgullosos de vint-i-tres anys de govern. I, és cert, la política familiar es va poder impulsar en els últims temps, fent una llei. Sap perquè ha anat així això? Perquè a l'hora de defensar el finançament i l'autogovern estàvem bastant solets, cosa que vostès en aquests anys no s'han trobat sols, perquè el primer partit d'aquest Parlament, que està a l'oposició, els ha donat suport per tirar endavant el país. Per allò que dèiem: saber estar al costat del país prescindint del partidisme. I això és el que nosaltres hem fet, i, per tant nosaltres vam fer política de família quan vam tenir els recursos per fer-ho, perquè l'època dels miracles ja ha passat, senyor Bosch.

Vostè ens ha parlat que estan fent política per al cicle vital de la persona. Doncs, els he de dir que quan vas per aquests móns de Déu la gent no ho nota –la gent no ho nota. Vagi a parlar a un lloc de la Llei de la dependència i li diran l'alegria que senten quan vostès van dir, per exemple, que pagarien des del dia que es va fer la sol·licitud i, si aquella persona ha mort mentre no té programa individual d'atenció per culpa del Govern que no ha respectat els terminis, no li paguen, malgrat que estigui ingressat en una residència. O quan una persona ha ingressat a una plaça privada perquè no n'ha trobat de pública, perquè vostès no han complert les seves promeses electorals, li diuen: «Com que està en una privada privada, no li donem res.» I això s'ho treuen de la màniga. I és allò que li he dit jo: «Vostè parla de política de drets?» Ja li ho he dit: «No és de quedar dret, és de queda garratibat de veure que no et donen el dret que tens!» I això és el que vostès estan fent i han fet. I em dol que surtin aquí a defensar segons quines coses dient: «No, si les famílies no notaran res.» Doncs, les famílies humils i de rendes mitjanes i baixes de Catalunya ho notarien, i especialment si tenen un fill amb discapacitat. I vostè ho coneix prou bé, i per això encara em dol més que digui això.

Per tant, aquesta iniciativa té sentit, perquè és una iniciativa d'aquelles que dius: «És fàcil de tirar endavant i és fàcil que la gent ho noti.» I això també ho hem de procurar: que la gent noti que la política serveix. En

moments en què la política està en crisi, si des de, per exemple, l'àmbit de la política social la gent nota millores, dirà: «Això de la política serveix.» Però no ha de servir per omplir deu minuts d'eslògan publicitari de la política que no fan, sinó que ha de servir realment per notar i que es vegi el compromís amb la societat.

Nosaltres creiem que la política social no és política d'aparador. Jo sempre dic que en aquests anys de tripartit de polítiques socials se n'ha parlat molt. Però el que és cert és que esperem que en el proper Govern de la Generalitat se'n parli i se'n faci. I aquest també és el nostre compromís de futur: fer política social, pensar en les famílies com a estructura social bàsica, que li he dit que per a nosaltres és important, perquè més autogovern vol dir més societat, més compromís i, si tenim famílies estructurades i fortes, molts dels problemes que té la societat s'apaivaguen. I això sap què vol dir? Política de prevenció. Fer famílies fortes és fer prevenció de molts dels problemes que pot tenir la societat.

I, per això, senyor Bosch, li diem que donin suport a aquesta iniciativa. Aquesta iniciativa no fa riure. Aquesta iniciativa té importància. Té importància per unes famílies que tenen una situació peculiar, diferent: tenen un fill o filla amb discapacitat superior al 33 per cent, donar-li l'ajut fins que tingui sis anys amb la quantitat de diners que hi hagi prevista per a les nombroses i les monoparentals. És senzill. Jo crec que és més senzill dir que sí que no dir que no.

Moltes gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor diputat. Per fixar posició té la paraula el..., hem quedat que faríeu..., que els grups parlamentaris farien una sola intervenció. Té la paraula el Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, el seu diputat, el senyor Rafel López.

El Sr. López i Rueda

Gràcies, senyor president. Senyora consellera, senyores i senyors diputats, senyor Cleries, que és qui ha presentat aquesta proposició de llei, en nom del Convergència i Unió, si jo avui els digués 34.639 o 80.034..., no és que siguin els números de la loteria, sinó que són números importants.

El primer perquè és el sobreesforç econòmic que fan les famílies amb fills amb discapacitat a Catalunya. Un informe, fa poc, de la FEAPS ens ho deia. El sobreesforç econòmic és molt important. Per tant, a la iniciativa nosaltres hi donem suport, perquè és cert, hi ha un sobreesforç econòmic a Catalunya molt important, molt més important que la mitjana espanyola.

I la segona dada és el nombre de natalitat de nens i nenes nascuts a Catalunya durant l'any passat, rècord absolut des dels anys vuitanta, estem parlant que hem recobrat la natalitat. És a dir que és ara el moment on més polítiques d'afavorir les famílies hem de fer. Per què? Perquè és on hi han més infants, i, per tant, és important, és important fer-ho.

Si nosaltres diem: «Què passa, senyor Cleries, si avui aprovem aquesta llei?» No passa res –no passa res–, perquè avui estaríem aprovant la reforma de la Llei de pressupostos de l'any 2008. No passaria absolutament res, no s'aplicaria. És a dir, no s'arribaria a aplicar segons el que ens han presentat: ens han presentat una reforma de la Llei 16/2007, de 21 de desembre, amb la qual cosa és una llei de pressupostos.

Nosaltres què diem?, i ja ho hem dit: hem fet propostes de resolució sobre aquest tema. Home, esperàvem més, i més de la seva experiència, haver presentat una reforma de l'article 10.2 de la Llei 18/2003, de 4 de juliol, de suport a les famílies, que és el que seria el més clarificador en el sentit que si realment el que volem és començar a aplicar..., i sobretot pensant en l'any que ve, perquè el que hem de pensar és que les famílies ho puguin cobrar l'any que ve, el més lògic és que..., diguem-ne, aquest canvi l'haguéssim provocat, l'haguéssim produït a aquesta llei, la Llei de política de suport a les famílies. De fet, nosaltres ho farem, ho farem perquè és lògic. I que ens vingui el representant..., i..., de veritat jo me n'alegro de parlar amb vostè, senyor Bosch, perquè ja li ho vaig dir l'altre dia, dic, que precisament sigui Esquerra Republicana que ens vingui a dir: «Què es pensen vostès d'aquestes polítiques de xecs?» Que va ser la que va dir al Congrés dels Diputats: «Ampliar de 2.500 a 3.500 euros precisament els naixements, a les famílies amb fills amb discapacitats.» No és un xec això? Els 3.500? Augmentar de 2.500 a 3.500?

Doncs, el que està demanant Convergència i Unió, i que nosaltres hi donem suport, perquè sempre hi hem donat suport, és lògic, que és el que vostès van demanar al Congrés dels Diputats, apliqui-ho on poden fer-ho. Perquè, si no, sap el que passa? Que fa molt la sensació que quan vostès no governen diuen una cosa i, quan governen, en diuen una altra. I a sobre ens diu: «Però què pensen, que hem de fer una política de xecs?» La mateixa lògica: nosaltres ho vam recolzar al Congrés dels Diputats i ho recolzarem al Parlament de Catalunya, perquè és exactament la mateixa lògica. I no és cap novetat.

I ara que el Govern de la Generalitat de Catalunya es desperti i digui: «Les famílies monoparentals han de tenir els mateixos drets que les famílies nombroses?» Si ho diu la Llei de famílies nombroses del 2003 de l'Estat! L'equiparació ja la feia. Fa molt temps que sabem que hem d'equiparar les famílies nombroses amb les famílies monoparentals i amb les famílies amb fills amb discapacitats. Ja fa molt temps que ho sabem. I és la tendència que va fins ara. I que ens vingui a dir un: «Escolti, hem fet molta cosa. S'ha augmentat 50 milions» –em sembla que ens ha dit, 50 milions– «un 50 per cent.» I és cert que el pressupost de la Generalitat ha augmentat quasi un cent per cent, és a dir, s'ha doblat.

I abans jo li deia al senyor Cleries: «Amb qui van pactar aquest augment?» Amb el Partit Popular, digui-ho, no tingui por, digui-ho, perquè tant que diu vostè, senyor Cleries, quan és en negatiu o quan ho vol fer en negatiu, parla del Partit Popular, també en positiu pot parlar-ne.

Perquè aquest partit... –i ara permetin-me que en faci una defensa–, aquest partit ha fet molt per Catalunya –molt per Catalunya–, i sobretot quan estava governant a l'Estat. Primer que aquest partit el que ha aconseguit va ser el millor moment econòmic per als catalans. Altres pacten referèndums d'independència i altres coses. Nosaltres el que vam aconseguir és que l'economia catalana funcionés i que moltes famílies catalanes tinguessin treball i aconseguissin el nivell de riquesa que mai s'ha assolit. I després vam aconseguir, fins ara, el millor finançament per a Catalunya, i ho vam fer –i ho vam fer. És a dir, aquest partit va fer molt per a Catalunya i ho faig en defensa. Per tant, escolti, quan nosaltres fem les coses bé també ens agrada que ens ho diguin i no que diguin «amb qui sigui», no, amb el Partit Popular.

Parlem de la llei. Nosaltres trobàvem molt més lògic –i ho dèiem, escolti– fer una reforma de la llei de famílies. Hi han quatre títols fonamentals que es podrien reformar i és cert que queda una mica minso, és a dir, allò que és una reforma minsa. Perquè, miri, hi han bàsicament quatre títols, del títol segon al títol cinquè.

El títol segon parla de les prestacions. I vostè té tota la raó: aquest Govern, per primer cop, ha congelat les prestacions a les famílies. Si ho ha congelat, vol dir que les prestacions no són una prioritat del Govern, no són una prioritat. És a dir, hem augmentat el pressupost per les prestacions un 50 per cent quan el pressupost ha augmentat un 100 per cent. Vol dir que no han estat unes prestacions. Però, segon, si el que hem fet és congelar-les quan ve la crisi econòmica, quan dèiem que la crisi econòmica no passaria factures a les polítiques socials, vol dir que no hi creiem. Per tant, el títol II, article 10.2, el podríem haver reformat.

El títol III que parla, per exemple, d'això de les deduccions fiscals. Fa molt temps que aquest partit, el Partit Popular, aquest grup parlamentari, el Grup Parlamentari de Partit Popular de Catalunya diu: «Les deduccions fiscals a les famílies a Catalunya són pràcticament inexistentes –inexistents.» No només inexistentes, sinó que les poques que hi ha no van augmentant segons l'IPC, és a dir, no les anem actualitzant, que és un tema important. Doncs, si no tenim deduccions fiscals, imagini's, per al conjunt de les famílies, menys les tindrem per a les famílies amb fills o filles amb alguna discapacitat, com tenen fins a sis comunitats autònomes a la resta de l'Estat. Per exemple, Madrid té una deducció de nou-cents euros a l'IRPF per fill o filla amb discapacitat. Aquest ha de ser un model, un model complementari. I vostè en parlava: hem de fer polítiques complementàries, no només des del punt de vista de les ajudes directes, sinó de les ajudes indirectes que pot suposar un model de deduccions fiscals.

Títol tercer de la llei. Vaig repassant perquè vegin que no s'acaba a l'article 10.2 i que podríem haver fet una reforma molt més estesa com nosaltres plantejarem. Títol tercer: ajudes a la conciliació de la vida familiar i laboral. Això sí, que si les deduccions fiscals eren inexistentes, les ajudes les podem buscar que no les trobarem: ajudes a la reducció de jornada laboral?, ajudes a l'excedència?, foment de la paternitat, com tenen altres comunitats autònomes?, no existeixen. I aquestes aju-

des, que si existissin les haurien d'ampliar sobretot per les famílies amb discapacitats, no les podem ampliar perquè és que simplement no hi són, amb la qual cosa ens queda també molt més camí per fer perquè la conciliació de la vida laboral i familiar per a una persona –per a una persona– que està treballant i que té un fill amb discapacitat o una filla amb discapacitat.

I per això mateix que deia el senyor Bosch, ens deia: «La majoria de ciutadans i ciutadanes de Catalunya agafen l'ajut per, doncs, ajuda no professional.» No és cert –no és cert. Actualment a Catalunya als plans individuals d'atenció no hi ha llibertat per escollir. I, miri, pot fer una comprovació –pot fer una comprovació–: comprovi quina és la mitjana de ciutadans que agafen aquesta via i quina és la mitjana que agafen a la resta de les comunitats autònomes. És que els doblem! És que estem més del doble. El que estan vostès fent és carregant les famílies –carregant les famílies. Clar, amb això no podem ni plantejar una política de conciliació de la vida familiar i laboral, no podem, perquè si el que estem pagant és a les dones perquè segueixin a casa cuidant els seus fills, quin sentit té fer una llei de dependència? Quin sentit? No té cap tipus de sentit.

I vaig al títol cinquè, i parlaré també d'aquestes polítiques de la dependència..., de la dependència de les polítiques de la discapacitat de què parlàvem. El títol cinquè parla dels diferents serveis.

Miri, jo l'altre dia m'enviaven una carta..., una carta on s'explicitava que per..., actualment a Barcelona, a la ciutat de Barcelona, per fer..., per poder-se fer tot el procés per aconseguir el grau de discapacitat són divuit mesos, actualment a Barcelona són divuit mesos, un any i mig! Hem millorat o hem empitjorat? Les llistes d'espera hi són, les podem veure, divuit mesos.

Però comencem a parlar i vostè n'ha parlat, és cert. El Departament d'Educació diu: «Ara pujarem del 56,1 per cent al 70 per cent els nens i nenes amb discapacitats, els infants amb discapacitat, a les escoles, entre cometes, “ordinàries”.» Sí, però, a la vegada, el que ens fan des del Departament d'Educació és reduir hores de vetllador. Al mateix moment que ens plantegen arribar al 70 per cent, es redueixen hores de vetllador. O la famosa congelació –i, aquí, hi han portaveus d'Educació– que va succeir l'any passat de tècnics d'educació especial o de tècnics d'educació infantil que recolzaven l'escola ordinària, sobretot, per a aquells que hi havien d'anar per aconseguir una escola inclusiva. O podem parlar d'altres tipus d'ajudes, les PUA; la famosa reducció i desaparició de les ajudes PUA, que vostè sap molt bé que són ajudes, doncs, per a gent amb discapacitats i també són ajudes per ajudar aquesta gent.

És a dir, estem patint una reducció important en molts aspectes. O vostè ha fet referència al personal de referència, una figura de la qual es van fer un parell de plans pilot i que ningú sap –ningú sap–..., fa poc, ens venien entitats que ens deien: «El que volem és una finestreta única.» És a dir, idea dels serveis.

Amb això, què vull dir? Que ens queda molt camí per fer. Que podem nosaltres ampliar, i és cert, i ho podem ampliar, encara que sigui a la Llei de pressupostos de

2008 –i acabo, senyor president–, podem ampliar-ho, però ens queda molt camí per fer, perquè no només són les ajudes directes, són les ajudes indirectes, són també, com deia, la conciliació de la vida familiar i laboral de les famílies i, sobretot i molt important, la qualitat del nivell de serveis que, cada cop, malgrat les proclames del Govern, està empitjorant en els serveis.

Hi votarem a favor, malgrat tot, senyor Cleries.

Gràcies, senyor diputat, senyors diputats, senyores diputades, senyora consellera.

El vicepresident segon

Gràcies, senyor diputat. També, per fixar posició i en nom del Grup Mixt, té la paraula la il·lustre diputada Carmen de Rivera.

La Sra. De Rivera i Pla

Gràcies, president; senyor Cleries. El senyor Cleries ha demanat brevetat i ha demanat que responguéssim clarament. La resposta del Grup Mixt és de recolzament total a la proposta, ens sembla important. És cert que les famílies amb fills amb discapacitat han estat discriminades de les lleis pressupostàries de l'any passat i, per tot això, volem fer palès el nostre suport i, per tot, votarem sí a aquesta proposta.

Gràcies.

El vicepresident segon

Gràcies, senyora diputada.

Cridem a votació.

(Pausa llarga.)

El president

Passem, doncs, a la votació de l'esmena a la totalitat, presentada pels grups parlamentaris Socialistes - Ciutadans pel Canvi, Esquerra Republicana de Catalunya i Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa.

Comença la votació.

L'esmena a la totalitat de devolució de la proposició de llei ha estat aprovada per 69 vots a favor i 61 vots en contra i, de conformitat amb l'article 105.6 del Reglament, la iniciativa legislativa queda rebutjada.

Proposició de llei

de creació d'una deducció en el tram autonòmic de la quota íntegra de l'impost sobre la renda de les persones físiques en matèria d'educació de fills menors d'edat (tram. 202-00063/08)

El quart punt de l'ordre del dia és el debat a totalitat sobre la Proposició de llei de creació d'una deducció en el tram autonòmic de la quota íntegra de l'impost sobre la renda de les persones físiques en matèria d'educació de fills menors d'edat. Té la paraula, d'acord amb l'ar-

ticle 105.2, per presentar la iniciativa, la il·lustre senyora María Ángeles Olano, del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya.

El vicepresident primer

Sisplau, sisplau...

La Sra. Olano i García

Gràcies, senyor president.

El vicepresident primer

...prego que, si han de sortir de l'hemicicle, ho facin en silenci per permetre començar aquesta intervenció. Té la paraula, senyora Olano.

La Sra. Olano i García

Moltes gràcies, senyor president. Senyor conseller, senyor president de la Generalitat, senyores i senyors diputats, la proposició de llei que planteja el Grup Popular va adreçada a la deducció en el tram autonòmic de la quota íntegra de l'impost sobre la renda de les persones físiques en matèria d'educació de fills menors d'edat.

Com vostès convindran amb el Grup Popular, l'educació dels fills menors d'edat i, en concret, l'educació adreçada al coneixement de les llengües estrangeres, la formació adreçada en aquest àmbit és cabdal per al futur del currículum i de la formació dels nostres fills.

En aquest sentit, el Grup Popular, conscient de la situació econòmica en què vivim, amb les expectatives que fins dintre de quatre o cinc anys no en sortirem, que les despeses són elevades, les que suporten les famílies, i, sobretot, incidint en el tema de la manca de liquiditat, de la manca de crèdit i de les moltes càrregues que suporten les famílies catalanes, considerem que la política fiscal és una bona eina en mans del Govern, a fi de contribuir a l'exercici de l'autogovern i a la modificació d'un impost en el qual tenim un tram autonòmic, a fi d'introduir la modificació que els proposem.

L'objectiu que proposa aquesta proposició de llei és que els subjectes passius de l'impost de la renda de les persones físiques puguin deduir-se un 10 per cent, com a màxim en cinc-cents euros per fill o filla menor d'edat, per a aquelles quantitats destinades al pagament d'estudis que siguin obligatoris, però que no siguin gratuïts, que afecten un bon percentatge d'estudiants i de famílies catalanes.

En la mateixa línia, proposem una desgravació fiscal, anàloga a l'anterior, que va adreçada al coneixement i, per tant, al pagament de despeses d'idiomes estrangers que, com hem comentat, són imprescindibles per al futur professional i laboral dels estudiants.

Fem aquest plantejament abans de la Llei de mesures fiscals i financeres, com fem durant tota la legislatura i com també tornarem a presentar en el debat de mesures fiscals i financeres, ho dic a fi que, com a bons coneixedors del perfil del Govern, que ens dirà que no hi ha diners per a aquestes qüestions tan cabdals per al Partit Popular, els diem que, malgrat que no donin recolzament en aquesta proposta, en el debat de mesures

financeres, aquesta serà també una proposta plantejada de nou pel Partit Popular.

La proposició de llei té aquests dos articles. El primer, com deia, la deducció del 10 per cent, amb el màxim dels cinc-cents euros, destinats a quantitats obligatòries, d'estudis obligatoris per als menors d'edat. I la segona, exclusivament, adreçada a l'ensenyament d'idiomes estrangers.

Considerem que l'exercici de l'autogovern també ens permet utilitzar aquesta eina en el tram autonòmic. En aquest sentit, saben vostès que en l'IRPF no tenim tarifa pròpia, però que sí que tenim l'eina per introduir aquestes deduccions i, per tant, demanem el suport de la resta de grups de la cambra.

Moltes gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, senyora diputada. Per a la presentació de l'esmena a la totalitat en nom dels grups Socialistes - Ciutadans pel Canvi, Esquerra Republicana de Catalunya i Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, té la paraula la senyora Rocío Martínez-Sampere.

La Sra. Martínez-Sampere Rodrigo

Sí. Moltes gràcies, senyor president. Diputades, diputats, conseller, en nom dels tres grups que donem suport al Govern, per posicionar-nos en la Proposició de llei de creació d'una deducció en el tram autonòmic de la quota íntegra de l'IRPF en matèria educativa per als fills menors d'edat, que ha presentat el Partit Popular.

Què compartim amb vostè, senyora Olano, d'aquesta proposició de llei que ens ha fet? Doncs, compartim que l'educació és, de fet, la política clau, que és la política social més important, però no només la política social més important, també la política econòmica més important i, per tant, la política amb més rendiments socials i que, en temps de crisi, ho és encara més; ho és encara més, perquè és la que permet preparar el nostre país per al futur. I, quan parlem d'educació, òbviament, ho estic fent en un sentit ampli i això vol dir totes les necessitats i totes les capacitats que requereix i que exigeix la nostra societat i, per tant, aquí hi incloc el coneixement d'una tercera llengua i, en particular, la de l'anglès, perquè és cert que és una exigència de la nostra societat.

Ara bé, l'instrument que vostè ens presenta, aquesta deducció de la quota íntegra de l'IRPF, aconsegueix aquest objectiu que ens estem plantejant? És un bon instrument? És un bon instrument per fer front a la crisi? Nosaltres creiem que no, i, com que creiem que no, per tant, hem presentat una esmena a la totalitat a la seva proposició de llei.

Per què creiem que no és ni l'instrument adequat ni servirà per fer front a la crisi econòmica? Li detallaré els arguments i, si li sembla, aniré de menor a major importància.

En primer lloc, per una qüestió menor, però que també és important, que és el temps. Una proposició com la que vostè avui ens presenta afectaria la declaració

de l'IRPF que es liquida l'any 2011 i, per tant, és una deducció que no té efectes immediats ara que estem en els moments greus de la crisi econòmica, però que, segurament, el 2011, això ja no serà així.

Segon argument. El rigor de la seva proposició de llei. Vostè no ha parlat, en cap moment, de l'impacte econòmic que té aquesta mesura; jo crec que, quan es fa una proposició de llei que afecta el nostre sistema fiscal i, per tant, que afecta els nostres recursos i, en particular, els ingressos de la Generalitat, també hem de dir d'on traurem aquests diners, quant costarà, primer, i d'on traurem aquests diners, segon. Hi ha una estimació, en el cas de llengües estrangeres és més difícil, però, per al cas de l'educació, un càlcul aproximat seria que una proposició com la que vostè ens presenta costaria com a mínim 5,5 milions d'euros i, per tant, hem de veure si aquests diners que això costa estan ben destinats aquí o, en canvi, es podrien destinar a altres polítiques.

En segon lloc, també parlant del rigor, no conté una visió global sobre el nostre model fiscal, és a dir, és una deducció que vostè aplica a la quota autonòmica i no sabem què implicaria això amb una visió més de conjunt del nostre sistema fiscal, que jo crec que és necessària. Faria el sistema fiscal més progressiu? Menys? Més neutre? Menys? Més equitatiu? Menys? Jo crec que tot això són preguntes i respostes que, quan estem tractant un tema tan important com aquest, ens hauríem de plantejar.

I el tercer apunt, sobre el rigor de la seva proposta. Si estem parlant d'una deducció a la quota, i a més només per a nens que van a estudis privats o en el cas de llengües estrangeres, hi hauria una repercussió molt directa en el preu i, per tant, el que faria és que les deduccions a la quota en aquest cas no beneficiessin cap família i només repercutissin en un major preu d'aquests serveis, amb la qual cosa estaríem només donant diners als prestadors d'aquests serveis privats, i no, en cap moment, als seus usuaris.

De totes maneres, aquests dos arguments que jo he esgrimit no em semblen els més importants, perquè el que em sembla més important de tot és que la seva proposició de llei és completament inequitària, des de molts punts de vista. En primer lloc, perquè sempre que fem una deducció a la quota estem fent ja una discriminació molt clara entre els que declaren i els que no declaren, i segurament els que no declaren, que són les persones amb menor renda, són els que necessiten més ajuts; aquesta proposició de llei ja els està exclouent de la seva proposta. Però sobretot és una proposta molt inequitària en el sentit, si vol, més profund del terme. Com vostè sap, l'educació és un servei públic, que oferim, que existeix, on té accés tothom. I, per tant, quan existeix el servei públic i, per tant, quan existeix l'oferta suficient, jo no crec que s'hagin de fer en aquest cas cap tipus de polítiques de demanda, com intenta fer la seva proposició de llei.

Vostè proposa que s'alleugereixi el cost de les famílies que decideixen enviar els seus nens a les escoles privades. Però això és una opció personal d'aquestes famílies, perquè nosaltres estem oferint de fet un servei públic d'educació, i la nostra prioritat ha de ser que aquest ser-

vei públic d'educació funcioni, funcioni bé i sigui de la màxima qualitat possible. La nostra opció no ha de ser mai intentar alleugerir el cost per via fiscal de les famílies que trien no utilitzar aquest servei públic. Nosaltres, ho sap, hem aprovat una llei d'educació de Catalunya, en aquests moments l'estem desplegant; té un objectiu molt clar, que és oferir més qualitat a tothom que estigui en el servei públic d'educació, i on s'incorpora un tema molt concret i que està funcionant molt bé, que és el Pla de llengües estrangeres, que es va iniciar des del curs 2004 i 2005. En aquests moments hi han 1.045 centres que implementen aquest Pla de llengües estrangeres, i se'n beneficien 372.000 alumnes.

I, per tant, sí, hem de fer una tria, perquè la política sempre és triar. Jo crec que hem d'avançar cap aquí, a millorar el nostre servei públic d'ocupació i a incorporar-hi noves capacitats, com són l'aprenentatge d'una tercera llengua, perquè Catalunya sigui un país trilingüe i ho pugui ser tothom, trilingüe, no només alguns privilegiats.

També, com vostè sap, per als treballadors i aturats, que són els que estan patint més la crisi, hi ha també iniciatives diverses del Govern, com el programa «Forma't», l'Eurodissea o el Leonardo Da Vinci, que estan incidint en l'aprenentatge d'una tercera llengua per part d'aquests col·lectius que, hi insisteixo, són els que estan patint la crisi.

I, per tant, senyora Olano, recapitulo els arguments que li he exposat per votar en contra de la seva proposició de llei i, per tant, a favor de la nostra esmena de totalitat. En primer lloc, és que aquesta deducció que vostès plantegen no serveix, des del nostre punt de vista, no serveix en absolut per fer front a la crisi, perquè, com vostè sap, en aquests moments els recursos són molt i molt limitats, i vostès estan apostant per destinar uns recursos que són limitats, uns recursos importants, a alleugerir aquelles famílies que trien anar a l'escola privada quan poden anar a l'escola pública –per tant, no és que estiguem deixant ningú en el carrer– i existeix de fet un bon servei públic d'educació. Jo no crec que la gent que tria anar a l'escola privada siguin els que més necessiten en aquests moments de crisi un ajut. I si el necessiten, hi insisteixo, tenen l'opció que els seus fills puguin accedir al servei públic d'educació, que funciona i funciona bé per a tothom.

Però a més a més de no servir per fer front a la crisi, jo crec que a més a més la seva proposició de llei fa una cosa que segurament a llarg termini és pitjor, i és que introdueix elements que, en lloc de treballar per la millora en l'oferta, en aquesta oferta pública, perquè sigui una oferta pública de qualitat, d'excel·lència, apunta en la direcció contrària. Vostès volen donar regals fiscals a famílies, a poques famílies, que opten per no participar –legítimament hi opten, eh?– en aquest servei públic.

Per tant, jo crec que un tema molt clau és dir: la llibertat d'aquestes famílies per fer-ho, aquesta no la discutim, la tenen; ara, una altra cosa molt diferent és que des dels poders públics elegim destinar recursos a fer regals fiscals a aquestes famílies que opten per no fer servir el nostre servei públic d'educació. I fer això és el mateix que defensar un estat de benestar marginal, que només

sigui participat per pocs i, per tant, on la cohesió i la igualtat d'oportunitats no hi tenen cabuda. I això, com vostè pot entendre, nosaltres no ho defensarem i, per tant, no ho votarem.

Moltes gràcies, president, senyores i senyors diputats.

El vicepresident primer

Gràcies, senyora diputada. Per fixar la seva posició en nom del Grup de Convergència i Unió, té la paraula l'honorable senyora Irene Rigau.

La Sra. Rigau i Oliver

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, aquesta proposició es va publicar el 24 de març del 2009; estàvem debatent i treballant intensament per poder aprovar la Llei d'educació. El mes de maig el tripartit va presentar esmena a la totalitat; encara estàvem debatent i treballant intensament per aprovar la Llei d'educació. I l'1 de juliol aprovàvem la Llei d'educació, aquella Llei d'educació que el Partit Popular, doncs, ha recorregut davant del Tribunal Constitucional, aquella Llei d'educació que preveu molts ajuts a les famílies, perquè el grup al qual tinc l'honor de representar va presentar totes les esmenes possibles per tal d'ajudar les famílies a avançar en la gratuïtat i avançar en la universalitat dels ensenyaments.

Mirin, vostès ens presenten dues propostes concretes en els seus dos punts. Però nosaltres els hem de recordar que en el debat de la llei, quan vam declarar els ensenyaments obligatoris i gratuïts, doncs, es va fer una aposta valenta, una aposta valenta que li vull recordar a la diputada Martínez-Sampere... (*veus de fons*) –aquí; no, és que s'asseu allà, normalment– què és el Servei d'educació de Catalunya. Jo comprenc que vostè porta més els temes d'economia, però, a l'hora de parlar del servei que ofereix ensenyaments sostinguts amb fons públics, li recordo que la llei crea el servei d'educació de Catalunya. I aquest servei d'educació de Catalunya és el que ha de garantir al noranta i tants per cent de famílies de Catalunya la gratuïtat real. I aquí tenim un repte pendent, que és avançar en la gratuïtat real, que no hi podem avançar del tot fins que a nivell d'estat Partit Popular i Partit Socialistes acordin que, mani qui mani, en els pressupostos generals de l'Estat el mòdul serà el que ha de ser. Perquè recordem que la partida dels pressupostos generals de l'Estat és el que marca l'aposta per la gratuïtat a les escoles concertades.

Per tant, no es tracta de triar entre públic i privat. Es tracta que entre titularitat pública i oferta concertada garantim a les famílies una oferta immensament majoritària de gratuïtat per als ensenyaments obligatoris. Però abans d'abordar el tema que proposa el Partit Popular, encara tenim –i la llei ho marca– un nou repte, que és avançar en la gratuïtat o en l'ajut també d'ensenyaments que no siguin obligatoris, han de ser universals. I aquí tenim el zero-tres, hi tenim l'oferta del grau mitjà i hi tenim els programes de qualificació inicial.

Ens estranya, doncs, que el Partit Popular no hagi donat suport a una llei d'educació com la que va aprovar aquest Parlament, quan té una aposta molt ampla de

suport a les famílies, que va des del zero-tres fins a la postobligatòria, avançant a la seva concertació. En un país en què es vol que el 85 per cent de les persones tinguin estudis postobligatoris, el que cal fer és avançar en la gratuïtat de l'oferta postobligatòria per al conjunt de la població. En un país en què es vol que hi hagi un ple domini de les llengües estrangeres, més enllà de reforçar la presència en els plans reglats cal també, i la llei ho preveu, poder declarar d'interès públic aquesta oferta i donar-li aquell suport econòmic per abaratir el cost a les famílies. La llei permet perfectament posar en marxa els diferents mecanismes per declarar d'interès públic l'oferta especialitzada en llengües estrangeres que s'ofereix al marge de l'ensenyament reglat, i permet un objectiu molt més ambiciós que el que proposen vostès: no el petit percentatge de persones que lliurement decideixen portar els fills a un centre no vinculat als centres d'educació de Catalunya, sinó els que de zero als divuit anys volen tenir una oferta per als seus fills que, respectant el principi de llibertat d'ensenyament, els comporti la mínima despesa possible.

Per tant, en el repte de la gratuïtat real, aquesta proposta no hi incideix; en el repte d'allargar l'ajut públic als ensenyaments universals i no obligatoris, aquesta llei no hi incideix, i pel que fa a la declaració que preveu perfectament l'article 42.5 i el 200.2 de la llei, de declarar d'interès públic tot l'aprenentatge i l'ensenyament de llengües estrangeres, doncs, vostès no hi aposten.

Té una explicació, com hem dit: aquesta és una proposició de llei que vostès presenten i registren quan s'està debatent la Llei d'educació; nosaltres en aquell moment no vam presentar esmena a la totalitat perquè entenem que aquelles qüestions que estimava el Partit Popular, que eren molt importants per a ell, podien formar part del paquet de consens; aquest consens no va ser possible, vostès no es van sumar al consens, aquesta proposta no s'hi va incorporar, i, per tant, entenem que el repte real que té ara aquest país és aplicar d'una manera ambiciosa el que està previst a la Llei d'educació. Serà el seu calendari i serà el contingut d'aquest calendari el que ajudarà que les famílies de Catalunya tinguin el nombre d'ajuts més ampli possible, tant per als ensenyaments obligatoris com per als especials, tant per als de caràcter universal com per als de caràcter no universal.

I a partir d'aquí el que sí que li reiterem, senyora Olano, és que el Partit Popular, lluny ara de fer propostes que no coincideixen, i no coincideixen ni amb el contingut ni amb la prioritat de la llei, tot i que acceptem, lògicament, la valoració de les propostes, però que en aquest moment el repte és aplicar la llei..., i lamentem que, lluny de donar suport a les propostes de la llei, vostès el que han fet ha estat recórrer contra la llei al Tribunal Constitucional. Per tant, entenem que els grups que donem suport a la cambra han apostat pel Servei d'Educació de Catalunya, per aquesta immensa majoria de pares i famílies que necessiten que es garanteixi la gratuïtat real, i que fins i tot preveu els mecanismes d'ajut per a les activitats complementàries. A partir d'aquí, doncs, l'anem a presentar propostes que estiguin en el marc de la llei, per poder tenir el suport que han de tenir a la cambra quan es vol que prosperin.

Gràcies, senyor president.

El vicepresident primer

Gràcies, senyora diputada. En nom del Grup Mixt, té la paraula el senyor José Domingo.

El Sr. Domingo Domingo

Muchas gracias, señor presidente. Honorable *conseller*, ilustres diputados y diputadas, la proposición de ley que trae hoy el Partido Popular aquí es de actualidad, en la medida en que se va a hablar de la educación, y eso la hace realmente actual. En esta línea, a la vista de las intervenciones tanto de la señora Rocío Martínez como de la ilustre diputada Irene Rigau, se ha de entender que el problema no era tanto la desgravación como la Ley de educación de Cataluña, a la vista de lo expuesto.

Y partamos de una primera base: la calidad de la enseñanza en Catalunya está a la cola no solo de Europa, sino también de España. La prioridad de la educación, todos coincidiremos, es fundamental para el progreso y para el bienestar de nuestra comunidad.

Y partamos de un segundo aspecto: hace muchos años que se tiene conocimiento de que el modelo educativo catalán hace aguas, y la responsabilidad de ello, de que eso sea así, es de los gobiernos que ahora gobiernan y de los gobiernos que anteriormente han dirigido la política educativa en Cataluña; del de ahora y del de antes. En esta materia no vale el victimismo. La mayoría de las competencias y de los presupuestos en materia de educación están transferidas hace mucho tiempo a la Generalitat, y la vis atractiva en materia de educación es tan grande por parte de la Generalitat que incluso alcanza a materias sobre las que no se tiene competencia; buena prueba de ello es la recientemente aprobada Ley de educación de Cataluña. Y de ahí que ahora y en este momento y con gran solemnidad felicite al Partido Popular por la interposición del recurso de inconstitucionalidad contra la Ley de educación de Cataluña, puesto que ha efectuado una acción positiva que sin duda beneficiará, a la vista del resultado de la sentencia del Tribunal Constitucional –la pena es que lo conoceremos probablemente dentro de unos años–, sin duda, al nuevo modelo en el nuevo marco educativo. Porque, insisto, Cataluña es una de las regiones europeas con un peor rendimiento escolar, y el Gobierno de la Generalitat y el Departamento de Educación en concreto son responsables de ello.

La enseñanza, la educación, debe ser un servicio garantizado, que llegue a todos de forma gratuita y en las debidas condiciones de calidad. Desde luego la entrada en vigor de la LEC el pasado mes de julio no lo va a facilitar, y, de hecho, la propia comunidad educativa y gran parte de los partidos políticos que están presentes en esta cámara votaron en contra de la Ley de educación de Cataluña.

El objetivo del Departamento de Educación ha de ser garantizar una enseñanza de calidad, igualdad y equidad, y la escuela pública debe y es prioritario..., y aquí se ha hablado de inequidad, pues no, debe hacer posible que todos los niños tengan las mismas oportunidades y

los mismos derechos, y eso tanto en la Mina, como en Sarrià - Sant Gervasi.

Ahora bien, vistos los resultados del modelo educativo y –a la vista está– de los informes PISA i Fundació Jaume Bofill y todos los informes que conocemos, desde luego, es respetable y entendible que algunas personas, desde un punto de vista individual, y con suficientes medios económicos, tengan la tentación de huir de un modelo educativo público que hasta ahora es deficiente, por ejemplo, en materia de lenguas, en primer lugar, porque se opta por un modelo monolingüe, en catalán, y en segundo lugar puesto que, y ha sido en gran parte objeto de la intervención de la señora Olano, porque no se da suficiente atención a la enseñanza de las lenguas extranjeras en estos momentos. Y eso a pesar del programa PELE y de todos los programas a los que se ha referido la señora Rocío Martínez-Sampere. Al día de hoy, con independencia de las mejoras que se pretendan, no es suficiente la oferta educativa en materia de enseñanza de lenguas extranjeras que se da por parte del sistema público catalán.

¿Eso quiere decir que apoyaré la proposición de ley que presenta el Grupo Popular? No, no quiere decir eso; de hecho, no la voy a apoyar. Pero no la voy a apoyar no porque no esté en definitiva de acuerdo en la mejora de la calidad educativa, sino sencillamente porque en un momento en que existen dificultades presupuestarias la prioridad del gasto debe ser otra.

Y de ahí que entendamos que en estos momentos no es conveniente que se pase por desgravaciones fiscales de determinados..., de la educación privada o de la enseñanza de lenguas extranjeras, sino, por el contrario, por el reforzamiento de la calidad del modelo educativo público y hacer realmente de la educación la prioridad política y social.

Eso sí, soy partidario de que el actual modelo cambie –y es conocida mi postura en este sentido–, mediante reformas legislativas... Señora Rigau, de verdad, no esté usted tan ufana del proyecto de ley que se convirtió en esa ley que salió, porque no tiene por qué estar tan ufana, porque ya sabe y es consciente de que discrimina a gran parte de los alumnos en Cataluña y además hace inviable –hace inviable– un modelo educativo de calidad. Se lo ha dicho la comunidad educativa y se lo ha dicho tanta gente que... Usted ha hecho suya una ley que en principio era del Gobierno y lamentablemente el nyap que ha salido realmente lo pagaremos durante mucho tiempo los catalanes.

Es decir, pasa realmente por las reformas legislativas y por el incremento de medios materiales y personales. Y ahí sí el dinero público debe incrementarse clarísimamente, puesto que se ha de recordar que Cataluña es una de las comunidades que dedica menos dinero a la educación; estamos por debajo de la media estatal.

Por lo tanto, legítimamente, entiendo que realmente muchos padres, entre ellos yo, acudamos a la educación privada porque estamos disconformes con la oferta del modelo educativo público que en estos momentos se está dando en Cataluña, que lo consideramos especialmente perjudicial para los intereses de los catalanes,

y ahí están los informes de evaluación de calidad, pero entendemos también que, por solidaridad y por equidad, no es el momento de priorizar el gasto en esta materia, sino dedicarlo a otros esfuerzos, como puede ser, por ejemplo, universalizar la educación y hacer que la educación infantil sea de verdad gratuita, que esa sí que sería en estos momentos una prioridad, a nuestro juicio, de un buen gobierno: opción por una escuela pública, opción por una escuela trilingüe y opción por una escuela de calidad que permita la igualdad de oportunidades y de derechos a todas las personas.

Un último apartado, puesto que ha sido objeto de especial mención por parte de la señora Olano, que es el tema del conocimiento de los idiomas; unos datos..., a pesar de los esfuerzos que se están planteando en los planes sucesivos. El PELE, el Plan de lenguas que se ha aprobado, es uno de ellos, pero es claramente insuficiente.

Y de ahí que veamos y entendamos razonable la propuesta que hace el Grupo Popular en lo que hace referencia al incremento del conocimiento de idiomas y la posibilidad de desgravación, si bien discrepamos en el momento y en su oportunidad en cuanto a la situación en que se encuentran en estos momentos los presupuestos y la prioridad del gasto.

Pero da una serie de datos. El conocimiento de idiomas incrementa en un 44 por ciento las posibilidades de encontrar un empleo, según un informe, el informe Randstad. Lamentablemente, solamente el 47 por ciento de la población española reconoce que no es capaz de hablar ninguna lengua extranjera. Es decir, tenemos un importante porcentaje de personas que no hablan ninguna lengua extranjera.

Pero eso también está ocurriendo en la educación secundaria, y nos sitúa en la cola de los países de Europa. Así, estamos en la posición de Hungría, Portugal, Bulgaria y Grecia en materia de conocimientos lingüísticos.

Por ello, es importantísimo que realmente se dé una prioridad en favor del conocimiento de las lenguas en la educación secundaria y que los niños catalanes salgan con un buen conocimiento de lenguas, de un idioma o, si es posible, y ese sería el objetivo, de dos. Eso no está siendo así.

Ese mal endémico que es el desconocimiento de las lenguas ha venido reforzado por una lamentable situación, creo, en la escuela pública en lo que hace referencia a la enseñanza de idiomas, y, de hecho, muchos catedráticos y muchos profesores de secundaria estarían realmente encantados con tener disposición de medios para ello.

En definitiva, partimos de una base razonable, que es la necesidad de ampliar la cobertura y la desgravación fiscal, pero entendemos que no es un momento adecuado, puesto que el objetivo básico es la educación pública de calidad, una educación pública que permita el trilingüismo. Y lo lamentable es que, con la Ley de educación aprobada aquí y con los recursos y medios de que se dispone, eso será realmente inviable, a mi juicio.

Pero en todo caso no podemos darle apoyo a la proposición por las razones que he expuesto, que el momento,

quizá, no es el adecuado para priorizar el gasto en esta materia y es conveniente hacerlo en otros campos, como puede ser el de la educación infantil.

Muchas gracias, señor presidente.

El president

Doncs, cridarem a votació.

(Pausa llarga.)

Passem a votació de l'esmena a la totalitat, presentada pels grups parlamentaris Socialistes - Ciutadans pel Canvi, Esquerra Republicana de Catalunya i Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa.

Comença la votació.

L'esmena a la totalitat, de devolució, de la proposició de llei ha estat aprovada per 115 vots a favor, 14 en contra i 3 abstencions.

I, de conformitat amb l'article 105.6 del Reglament, la iniciativa legislativa queda rebutjada.

Proposició de llei

de creació d'una línia extraordinària de subvencions per a la renovació de vehicles (debat de totalitat) (tram. 202-00074/08)

El cinquè punt de l'ordre del dia és el debat de totalitat sobre la Proposició de llei de creació d'una línia extraordinària de subvencions per a la renovació de vehicles.

D'acord amb l'article 105.2, presenta la iniciativa l'il·lustre senyor Eudald Casadesús, del Grup Parlamentari de Convergència i Unió.

El Sr. Casadesús i Barceló

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, pujo a la tribuna per defensar la Proposició de llei de creació d'una línia extraordinària de subvencions per a la renovació de vehicles.

Bé, com saben, Catalunya es troba actualment immersa en una greu crisi econòmica. Les dades de l'EPA, de divendres, en són una mostra: important destrucció d'ocupació; seriosa desaparició de contractes indefinits, que són substituïts per contractes temporals; increment de llars amb tots els seus membres actius a l'atur. Tot plegat molt preocupant, sobretot si es té en compte que les dades del tercer trimestre eren esperades pels observadors econòmics com les d'un període pont, davant l'arribada d'altres molt més negatius que seran els dels tres darrers mesos de l'any.

Em permeto recordar, ara i aquí, només algunes dades que el president del nostre grup parlamentari, el senyor Mas, explicava al president Montilla, en el debat de política general, després que aquest, precisament, el president Montilla, demanés el màxim realisme.

Recordar que en els últims dotze mesos a Catalunya el nombre de parats ha augmentat en 256.500, pràcticament un 16 per cent. Catalunya té un problema molt

serios de destrucció de feina i ocupació. I així, mentre a Alemanya, per exemple, l'increment de l'atur és d'un 7 per cent; a França, del 17; a la zona euro, d'un 25, a Espanya és d'un 72, i a Catalunya d'un 109 per cent.

L'atur juvenil se situa a Catalunya al 36 per cent, més del doble que fa un any i més del triple que fa dos anys. La taxa de temporalitat, més del 40 per cent, la més alta d'Europa. Si a més de no tenir feina es mira el grau d'ocupabilitat, és a dir, la possibilitat de trobar-ne, el 50 per cent dels aturats té possibilitats baixes o molt baixes de fer-ho, dades aquestes del Ministeri de Treball. Pel que fa a l'atur a Catalunya s'ha arribat al nivell més gran de la història, més de 600.000 parats, superant el rècord de l'any 92.

I, d'altra banda, les empreses s'enfronten a dos tipus de problemes de supervivència: poca càrrega de treball i difícil accés al finançament, dos problemes importants. Continua havent-hi –i mirin que se n'ha parlat– enormes problemes de finançament per a les empreses, i de consum, agreujat per un horitzó d'atur del 20 per cent. Per cert, enmig d'aquest gravíssim panorama, què creuen els ciutadans de Catalunya, d'acord amb el Centre d'Estudis d'Opinió? Doncs, els ciutadans de Catalunya creuen que el Govern és invisible, no existeix en el tema de la superació de la crisi econòmica. Com es pot veure, el Govern no existeix, no hi ha cap membre ni tan sols aquí per escoltar aquesta proposició de llei.

Com vostès saben, en el territori català s'hi concentren tant grans fàbriques d'automòbils com un gran nombre de petites i mitjanes empreses dedicades a la indústria auxiliar de l'automoció, les quals, en aquests moments, com el sector econòmic estan passant per una situació molt difícil. Només els vull recordar algunes dades que exemplifiquen la importància del sector de l'automoció a Catalunya. L'automoció catalana, fabricants i components, representa el 7,5 del PIB, genera 50.000 llocs de treballs directes i 110.000 d'indirectes, i el 20 per cent de tota la despesa privada en I+D+I. El 80 per cent d'aquesta producció s'exporta, i si ho agafem en conjunt, és a dir, hi afegim venda i postvenda, 10 per cent del PIB i feina a 100.000 persones de forma directa, i 100.000 més de forma indirecta. Aquestes eren unes dades que ens donava la Federació Catalana de Venedors de Vehicles de Motor i del Gremi de Vehicles de Motor en una compareixença recent a la Comissió d'Indústria.

La caiguda del consum de les llars i les dificultats d'accés al finançament aliè estan provocant que la venda de vehicles hagi caigut notablement el darrer any. Malauradament, aquesta reducció del volum de vendes d'automòbils ha repercutit molt negativament en els grans fabricants, fet que ha provocat un reajustament de la producció i, en conseqüència, dels seus treballadors i treballadores i de les seves empreses proveïdores.

Els dono també algunes dades: 4.500 expedients d'extinció en el sector de components d'automoció en un any, i 9.800 expedients temporals més, que podrien convertir-se en definitius. Per exemple, Lear ja ho ha anunciat, no?, tot això, sense comptar ni Seat, ni Nissan, ni el sector de les dues rodes com Honda i Yamaha.

Per cert, els sindicats majoritaris critiquen la passivitat de l'Administració catalana acusant-la de conèixer fa temps les crisis d'Honda i Lear i de no haver actuat per prevenir-les. Fins i tot Comissions Obreres ho fa de forma reiterada, ja que a l'agost de l'any passat ja deia que el Govern era irresponsable, passiu i incapaç de prevenir la crisi de l'automoció; i la mateixa UGT també, l'acusava de no saber què s'havia de fer amb el sector de l'automoció, perquè en el departament no hi havia ningú que el conegués a fons, aquest sector, ni s'havien preocupat de buscar-lo. Per curiositat, ja que estem parlant d'aquest tema, algú sap, algú en té alguna notícia, de la Taula de l'automoció que preveu l'acord de competitivitat?

És per tots aquests motius que he exposat, que considerem necessari que l'Administració catalana actuï en aquest àmbit incentivant la substitució de vehicles d'un període d'antiguitat determinat, mitjançant una subvenció per a la seva renovació a través de l'adquisició d'un vehicle nou. Aquesta mesura no només contribuiria a incrementar el volum de vendes de vehicles i, en conseqüència, a incrementar la sostenibilitat de les empreses que operen a Catalunya en aquest sector, sinó que al mateix temps facilita a aquelles famílies i les empreses que disposen d'un vehicle amb una antiguitat considerable accedir a un de nou sense o sense tanta necessitat de finançament aliè.

De fet, les dades de vendes confirmen que les mesures preses fa mesos, el mes de maig per l'Estat i el juliol per la Generalitat, han començat a donar resultat ara, especialment el darrer mes i mig, això pel que fa als vehicles de quatre rodes, no així per a les motocicletes i els ciclomotors. S'ha aconseguit, de fet, donar la volta al mercat, passant de caigudes del 40 per cent, a increments del 20 per cent, amb poc cost per a les arques públiques, perquè les ajudes es compensen amb la recaptació addicional gràcies a l'augment de les matriculacions.

De tota manera, malgrat que en l'últim mes les vendes han canviat de signe i comencen a notar-se lleus augments, a Catalunya acumulen, en el que portem d'any, un retrocés del 26 per cent, que és molt. És en aquest sentit, doncs, en la present proposició de llei els proposem la creació d'una línia extraordinària de subvencions de 6 milions d'euros, aplicable durant els anys 2009 i 2010, per facilitar la compra d'un vehicle nou quan es faci en substitució d'un vehicle amb un quilometratge superior a 250.000 quilòmetres o una antiguitat mínima de deu anys. D'aquesta manera entenem nosaltres que s'aconsegueix dinamitzar el mercat de l'automòbil, i de manera paral·lela, lluitar contra la contaminació atmosfèrica.

Creiem que cal tocar de peus a terra i ser pragmàtics i si hi ha mesures que s'ha vist que donen un cert resultat, cal potenciar-les, per això fem aquesta proposta.

D'altra banda, aquesta línia extraordinària de 6 milions d'euros que proposem segur que és perfectament assumible pel Govern, tenint en compte el magnífic pacte de finançament –això sí, segons versió del Govern– recentment assolit. Ja que parlem de finançament, permetin-me només un moment. A Catalunya li trauran

entre 3.000 i 3.500 milions d'euros l'any que ve per la puja d'impostos, i diuen que n'hi acabaran donant 2.000 per tot el tema d'aquest nou finançament. Gran acord, aquest de finançament, si fem quatre xifres molt simples.

Què més proposem? Quins són els vehicles subvencionables i l'import de les ajudes? Els vehicles objecte d'aquesta subvenció proposem que siguin turismes, categoria M1, vehicles mixtos, categoria M1 o N1, i vehicles comercials i agrícoles amb un pes màxim inferior a 3.500 quilos, amb una subvenció, en aquest cas, d'import, una proposta de 1.500 euros. També vehicles industrials i agrícoles, amb un pes màxim superior a 3.500 quilos, però inferior a 16.000, amb una subvenció de 3.000 euros; i vehicles industrials i agrícoles amb un pes màxim superior a 16.000 quilos, amb una subvenció de 12.000 euros. També ciclomotors, 250 euros, i motocicletes amb una subvenció de 500 euros. S'ha de dir –i ho repeteixo, hi insisteixo– que el sector de ciclomotors, les motocicletes passen per una situació molt difícil i que la venda no remunta, malgrat alguna línia d'ajuts endegada.

Quins són els beneficiaris que haurien de..., qui s'hauria de beneficiar d'aquesta proposició de llei? Persones físiques que resideixin a Catalunya des d'abans de l'1 de gener del 2009 i totes les persones jurídiques, amb domicili social a Catalunya, també des d'abans de l'1 de gener del 2009. I pel que fa a les entitats col·laboradores, han de poder actuar com a entitat col·laboradora en la gestió d'aquestes subvencions les persones físiques o jurídiques que realitzin una activitat de comerç al detall de vehicles terrestres i que compleixin, doncs, uns determinats requisits.

Pel que fa als terminis de sol·licitud, nosaltres preveiem que puguin iniciar-se just el dia següent de la publicació de la present llei al *Diari Oficial de la Generalitat* i que finalitzin el 31 de desembre de l'any 2010. I per a aquelles adquisicions de vehicle nou, en substitució d'un altre..., realitzades entre l'1 de gener del 2009 i l'endemà de la publicació de la present llei, que compleixin, doncs, aquells requisits establerts i que es determinarà reglamentàriament.

Tema important per a nosaltres és la compatibilitat de les subvencions. La subvenció que preveu la present llei, proposem que sigui compatible amb altres de la mateixa Administració de la Generalitat de Catalunya, d'altres administracions o d'altres ens públics o privats i, en particular també, per exemple, amb el Plan Vive, 2008-2010 que gestiona l'Institut de Crèdit Oficial, i les altres que es puguin crear durant la vigència d'aquesta mateixa llei. Aquesta compatibilitat per a nosaltres és important, precisament perquè el finançament per a l'adquisició de vehicles continua sent molt escàs i a un interès molt elevat, 9,5 per cent, 10 per cent, m'expliquen, quan es parla d'interessos preferencials, i un 14 per cent en molts altres casos, per tant, interessos de veritable usura realment.

Bé, i aquests, doncs –i amb això acabo–, són els trets més significatius de la proposició de llei. Esperem que els diferents grups, especialment els que donen suport al Govern, s'hi sumin, tot i que els he de ser sincer que

sóc un pèl pessimista, si considerem una vegada més l'actitud contradictòria i confusa del departament davant la pròrroga del Pla 2000E anunciada pel ministre Sebastián.

D'una banda, el secretari d'Indústria considera encertada la mesura i el conseller Huguet, des d'Algèria, ens deia que el 2010 no considerava necessari continuar subvencionant la venda de vehicles de motor.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Té la paraula per defensar l'esmena a la totalitat presentada pels grups parlamentaris Socialistes - Ciutadans pel Canvi, Esquerra Republicana de Catalunya, i Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, l'honorable senyor Xavier Vendrell.

El Sr. Vendrell i Segura

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, comparec en aquesta tribuna per presentar l'esmena a la totalitat, però no puc començar d'altra manera que dir, en nom dels grups que donem suport al Govern, que compartim la filosofia del que es planteja. És evident que estem parlant d'un sector clau, d'un sector estratègic, d'un sector que a Catalunya genera, de forma directa, un 8 per cent del PIB i 50.000 llocs de treball, i de forma indirecta, 110.000 llocs de treball i fins un 20 per cent del PIB. Per tant, seria irresponsable pensar que cap govern no té en compte aquestes dades, i és evident que el Govern de la Generalitat, al llarg d'aquests darrers mesos, hi ha destinat tots els esforços que han estat possibles i que han estat al seu abast, partint d'uns paràmetres que són els que existeixen. Crec que coincidiran també amb nosaltres, senyor Casadesús, que no és l'única necessitat d'aquest país, és una necessitat peremptòria, molt important, transcendent, bàsica, estratègica, però no és l'única, i, per tant, no podem destinar absolutament tots els recursos, hem de destinar una quantitat important de recursos en un sector que, com la majoria dels sectors de la indústria al nostre país, arrossega l'herència d'uns governs que van decidir –dit des d'aquesta tribuna– que la millor política industrial era la que no existia i, per tant, que no es va dissenyar una estratègia per impulsar determinats sectors i que es va anar fent pedaços a corre-cuita i, per tant, efectivament, senyor Casadesús, hi han sindicats que fa molts anys que denuncien que des del Govern no s'ha fet tot el que potser era possible, i jo diria que afecta molts governs, molts governs que ha tingut Catalunya.

Basant-nos, doncs, en una manca d'estratègia històrica que hi ha hagut, pel que fa a política industrial en el país, i basant-nos en un sistema de finançament hereu d'un Estatut, on es van acceptar una sèrie de rebaixes, la més greu de les quals, des de l'òptica, si més no, des de l'òptica d'Esquerra Republicana, la rebaixa més important va ser la renúncia a un sistema de finançament que permetés un element clau com és la recaptació dels impostos.

Per tant, hereus de tot això, el Govern de Catalunya, l'actual Govern de Catalunya, encara una situació delicada, una situació de crisi i pren una sèrie de mesures.

La Proposició de llei de creació d'una línia extraordinària de subvencions per a la renovació de vehicles pretén incentivar la demanda, per tal d'assegurar un augment de la producció de les plantes de fabricació establertes a Catalunya i, en conseqüència, dels seus proveïdors. Val a dir que en el seu moment es va aprovar una proposta, el 8 de gener, la Generalitat, una proposta del Departament d'Innovació, Universitats i Empresa que va acabar desplegant un programa de mesures immediates de suport al sector de l'automoció de Catalunya dotat amb 466 milions d'euros. Analitzin vostès quin és el pressupost de la Generalitat, analitzin vostès quin és el pressupost del departament, analitzin vostès els mitjans que s'hi han dotat i a partir d'aquí diguin-nos, si creuen que calia destinar-hi més recursos, d'on havien de sortir aquests recursos? Perquè els recursos són finits. Per tant, si vostès creuen que havien d'haver retallat altres partides, doncs, no ho sé, en educació o en salut o en suport social per destinar-les a aquest sector, ens ho fan saber; és possible que ens ho replantegem. Però creiem que s'hi ha destinat una quantitat de recursos molt i molt important.

Vostès ens presenten aquesta proposició de llei i nosaltres, en primer lloc, entenem que no és necessària la tramitació d'aquesta proposició de llei per crear una línia d'ajuts, perquè la seva tramitació la faria, creiem, excessivament tardana. En segon lloc, considerem que aquesta demanda ja està coberta, el Govern de la Generalitat va aprovar el passat 26 de maig..., el Consell de Govern va aprovar el Pla AutoCat i a més va anunciar i comunicar al Govern de l'Estat la seva adhesió al Plan 2000E. Posteriorment, el Govern de l'Estat va aprovar el Pla Moto-E, al qual es va adherir el Govern de la Generalitat.

Així doncs, Catalunya disposa des d'abans de l'estiu d'un programa integral d'incentiu a la demanda de vehicles que cobreix a més dels turismes els vehicles comercials, ciclomotors i les motocicletes.

Saben vostès que les accions que s'han fet en matèria d'automoció a nivell d'Estat també han estat incentivades, promogudes, inspirades, m'atreviria a dir, des del Govern de la Generalitat de Catalunya. I, per tant, en cap moment ho hem considerat un tema menor.

En tercer lloc, la dotació d'aquesta línia a la Proposició de llei de creació d'una línia extraordinària de subvencions per a la renovació de vehicles està àmpliament superada pels recursos ja destinats per part de l'Administració de Catalunya, que en aquests moments són 27,2 milions d'euros, 15 milions a través del Pla 2000E, 10 milions a través del Pla AutoCat 09 i 2,2 milions per al Pla Moto-E.

Pel que fa als vehicles que poden gaudir de diferents plans, les seves característiques, segons el Pla 2000E, contempla un incentiu directe a la compra de turismes que fan emissions inferiors a 149 grams de CO₂ i els vehicles que es poden adquirir en aquest pla sap vostè que han de tenir un llindar màxim, un preu màxim de

30.000 euros i unes emissions que es moguin entre els 120 grams per quilòmetre de CO₂ i els 149. I que a més incorporin ESP i detectors presencials als seients davanters o que es moguin per damunt dels 149 i que a més incorporin catalitzador de tres vies en cas de benzina o EGR de recirculació de gasos d'escapament per a dièsel. I que els vehicles per desballestar han de tenir, com a mínim, deu anys i 250.000 quilòmetres.

La proposta que feia aquest Pla E també sap vostè que eren 1.000 euros a càrrec dels fabricants, 500 a càrrec de l'Estat i 500 a càrrec de la Generalitat. Aquesta proposta, la Generalitat la va considerar insostenible en termes fiscals i excloent per als vehicles fabricats a Catalunya. Ho diem per allò en què vostès insisteixen, la importància de donar suport a la fabricació, a les línies de fabricació del nostre país. A partir d'aquí va ser augmentada i millorada, aquesta proposta, pel Pla AutoCat 09, que contempla incentius directes a la compra de turismes nous de més de 149 grams de CO₂, que compleixin unes característiques, que són, en aquest cas, el topall fins a 49.000 euros i les emissions han de ser de 149 grams de CO₂ per quilòmetre, però que a més incorporin els detectors presencials dels seients davanters, que a més incorporin catalitzador de tres vies en cas de benzina o EGR de recirculació de gasos d'escapament per a dièsel i s'entregui per desballestar un vehicle d'emissions superiors. En aquest cas, el finançament és de 1.000 euros a càrrec dels fabricants, 500 euros a càrrec de la Generalitat.

I, finalment, una aportació directa, un incentiu directe en els casos de furgonetes i camions lleugers. Si volen també els puc facilitar la relació, estic segur que vostès les coneixen, de les característiques d'aquestes furgonetes. En aquest cas, en el cas de les furgonetes, també anirà a càrrec dels fabricants 1.000 euros i de la Generalitat de Catalunya 500 euros.

Què perseguim amb aquest pla? En primer lloc, recuperar al màxim les vendes i la demanda. I es va constatar que en el moment en què es va activar aquest pla això va ser efectiu. I això no vol dir que haguem arribat als nivells de vendes que activin la productivitat suficientment com perquè puguem salvar totes les empreses i tots els llocs de treball que hi han a Catalunya. I saben vostès que estem preocupats tant com ho puguin estar vostès, no diré ni més ni menys, estem tots preocupats per aquesta situació. Però crec que hem de ser conscients que hi han les limitacions que hi han.

Es perseguia, en segon lloc, donar resposta a la realitat productiva de Catalunya, que compta amb les plantes de fabricació de vehicles –automòbils i furgonetes– i concentra el 83 per cent de la producció de motos de tot l'Estat.

En tercer lloc, pretenia minimitzar l'esforç..., en fi, fer això amb el mínim esforç pressupostari, ateses les limitacions que hi han per la situació generada pel sistema de finançament hereu d'un acord, creiem, mal pactat amb l'Estat –em refereixo a l'Estatut, no al que després es va poder pactar a partir d'aquell Estatut–, i per la caiguda d'ingressos a causa de la crisi, que d'això també n'hem de ser conscients. És a dir, no podem anar

prometent que farem impossibles quan els impossibles són impossibles i no es poden fer.

I, en quart lloc, mantenir els objectius mediambientals fixats per Europa i per l'Estat, mitjançant la discriminació positiva de l'adquisició de vehicles menys contaminants, que són els que actualment estan..., perdó, que són els que actualment estan en circulació.

Amb aquest pla integral d'incentius a la demanda s'han beneficiat diversos col·lectius: una indústria estratègica, una indústria amb dues plantes molt importants a Catalunya com són SEAT i Nissan, amb onze mil treballadors directes entre empreses fabricants de vehicles i concessionaris, que són els que fabricarien i vendrien els models de vehicles potencialment subvencionables, els que hem esmentat abans, i el total de la indústria d'automoció de Catalunya, que genera 50.000 llocs directes i 110.000 indirectes i que representa el 25 per cent del total de l'Estat espanyol.

Pretenen, aquestes mesures, afavorir els autònoms, els 570.000 autònoms, les microempreses, les pimes, que són el 98 per cent de les empreses de Catalunya, i els treballadors agraris, ja que s'amplia la mesura a furgonetes i camions lleugers. Per tant, afavoreix els possibles compradors d'aquests vehicles. I, en tercer lloc, les famílies: famílies nombroses, famílies amb persones dependents, ja que s'introdueixen a la mesura els vehicles grans. De fet, aquest col·lectiu ha mostrat públicament, perquè, lògicament, suposo que és la seva feina, vostès ens mostren les discrepàncies que hi ha, però també hi ha gent que hi està d'acord, com va ser el suport que va donar aquest col·lectiu al Pla AutoCat, el maig del 2009, el maig d'enguany.

Pel que fa a la darrera branca del pla integral d'incentiu a la demanda, el pla Moto-E dona ajuts a la compra de motocicletes i ciclomotors amb les següents característiques: preu màxim 9.500 euros, ciclomotors i motocicletes a desballestar amb una antiguitat superior a cinc anys, i ciclomotors i motocicletes a desballestar amb una antiguitat superior a set anys en casos de més de 250 centímetres cúbics de cilindrada.

Val a dir que les mesures adoptades dins l'àmbit de l'incentiu a la demanda estan alineades amb les polítiques que s'estan engegant dins d'aquest àmbit a tot Europa. Estem fent el que s'està fent a Europa. Hi hem aportat alguns elements que creiem que són importants, però estem fent allò que entenem que és el raonable. Dins l'Europa comunitària el que cal és que tothom vagi en la mateixa direcció i no pas promoure, entenem, polítiques que ens converteixin en excepcionalitats negatives que podrien tenir repercussions possiblement negatives.

De models com el programa integral d'incentiu a la demanda de vehicles en tenim molts exemples que s'han mostrat d'èxit, com ara l'alemany, el francès, l'italià o el britànic.

Perquè entenem que una proposició de llei no és un instrument, ho creiem sincerament, vostès ho han provat per diferents vies, ho han provat de diferents maneres, de presentar-nos propostes per dir: «Escolti, miri, és que nosaltres estem fent molt per això del món de l'automoció.» És lògic, no els discutiré que és la seva feina,

però creiem que els hem passat a davant, creiem que el Govern els ha passat a davant, creiem que el Govern ja ha fet els deures, ja ha fet allò que vostès ens estan demanant. (*Remor de veus.*) I entenem que aquesta proposició no és l'instrument més adient per aconseguir els objectius desitjats i també que Catalunya ja disposa d'un programa d'incentius integral i compromet amb la realitat productiva del país, un programa que permetrà assolir objectius fonamentals a diversos àmbits: el financer, l'industrial, el mediambiental, i, sobretot, que està en línia amb allò que Europa demana i fa. Es planteja aquesta esmena a la totalitat a la Proposició de llei de creació d'una línia extraordinària de subvencions per a la renovació de vehicles, per això proposem aquesta esmena a la totalitat.

Ho torno a dir, compartim la necessitat de donar un impuls decidit a la demanda, però en aquest àmbit ja s'ha treballat i força, i els resultats, després de quatre mesos, no són per tirar coets, perquè la situació és la que és, però s'està notant. Des del Govern de Catalunya, des dels partits que li donem suport, no dubtin que continuarem treballant-hi, no dubtin que és la nostra preocupació, no dubtin que patim tant com qualsevol, no volem ser ni més ni menys que ningú, tant com qualsevol quan veiem dones i homes que perden el seu lloc de treball, dones i homes que, fruit d'aquesta crisi –i moltes vegades persones amb nivells de formació, amb edats que comprometen el seu futur laboral– patim com qualsevol. Però creiem que s'estan adoptant les mesures, per una banda, per fer front a aquesta crisi i, per una altra banda, les mesures socials per fer front a les situacions humanes i personals que es puguin produir. No som insensibles, no intentin transmetre aquesta opinió, perquè no crec que ningú pugui creure que el Govern de Catalunya és insensible a aquesta situació i que se'n despreocupa. Creiem que hem liderat les solucions a aquest problema, que les estem liderant i que ens en sortirem.

Gràcies.

El president

Senyor Casadesús...

El Sr. Casadesús i Barceló

Gràcies, senyor president, i d'una forma molt breu. El senyor Vendrell em demanava: Home, i d'on vol que traiem aquests diners –diu–, perquè els diners són els que són, digui'm d'on, d'educació, etcètera. Bé, jo crec que d'alguna cosa ha de servir l'acord de finançament que vostès van signar i que van dir que era tan bo, no? Si hi ha un nou acord de finançament, que teòricament ens dona, doncs, tants recursos, el primer any 2.000 milions d'euros, escoltin, què són 6 milions d'euros, 7 milions d'euros que nosaltres demanem davant d'aquesta quantitat? Per tant, ja li diem d'on: d'aquest increment del finançament, no?

Vostè em diu: «Escolti» –diu– «a Convergència i Unió ara sí que fem política industrial, vostès van estar vint-i-tres anys dient que la millor política industrial era aquella que no existia.» No fa massa dies... –perquè també em va dir el mateix, suposo que s'ho deuen anar dient–,

al senyor Uriel Bertran li vaig fer arribar precisament un llibre el qual explica, jo crec que molt bé, quina és la política industrial que va fer el Govern Pujol durant vint-i-tres anys. A vostè, doncs, també li'n faré arribar un exemplar i se'l podrà llegir, i veurà que realment de feina se'n va fer molta i molt ben feta, no?

Per què insistim en aquesta proposició de llei? Per un tema que li reitero i que crec que és molt important, és a dir, perquè jo crec que si hi ha una cosa que funciona –i s'ha vist en aquest últim mes i mig que realment s'està donant un tomb a les vendes i, per tant, vol dir que això estira tota la cadena de valor de l'automòbil–, doncs, val la pena, aquelles mesures que s'ha vist que funcionen, reforçar-les. I és per això que presentem aquesta proposta de resolució. I reforçar-les també aprofitant el què? Doncs, miri, aprofitant una altra cosa que també deia en la meua intervenció, i és que també a l'hora de poder accedir al finançament per comprar, per adquirir nous vehicles costa molt. És a dir, avui continua havent-hi un problema molt greu també per a la gent, per als particulars, per a les entitats que volen accedir a l'adquisició d'un nou vehicle, doncs, per trobar finançament. I, si es troba, es troba amb un interès molt alt, li posava l'exemple del 9,5, 10, 14 per cent de finançament.

Per tant, nosaltres pensem que aprovar aquesta mesura que, a més a més, expliquem en la proposició de llei que pot complementar perfectament, es pot sumar a les altres que ja existeixen, contribueix molt a fer que aquest finançament que es demana sigui molt més baix.

I acabo –i acabo– amb dues coses. Jo, senyor Vendrell, no sé si són o no són insensibles. Jo crec que sí que ho són una mica, d'insensibles. Ho han demostrat en la seva trajectòria. Vostès porten governant sis anys. Jo crec que una certa insensibilitat l'han demostrat.

Però jo he posat un exemple de coses que no diem nosaltres, que diuen els sindicats, i no una vegada, més d'una vegada, tant Comissions Obreres com UGT; ho he tret de declaracions que han fet. Aquesta insensibilitat, no només nosaltres sinó els principals agents socials d'aquest país ho diuen.

I, finalment, creiem, a més a més, que aprovar això, doncs, també aniria en la línia de passar de les paraules als fets. Què vull dir amb això? Home, doncs, que si hem de donar suport amb una declaració del Parlament de Catalunya a la celebració de la reunió de les Nacions Unides preparatòria de la conferència de parts a Copenhaguen, seria un bon exemple votar aquesta proposició de llei, perquè seria la nostra petita contribució a disminuir o a contribuir a disminuir l'efecte d'hivernacle.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Doncs, suspenem la sessió, que reprendrem aquesta tarda a les quatre.

La sessió se suspèn a tres quarts de dues del migdia i nou minuts i es reprèn a les quatre de la tarda i dos minuts. Presideix el president del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per la secretària general i el lletrat Sr. Pau i Vall.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat dels consellers d'Interior, Relacions Institucionals i Participació, d'Economia i Finances, de Governació i Administracions Públiques, de Política Territorial i Obres Públiques, la consellera de Justícia, els consellers d'Educació, de Cultura i Mitjans de Comunicació, la consellera de Salut, el conseller d'Agricultura, Alimentació i Acció Rural, la consellera de Treball, el conseller d'Innovació, Universitats i Empresa, la consellera d'Acció Social i Ciutadania, i el conseller de Medi Ambient i Habitatge.

El president

Es reprèn la sessió.

Ho fem amb les preguntes al president de la Generalitat.

Pregunta

al president de la Generalitat sobre les mesures per a reforçar la confiança dels ciutadans en les institucions (tram. 317-00289/08)

En primer lloc, la formula, en nom del Grup Mixt, l'il·lustre senyor Albert Rivera.

El Sr. Rivera Díaz

Gràcies, senyor president. Aquesta setmana –i el dia d'avui– no passarà a la història com un dels millors dies de la història de la democràcia a Catalunya; aquesta setmana també coneixem declaracions de l'expresident Pujol dient que estiraria la manta; aquesta setmana hem sabut que el Departament d'Economia des del 2004 coneixia les irregularitats del Palau de la Música; aquesta setmana hem vist com alcaldes, alcaldes socialistes, en aquest cas, a la ciutat de Santa Coloma de Gramenet, doncs, eren detinguts; hem vist com exconsellers –d'Economia, de Presidència de la Generalitat– han estat detinguts per operacions, suposadament..., i respectant en aquest cas la suposada innocència d'aquestes persones, però han sigut detingudes per una suposada trama urbanística.

La setmana passada, senyor Montilla, nosaltres li dèiem allò de «que algo huele a podrido en Cataluña». Lamentablement, la realitat no només ens dona la raó, lamentablement, sinó que va més enllà; potser ja no només sabem que fa olor de podrit sinó que sabem per què, perquè potser hi havia morts a l'armari, i la realitat és que estan aflorant.

I alguns pensaran que això és lamentable, i ho és, però també és un punt d'incís i d'inflexió, que ha de ser un punt, sens dubte, que, des d'aquest Parlament, des de les institucions, des dels partits polítics, fem un canvi dràstic en les polítiques que hem de dur a terme perquè la ciutadania torni a confiar en les institucions. Avui vostè mateix ho deia.

Per tant, des del nostre grup, des de Ciutadans, li volem preguntar: està vostè disposat, senyor Montilla, a acabar amb aquest oasi de la impunitat i de mirar cap a un altre costat, amb aquelles escenes de 3 per cent en aquesta

cambra, que molts ciutadans ja no suporten, literalment, no suporten, amb la que està caient? Està vostè disposat a canviar aquestes coses? Està vostè capacitat, com a líder d'un d'aquests partits que ha estat també, doncs, marcat per aquests casos últims, està disposat a canviar les coses o vol continuar i vol continuar enrocant a no obrir comissions d'investigació, a culpar la gent d'alarmisme, o vol entomar, en definitiva, el problema i solucionar-ho?

Ens agradaria conèixer en aquesta cambra, en seu parlamentària i no en roda de premsa, quina és l'opinió i quines mesures pretén prendre el president de la Generalitat per canviar i reforçar la confiança dels ciutadans en les seves institucions.

El president

Té la paraula el molt honorable president de la Generalitat.

El president de la Generalitat (Sr. José Montilla i Aguilera)

Sí, gràcies, senyor president. Senyor diputat, respecte a aquest tema no puc fer una altra cosa que remetre'l, a vostè, a la declaració que he fet aquest matí.

Certament que les notícies que hem conegut les darreres setmanes sobre casos de corrupció que afecten institucions emblemàtiques del país, càrrecs i responsables públics i polítics, han provocat, com no podia ser d'una altra manera, una comprensible alarma social i un sentiment de rebuig i d'irritació per part de la totalitat de la societat catalana, que, evidentment, jo crec que compartim tots els diputats presents en aquesta cambra.

I davant d'aquests fets el que hem de fer és, evidentment, confiar –vostè ha fet referència a uns fets que estan en mans de la justícia–, el que hem de fer és deixar que la justícia faci el seu curs, seguint els seus procediments, les seves normes i les seves lleis, com es fa en un estat de dret, senyor diputat, com es fa en un estat de dret, reivindicant el dret de presumpció d'innocència per a tothom, mentre no estigui condemnat.

Jo crec que, a més a més, evidentment, cadascú, dins de cada formació política, doncs, ha de fer els exercicis que consideri pertinents. I tots plegats hem de fer els esforços per reforçar la confiança en les nostres institucions, per reforçar la confiança en l'estat de dret.

També li ho he de dir; no és amb posicionaments, segurament, com el que vostè fa, poc constructiu, com es fan aquestes coses, senyor diputat.

El president

El senyor Rivera pot repreguntar.

El Sr. Rivera Díaz

Senyor Montilla, sembla increïble, sincerament, que culpi a aquells que volem obrir comissions d'investigació, que volem que se sàpiguen les coses, que volem reivindicar el dret a saber dels ciutadans, que ens culpi de males pràctiques, d'alarmisme, quan el problema,

precisament vostè, que és secretari primer del PSC, el té vostè en el seu partit, no el tenim nosaltres.

Per tant, si us plau, deixi de donar lliçons morals i treballi per un canvi a Catalunya. És el final d'una etapa, l'oasi s'ha d'acabar, senyor Montilla, i hem de començar...

El president

Senyor Rivera...

El Sr. Rivera Díaz

...per una Catalunya –acabo, senyor president– neta, com és la seva ciutadania. Per tant, toca fer net i toquen canvis dràstics a la política catalana...

El president

Senyor Rivera, ha acabat. El senyor president té la paraula.

El president de la Generalitat

El que s'ha de fer és respectar l'estat de dret i el paper que ha de fer la justícia, senyor diputat. O pretén vostè substituir els jutges? Crec que aquesta no és la qüestió. Cadascú ha de fer el seu paper. En aquest moment aquests casos a què vostè ha fet referència estan en mans de la justícia. Jo, i crec que la majoria d'aquesta cambra, confiem en la justícia i en l'estat de dret, senyor diputat; sembla que vostè no tant.

El president

La següent pregunta...

Pregunta

al president de la Generalitat sobre la situació a la planta de Lear de Roquetes (Baix Ebre) (tram. 317-00293/08)

...la fórmula, en nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, l'il·lustre senyor Daniel Pi.

El Sr. Pi i Noya

Moltes gràcies, senyor president. Molt honorable president, es fa difícil avui formular un pregunta amb aparent normalitat; els fets de les darreres hores colpeixen tots aquells que entenem la política com a servei i com a gestió de les imprescindibles respostes públiques, i deterioren encara més el lligam entre política i ciutadania.

Caldrà que tots hi pensem, cadascú des de la seva responsabilitat, i la nostra coalició es compromet a fer-ho i a fer arribar la seva reflexió i els seus compromisos a la ciutadania de Catalunya, una ciutadania colpejada a tot el país, a tot Catalunya, per una crisi econòmica de la qual no és responsable, però de la qual pateix els efectes en forma d'atur.

Li volem parlar d'un cas que hem conegut fa poc: el tancament anunciat de l'empresa Lear a Roquetes, a les Terres de l'Ebre, un tancament que en cas de consumir-se suposarà un creixement del 30 per cent de l'atur industrial en aquest territori, del 12 per cent de la taxa d'atur ordinària; perquè ens entenguem, és com si a l'àrea metropolitana de Barcelona una empresa deixés al carrer més de vint mil persones.

Les Terres de l'Ebre han estat durant molt de temps un territori amb taxes de creixement per sota de la mitjana catalana. La lluita de la gent de l'Ebre contra el transvasament va posar de manifest la realitat d'un territori singular, ric en recursos i en capital humà, però mancat de les infraestructures i de l'atenció política necessària per tal d'equiparar el seu nivell de desenvolupament a la resta de territoris del país.

Sabem que els governs d'esquerra que ha tingut Catalunya en els darrers anys han comportat un canvi radical en matèria d'inversions. Podríem posar molts exemples, alguns que trenquen dinàmiques de centúries –la nova universitat–, altres que trenquen dinàmiques incomprensibles –que el nou laboratori d'aigua estigui a les Terres de l'Ebre.

Però avui Tortosa i les Terres de l'Ebre s'enfronten a un repte important, com el conjunt de Catalunya però amb les seves especificitats hauran d'afrontar un canvi de model productiu que fugi de la dinàmica de precarietat laboral i de poc valor afegit, que fins ara ha caracteritzat la seva activitat industrial. Les Terres de l'Ebre poden i han de ser un referent en la modernització ecològica –si no és ecològica, no és modernització– de la nostra activitat econòmica.

Per tot això, volem formular les següents preguntes: quines són les causes que han fet que no s'hagin trobat solucions per implicar la companyia Lear en la modernització dels seus processos a la planta? Quines actuacions pensa emprendre el Govern pel que fa a la situació en què queden moltes famílies a les Terres de l'Ebre arran d'aquest i altres tancaments? Quines mesures impulsarà el Govern per a la reindustrialització d'aquest territori?

Moltes gràcies.

El president

Té la paraula el molt honorable president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Gràcies, senyor president. Senyor diputat, miri, si volem resoldre els nostres problemes el primer que hem de fer és acceptar que els tenim, no? I Lear és una empresa que té la seva matriu en concurs de creditors als Estats Units, fa tres anys que acumula pèrdues, té un producte de poc valor afegit i una total manca de voluntat de continuar les seves activitats a Roquetes. Aquest és el panorama. Per tant, tenim un problema, un problema pel qual el Govern ha treballat i continuarà fent tant com calgui.

Miri, davant d'aquesta situació, el que cal dir és que el Govern, conscient, com ho és, del greu problema que això genera per a moltes famílies, vetllarà pel compliment de totes les garanties i els drets que tenen els treballadors i treballadores implicats.

Però, com vostè ha plantejat, Lear és un problema no només per als seus treballadors, sinó per al conjunt de les comarques de l'Ebre. I, en aquest sentit, crec que és just reconèixer que aquestes comarques, malgrat el seu enorme potencial econòmic, malgrat que tenen una inversió de la Generalitat superior a la mitjana de Catalunya, encara acusen la seva situació, podríem dir-ne, perifèrica, no?, amb relació a la dinàmica econòmica del país.

Vostès saben que els problemes de desenvolupament territorial no es resolen d'avui per a demà, ni per efectes d'una actuació sectorial, per més dotada econòmicament que aquesta sigui. El desenvolupament territorial demana intervencions complexes i continuades, amb pactes i aliances, també. Si no relliguem totes les mesures no consolidarem els llocs de treball ni el progrés econòmic.

El Govern té projectes per a les Terres de l'Ebre, els està aplicant des de fa temps; intensificarem tota la nostra acció en el territori, pel que fa referència a les actuacions estratègiques en matèria d'activitats econòmiques de regadiu, de comerç, d'educació, de potencial turístic, invertint més recursos que mai, com ho estem fent –resultats que comencen a ser visibles, alguns d'èxit–, i, evidentment, pensant en el futur.

Tenim un projecte que no es limita, evidentment, a les infraestructures i a la indústria, que són molt importants, però no suficients; projecte que interrelaciona la totalitat dels sectors econòmics i serveis que els han d'acompanyar, senyor diputat. Un projecte que ens va afirmar a tots plegats que continuarem fent el que calgui per millorar la qualitat de vida dels seus ciutadans, i que en cap cas podem permetre que el tancament de Lear, si es produeix, aturi la gran transformació que s'està produint a les comarques de l'Ebre, sinó que ens ha de fer treballar encara més per garantir el seu futur econòmic i social, senyor diputat.

El president

La següent pregunta...

Pregunta

al president de la Generalitat sobre les mesures per a restituir la confiança en les institucions després dels darrers casos de corrupció (tram. 317-00290/08)

...la formula, en nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, l'excel·lentíssim senyor Daniel Sirera.

El Sr. Sirera i Bellés

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, honorable president, en els darrers dies, Catalunya està patint diferents episodis relacionats amb casos de corrupció. I nosaltres avui també volem, com fem sempre, en tots els casos, defensar la presumpció d'innocència i reiterar el compromís del nostre partit en la transparència.

És cert, com vostè ha dit aquest matí, fora d'aquest hemicle, i fa un moment també ho ha reiterat, que la justícia ha d'actuar, i en això estem d'acord. Però també és veritat, senyor president, que des de la política encara es poden fer més coses, o, com a mínim, podem fer coses que fins ara no fem del tot bé. I vostè sap que Catalunya disposa de mecanismes per tal de perseguir la corrupció: la Sindicatura de Comptes, l'Oficina Antifrau i aquest Parlament, que, com vostè sap perfectament, té la potestat de crear comissions d'investigació.

I li he de confessar que no és edificant que el seu partit, el partit que vostè representa, i el principal partit de l'oposició ens neguin sistemàticament a endegar comissions parlamentàries d'investigació. No és edificant tampoc que alguns s'emboquin amb la bandera catalana per justificar actituds que potser no són il·legals però que són clarament immorals. No és edificant tampoc veure un expresident de la Generalitat dient que no vol «tirar de la manta», perquè, si ho fa, tothom prendrà mal. Ni tampoc no ho és que en el seu dia vostès i el principal partit de l'oposició, Convergència i Unió, tanquessin la comissió del Carmel sense voler investigar l'adjudicació de l'obra pública: el famós 3 per cent.

Senyor president, els catalans esperem avui alguna cosa més que una declaració institucional del seu president. Vostè o el president del Parlament, o tots dos, haurien de convocar a tots els partits polítics i les entitats municipalistes per treballar conjuntament en nous mecanismes de control dels recursos públics que facin del tot impossible que algú s'aprofiti del seu càrrec per desviar recursos per al seu partit o per a la seva butxaca.

Cal moure fitxa, senyor president. Cal modificar les lleis que calgui per evitar que passi el que ha passat al Palau de la Música. Cal tenir mecanismes que facin impossible, per exemple, que l'alcalde de Santa Coloma nomenés a dit el seu interventor i el seu tresorer sense complir els requisits legals per ocupar la plaça.

Si volem recuperar, senyor president, la confiança dels ciutadans, cal obrir les finestres i aixecar les catifes. I vostè...

El president

Senyor Sirera...

El Sr. Sirera i Bellés

...com a president de la Generalitat, té la màxima responsabilitat per tirar això endavant.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Senyor president, té la paraula.

El president de la Generalitat

Sí, gràcies, senyor president. Senyor diputat, el que hem de fer és respectar la presumpció d'innocència, però també l'estat de dret i les normes de què ens hem dotat.

Vostè no deixa molt clar que és el que pensa que es pot fer, més enllà de reclamar comissions d'investigació, que, per cert, allà on governen aquestes comissions... Miri, li diré també què és el que no farem, senyor Sirera. El que no farem és dir que tot això, que vostè ha descrit, suposo que des dels fets de l'anomenat «cas Millet» fins als fets que es van produir ahir, que això..., que tot és fruit d'una conspiració, de casos d'espionatge, d'una conspiració de jutges, fiscals, policies..., això sí que no ho farem, senyor diputat. Això ho deixem per a vostès, que ho practiquen allà on governen –allà on governen. Perquè per predicar també hi ha una cosa, senyor Sirera, senyor diputat, cal tenir credibilitat. Cal predicar, però també donar blat. Vostès on tenen la possibilitat mai donen blat, es dediquen a predicar –a predicar–, però no precisament amb l'exemple allà on tenen ocasió de fer-ho.

El president

La següent pregunta...

Pregunta

al president de la Generalitat sobre la situació de la planta de Lear de Roquetes (Baix Ebre) (tram. 317-00292/08)

...la fórmula, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, l'honorable senyor Joan Puigcercós.

El Sr. Puigcercós i Boixassa

Gràcies, senyor president. Tal com vaig comprometre'm amb els treballadors i els comitès d'empresa de Lear, avui preguntarem per Lear, en la línia que ha defensat el senyor Pi. Però deixi'm dir-li una cosa: aquí estem fent política, també en la línia del senyor Pi; estem fent política i defensem política, i la política és útil per solucionar els problemes de la nostra gent. I aquests dies tenim notícies que, precisament, no ajuden la política i que donen joc a l'antipolítica.

La política és útil i tenim una ocasió d'or a demostrar-ho a les Terres de l'Ebre, que és un problema de país. Segurament a la gent de l'Ebre el que els escama més és que els problemes que passen a l'àrea de Barcelona, a la capital, són molt importants, es prioritzen, en tertúlies a la televisió, a les ràdios, públiques i privades, però que segurament tenen la sensació que es deixa de banda parts importants del territori.

A l'Ebre plou sobre mullat, i és veritat que s'ha fet molta feina: un clúster per al sector del moble, que ho està

passant malament amb la crisi del sector immobiliari. Com ha dit molt bé també el senyor Pi, el tema de la primera pedra per crear i l'adjudicació de les obres del campus universitari.

Però tenim una sèrie de temes que no els movem. I crec, president, que vostè, nosaltres, tots els grups d'aquesta cambra podem fer molta feina, també, per ajudar les Terres de l'Ebre. Per exemple, doncs, el desdoblament de l'autovia 7, una autovia necessària; per exemple, accelerar, i perdonin l'expressió, d'una punyetera vegada, la subestació del polígon Catalunya sud –*mezzogiorno* absolut–: línia de 400.000 volts passant per damunt d'un polígon, i la companyia Endesa ha posat sempre tots els problemes a l'hora de poder fer la subestació per captar electricitat. O el problema que tenim al polígon de la Ribera Alta, un problema de gasificació que ha perdut alguna inversió industrial. O el problema que tenim a l'hora que l'Euromed pari a les Terres de l'Ebre, amb un compromís del Senat perquè hi hagués..., a la Comissió d'Infraestructures, perquè l'Euromed parés a l'estació intermodal que ha d'haver-hi a l'Aldea.

Són problemes que s'han anat acumulant i que no ajuden a crear un clima industrial. Al costat ens queden 518 llocs de treball directes d'homes i dones de Lear, amb un problema addicional: els treballadors i treballadores de Lear durant un any han renunciat a tres-cents euros mensuals per poder salvar l'empresa. Després d'un any reben la notícia, de cop i volta, que l'empresa es tanca.

President, hem presentat al Congrés dels Diputats una esmena de 10 milions d'euros per a la reindustrialització de les Terres de l'Ebre; podem accelerar a Madrid bona part d'aquests elements que li he posat damunt de la taula i molt més per crear el clima industrial per atreure inversions. Crec que hem de donar una resposta políticament a la gent de l'Ebre.

El president

Té la paraula el molt honorable president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Sí, gràcies, senyor president. Senyor diputat, com ja he dit abans, la situació econòmica de Lear ens fa afirmar que la seva situació és greu. Per tant, cal de forma prioritària que garantim els drets dels treballadors, així com que prenguem, com a govern, les decisions que calguin per paliar l'efecte que aquest fet pugui provocar.

Per tant, la Generalitat garantirà que l'empresa assumeixi les seves responsabilitats socials amb els treballadors i treballadores afectats per tal d'atendre de la millor manera possible les necessitats d'aquests treballadors.

Sabem que Catalunya continua sent un territori atractiu per a la localització d'inversions, malgrat la crisi –malgrat la crisi. Per tant, el camí a seguir és continuar impulsant propostes alternatives per a l'arribada de noves empreses al país i concretament a les comarques afectades, a les quals vostè fa referència. Malgrat, ho repeteixo, aquestes dificultats, que en alguns casos han provocat la paralització d'alguns projectes en què està-

vem treballant, i que segur que vostè coneix i als quals ahir, precisament, feia al·lusió el secretari d'Indústria en una entrevista.

Estem fent un treball important a les Terres de l'Ebre, una feina que potser ara caldrà intensificar, però no es pot oblidar el que s'ha fet aquests temps: en el terreny del sòl per a les activitats econòmiques –Catalunya Sud, Valldempins II, les Salines, Camposines, Forques, Valldevinyes, projectes que s'estan desenvolupant, en diferents graus de desenvolupament–, millorant la xarxa de regadius, recolzant al màxim el comerç i la indústria, enfortint també el potencial turístic que tenen aquestes comarques. I també fent una aposta de manera molt decidida per l'educació; un anterior diputat ha fet al·lusió en concret a un campus que comença ja a ser una realitat. Invertint més recursos que mai: miri, 2.371 euros *per capita* a les Terres de l'Ebre per 2.059 la mitjana de Catalunya –aquestes són xifres–, mil euros pràcticament, d'inversió directa *per capita*, més que en el període 2000-2003. Això són realitats, eh?, amb resultats que comencen a ser visibles, malgrat la situació de crisi econòmica que certament estem patint. Desplegant també a les comarques de les Terres de l'Ebre estudis de formació professional. I si parlem d'infraestructures, com vostè m'ha demanat, i del suport a la industrialització, estem transformant les Terres de l'Ebre, millorant la seva connectivitat i la seva integració...

El president

Senyor president...

El president de la Generalitat

...en el corredor mediterrani, fonamental perquè deixi de ser un espai d'ombra, allunyat de les àrees econòmicament més dinàmiques...

El president

Senyor president...

El president de la Generalitat

...de Catalunya, de l'Aragó i de França.

Continuarem treballant en aquesta línia i en el Pla d'iniciatives de dinamització comarcal, que afecta el conjunt de les comarques de l'Ebre, senyor diputat.

El president

La següent pregunta...

Pregunta

al president de la Generalitat sobre el seu viatge a Algèria (tram. 317-00291/08)

...la formula, en nom del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi, la il·lustre senyora Pia Bosch.

La Sra. Bosch i Codolà

Senyor president de la Generalitat, en primer lloc permeti'm que en nom del nostre grup li agraeixi les paraules

les i el to de la seva declaració institucional d'avui. En un moment en què la societat catalana es veu sacsejada per fets greus que, com deia vostè ara mateix, afecten institucions emblemàtiques o càrrecs o excàrrecs institucionals d'alt nivell, el seu missatge ens sembla especialment significatiu. La seva apellació a la serenitat i al rigor, a la fermesa i a la confiança, ens inspira a lluitar contra el desànim, la irritació, la pena i la indignació en què no ens hem de permetre caure.

Per això més que mai em sembla molt important subratllar i valoritzar les accions que des del Govern es prenen per lluitar contra el principal problema de la nostra societat, el que més preocupa a les nostres famílies i a les nostres empreses en aquest moment: la crisi econòmica i les seves conseqüències. Tots sabem que aquesta és una crisi global, sense precedents en la història contemporània, malgrat que té després diferents expressions a nivell territorial. Sabem també que a conseqüència de la crisi financera s'ha produït un descens significatiu de l'activitat econòmica mundial i que aquesta situació subratlla més que mai la necessitat de cooperar amb altres països del nostre entorn per encarar els reptes de forma cooperativa. Per això ens sembla evident que aquest no és moment de tancar-se, d'aïllar-se, ans al contrari, és moment d'intensificar l'activitat de relació, és moment de reforçar partenariats existents i d'encetar-ne de nous.

En aquest sentit, és molt clar que un espai de cooperació natural a reforçar per part de Catalunya és l'espai euromediterrani. La crisi actual ha subratllat més que mai la necessitat d'una cooperació més profunda entre les dues bandes del Mediterrani, a fi d'encarar els nous reptes del nostre temps globalitzat. I cal dir que afortunadament comptem amb un marc excel·lent i oportú, que és la Unió per la Mediterrània, que, a més, té la seu a Barcelona.

En aquest context, senyor president, ens agradaria saber quina és la seva valoració del viatge que la delegació catalana que vostè encapçalava va fer la setmana passada a Algèria. Sabem que aquest país és un dels més rics del continent africà, que té un gran potencial de creixement i una capacitat d'inversió i consum remarcables, que ha tingut un sòlid desenvolupament econòmic en la darrera dècada. Però vostè ha dit també d'Algèria que no es tracta només d'un mercat...

El president

Senyora diputada...

La Sra. Bosch i Codolà

...sinó d'un soci ple –acabo, senyor president. Per això ens agradaria conèixer la seva valoració sobre la visita amb relació a aquests diversos objectius.

Moltes gràcies.

El president

El senyor president té la paraula.

El president de la Generalitat

Gràcies, senyor president. Senyora diputada, la internacionalització, la cooperació empresarial i la innovació són prioritats del Govern de Catalunya. I davant de la situació econòmica actual el Govern és sensible a la vocació internacional de les empreses i vol liderar la cerca de nous mercats en àrees importants de la Mediterrània on Catalunya té una relació política i cultural privilegiada. La capital euromediterrània de Barcelona va molt més enllà de la seu de la Unió per la Mediterrània: implica posicionar la Mediterrània com a àrea prioritària de les nostres relacions econòmiques i polítiques.

I aquest viatge ha servit per confirmar que Algèria és un soci estratègic per a Catalunya, que ho pot ser. Ho demostren la capacitat de les nostres empreses o els acords tancats entre Pimec i la patronal algeriana per afavorir els projectes conjunts; els contractes anunciats per algunes de les empreses que ens han acompanyat en el viatge; les ofertes presentades per operadors logístics als ports algerians; l'impuls comercial de la principal indústria automobilística del nostre país, com una de les principals marques catalanes a l'àrea del Magrib; la presència catalana en infraestructures, en edificis rellevants, i ha quedat demostrat també a nivell institucional, amb les reunions que hem mantingut amb molts representants del Govern algerià i amb les autoritats, també, locals d'Alger i Orà, que crec que han suposat un salt en les relacions exteriors de Catalunya, la futura obertura del consolat d'Algèria a Barcelona o la possible obertura d'una oficina d'Acció a Algèria.

En definitiva, Catalunya vol reforçar el seu actual lideratge en un moment en què Algèria es presenta com un mercat estable i amb un gran potencial de creixement en sectors com l'agroalimentari, el químic, el medi ambient o la construcció. Els empresaris que han participat en el viatge ja ens han fet arribar la seva satisfacció pels resultats i pels contactes que han realitzat durant aquest, i de ben segur que els propers mesos coneixerem més projectes de diversos sectors, nascuts de les trobades d'aquests dies. I d'aquest fet crec que ens hem de felicitar tots plegats.

Moltes gràcies.

El president

Formula la pregunta...

Pregunta

al president de la Generalitat sobre la situació de les Terres de l'Ebre i sobre la planta de Lear de Roquetes (Baix Ebre) (tram. 317-00294/08)

...en nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, l'illustre senyor Oriol Pujol.

El Sr. Pujol i Ferrusola

Gràcies, senyor president. Senyor president, molt honorable president, som conscients des de Convergència i Unió de la rabiosa actualitat, però encara tindríem

menys credibilitat des de la política si no ens ocupéssim de la gent, de la gent que està tenint problemes. Aquesta és la situació de molta, moltíssima gent afectada per la crisi econòmica. El cas de Lear, a Roquetes, n'és probablement un bon exemple, un bon exemple a Roquetes, a les Terres de l'Ebre.

Senyor president, no sé si li sona: «Acuso el Govern de sotmetre's als interessos de les grans multinacionals i títol d'inconsistent i de desídia la política industrial del Govern», 12 de febrer del 2002, amb relació al tancament de la Lear a Cervera. Paraules pronunciades pel primer secretari general del PSC, és a dir, vostè; paraules seves, senyor president, en el cas de la Lear a Cervera. Ja l'any 2002 estàvem tots –vostès també, senyors d'Esquerra Republicana– avisats del que podia passar a la Lear a Roquetes.

Des d'aleshores, senyor president, i de veritat, des d'aleshores què han fet vostès, des del tripartit, també des d'Esquerra Republicana, des del PSC, per evitar-ne el tancament i la greu afectació que això ha tingut per a la gent de les Terres de l'Ebre?

El president

Té la paraula el molt honorable president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Gràcies, senyor president. Senyor diputat, el que hem fet és treballar més que mai i més del que vostès van fer per les Terres de l'Ebre. (*Remor de veus.*)

El president

Senyor Pujol, té la paraula. (*Persisteix la remor de veus.*) Té la paraula.

El Sr. Pujol i Ferrusola

Senyor president, novament està perdent oportunitats. Deixi'm..., hi reincideixo, torno a intentar-ho. Miri, des del 2002 estem avisats, estem advertits –si us plau, si pot, escolti'm. No han fet res per canviar el producte de la companyia, no han fet res per estimular l'economia de les Terres de l'Ebre... Sí, han fet una cosa –pregunti-li-ho al conseller de Política Territorial–: aprovar un pla territorial de les Terres de l'Ebre que una de les coses que prohibeix és el creixement industrial. Curiós. Estem parlant d'industrialització a les Terres de l'Ebre.

Miri, senyor Montilla, a més a més, vostè té doble responsabilitat. Des de l'any 2004 vostè va ser ministre d'Indústria; des del 2006 vostè és el president de Catalunya. I avui ens ve, amb motiu, doncs, dels esdeveniments que hi ha, demanant serenitat i celeritat. Li demanem també serenitat i *celeritat* per a les Terres de l'Ebre, i no les hi està donant. Perquè sap què ens temem, senyor president? Que vostè, de veritat, senyor president, i senyors del tripartit i senyors d'Esquerra Republicana, a l'Ebre sap què hi van a fer, senyor president? A buscar vots, i després se n'obliden... (*remor de veus*), després els abandonen. Li ho puc dir més fort, però no més clar: senyor president, vostè, a l'Ebre, hi

va a buscar vots, i després s'oblida i abandona les Terres de l'Ebre.

(*Veus de «Molt bé!»*)

El president

Senyor president, té la paraula.

El president de la Generalitat

Gràcies, senyor president. Senyor diputat, vostè ha fet referència a l'hemeroteca; jo també li faré referència a l'hemeroteca, a un diari d'aquest moment, on diu: «El president» –d'aquest moment, evidentment, de l'any 2002– «explicó la marcha de Lear por la situación económica mundial: “Ahora se atraviesa un momento de recesión económica en todo el mundo”» –2002– «“y no se puede hacer nada si una multinacional decide irse.”» Una política no massa proactiva, suposo que era la que reflectien aquestes declaracions.

Bé. Nosaltres hi anem a buscar vots i vostès no... Vostès hi anaven, entre altres coses, a ajudar el PP a emportar-se l'aigua de l'Ebre cap a València... (*Aplaudiments en un sector de l'hemicicle i remor de veus.*) Això és el que feien vostès, en aquell moment també, l'any 2002.

I nosaltres què hem fet? Treballar perquè hi hagi sòl per a activitats econòmiques. Bé, ha arribat la crisi, i una crisi global sense precedents en aquest moment, però li podria dir..., he fet al·lusió abans al conjunt d'actuacions que hi ha en marxa, a la millora de regadius que hi ha en marxa –com mai, com vostès no van fer–, al recolzament al comerç i a la indústria –que s'està fent també, senyor diputat–, a enfortir el potencial turístic de les Terres de l'Ebre, amb plans concrets –que s'està fent, ara, i no abans–, apostant per l'educació amb un campus universitari –que és ara quan es fa, i no abans–, invertint més recursos que mai, i abans n'he donat uns resultats.

Miri, això malgrat..., tots aquests esforços, suposo que alguna cosa tenen a veure amb el fet que el PIB de les Terres de l'Ebre va créixer per sobre del de Catalunya –un 4,1 per cent, per un 3,7– en el període 2003-2006 precisament, no? Suposo que també té relació amb l'esforç que fan la gent de les Terres de l'Ebre i les actuacions del Govern. I, miri..., i fent les infraestructures també pendents des de fa molts anys i que vostès no havien fet.

Tot això i moltes coses més estem fent a l'Ebre i continuarem fent a l'Ebre.

El president

La següent pregunta...

Pregunta

al Govern sobre els desembassaments d'aigua al Pallars Jussà i al Pallars Sobirà (tram. 310-00354/08)

...en nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, en aquest cas ja al Govern, l'illustríssim senyor Agustí López.

El Sr. López i Pla

Senyor conseller, vostè sap que a Catalunya des del 2004 s'han perdut pel camí quinze mil pescadors de riu; pescaven a alguna de les quatre-centes de les masses d'aigua dolça que hi han a Catalunya. Aquests números no són pas menyspreables: vol dir que en cinc anys un esport actiu i lúdic, que dóna vida al món rural, al turisme rural d'interior, s'ha ensorrat.

El que és cert és que les causes de la caiguda vertiginosa de pescadors les trobem en els successius canvis que el Departament de Medi Ambient introdueix de forma erràtica en l'expedició dels permisos, en les grans distàncies que separen els col·lectius dels pescadors i la Direcció General de Medi Natural, que tan aviat exigeix i criminalitza els pescadors com fa la vista grossa a l'aniquilació del patrimoni natural fluvial, com ara els primers mesos d'enguany, que es va pescar, i molt, als rius catalans sense cap mena de control i sense tiquet, perquè es va col·lapsar el sistema informàtic d'expedició de permisos.

El món associatiu de la pesca continental està confús i desorientat, també desanimat. I el que faltava per al dur: el desembassament de la presa de Tavascan, al riu Noguera de Cardós, amb l'abocament sobtat d'un gran nombre de tones de fang, que indubtablement han afectat els cinc quilòmetres de Noguera de Cardós fins a la fàbrica, reserva genètica, integrats al Parc Natural de l'Alt Pirineu, Xarxa Natura 2000.

Conseller, sóc sabedor que les preses d'embassaments de producció elèctrica s'han de desembassar amb una certa periodicitat. Malgrat això, calen els informes i permisos preceptius. Senyor conseller, la pregunta: a l'expedient del desembassament hi ha l'informe favorable del Parc Natural de l'Alt Pirineu?

El president

Té la paraula l'honorable senyor Francesc Baltasar, conseller de Medi Ambient i Habitatge.

El conseller de Medi Ambient i Habitatge (Sr. Francesc Baltasar i Albasa)

Gràcies, senyor president. Senyor diputat, miri, Endesa Generación va sol·licitar el març del 2009 informes amb relació al projecte de condicionament i millora dels paraments, coronació i galeria de la presa de Tavascan, al terme municipal de Lladorre. Amb aquesta acció es pretenia reduir l'acumulació de fangs, i això, que podria comportar un risc per a les persones i l'entorn atès a possibles vingudes d'aigua i la capacitat de contenció que podien tenir els murs. Cal deixar molt clar que el desembassament de la presa de Tavascan es va fer

els dies 14, 15 i 16 d'aquest mateix mes i que va ser autoritzada per qui li tocava, que és la Confederació Hidrogràfica del Ebre, atès que aquest és l'organisme competent. Amb l'objectiu de minimitzar els possibles efectes sobre el riu Noguera de Cardós des del Departament es va establir un plec de condicions elaborat pel personal tècnic i expert que va ser enviat a través de l'Agència Catalana de l'Aigua a la Confederació Hidrogràfica de l'Ebre.

De les condicions recollides a l'autorització hi havia les següents: reduir gradualment el nivell d'aigua fins a assolir el nivell de la comporta de fons; efectuar el desembassament de forma lenta per tal que permetés la fuita aigües amunt de la fauna ictícola i per minimitzar l'arrossegament de sediments d'aigües avall de la presa; Endesa seria l'encarregada de portar les tasques tècniques del desembassament, el salvament de peixos i la recollida dels materials; s'efectuà un seguiment posterior. Per tal d'assegurar el compliment de les condicions es van realitzar diverses reunions prèvies a les que va assistir tècnics de l'ACA, de l'Àrea de Medi Natural, Serveis Territorials de Lleida, personal del Cos d'Agents Rurals i personal d'Endesa. Es va comunicar, també, a l'alcalde del municipi de Lladorre les actuacions properes.

Durant el desenvolupament del desembassament hi van estar presents tots aquests tècnics excepte els de la Confederació Hidrogràfica de l'Ebre i, segons els informes dels Serveis Territorials de Lleida del Departament de Medi Ambient i Habitatge, el desembassament es va realitzar d'acord amb el protocol establert.

El president

Senyor diputat, pot repreguntar.

El Sr. López i Pla

Miri, jo li he fet una pregunta i és l'únic que en tot el seu discurs no m'ha contestat. Conseller..., és a dir, no hi ha l'informe. Conseller, vostè sap que el nostre grup parlamentari està treballant per aprovar una llei de pesca que surt amb quatre-centes esmenes, més de cent cinquanta autoesmenes dels grups del tripartit.

Conseller, programin desembassaments a Tavascan, any per any, no cada deu anys. Desembassar un cop a l'any fa el mateix mal que una «tormenta» forta d'estiu, és a dir, no en fa. Aquesta decisió marcarà la nostra actitud com a grup parlamentari en endavant a la Llei de pesca.

Certament, conseller, la directora general que envia al Parlament un avantprojecte de llei que rep quatre-centes esmenes, que permet desembassar Tavascan sense informe del Parc Natural de l'Alt Pirineu, aquella que no pacta amb les empreses generadores d'energia...

El president

Senyor diputat...

El Sr. López i Pla

...desembassaments, any per any, que no danyen el riu, la que en plena ponència de la Llei de pesca entra una nova batussa contra la Federació de Pesca..., vol dir que no li hauria de buscar una altra feina, senyor conseller?

El president

Honorable conseller, té la paraula.

El conseller de Medi Ambient i Habitatge

Crec que vostè veu una cosa que no veig jo. Evidentment, jo el que vostè m'ha plantejat, jo li contesto molt clarament en quines condicions s'ha produït aquest desembassament. Jo estic satisfet, en línies generals, de com s'ha pogut produir aquest, hi han hagut tots els mecanismes de verificació, des de l'Agència Catalana de l'Aigua, els Serveis Territorials de Medi Ambient, la Direcció General de Medi Natural i, evidentment, el Cos d'Agents Rurals.

S'ha procedit també a intervenir per part de l'empresa Endesa i, evidentment, si queda alguna cosa a resoldre i a millorar (*sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció*), l'exigirem i espero que vostè estigui al costat nostre quan exigim l'acompliment...

El president

Honorable conseller...

El conseller de Medi Ambient i Habitatge

...total a Endesa.

Per la resta, òbviament recolzo plenament la directora general.

El president

Té la paraula per formular...

Pregunta

al Govern sobre els darrers incidents entre mossos d'esquadra i pagesos (tram. 310-00355/08)

...la següent pregunta l'il·lustríssim senyor Xavier Pallarès.

El Sr. Pallarès i Povill

Gràcies, senyor president. Honorable conseller, la pregunta que avui fem des del Grup de Convergència i Unió és conèixer de viva veu quina consideració tenen vostès de la manifestació feta este passat fi de setmana pel sindicat Unió de Pagesos a Reus.

Volem conèixer si vostè, conseller, realment s'assabenta de la greu situació que pateix el camp català. Volem saber i escoltar per part seva si considera que esta manifestació era, o, millor dit, va ser diferent a qualsevol altra manifestació que han pogut fer els nostres sindi-

cats agraris catalans. Si creu o considera que les actuacions fetes per la gent d'Unió de Pagesos són violentes o simplement contundents com altres vegades. Volem saber si vostè, conseller d'Agricultura, i la conselleria d'Interior van estar en tot moment coordinats.

El president

Té la paraula l'honorable senyor Joan Saura, conseller d'Interior, Relacions Institucionals i Participació.

El conseller d'Interior, Relacions Institucionals i Participació (Sr. Joan Saura i Laporta)

Gràcies, senyor president. Senyor diputat, la pregunta que vostè em fa fa referència a la valoració dels incidents que es van produir a Reus el passat dissabte. Dir-li que els incidents van ser motivats per l'acció violenta d'un grup dels manifestants, que els mossos van contestar correctament i que el jutge va deixar en llibertat els tres detinguts amb càrrecs.

El president

Senyor diputat, té la paraula.

El Sr. Pallarès i Povill

Gràcies. Senyor conseller, el diari el llegim tots i, per tant, això és lo que ha sortit a la premsa. Miri, la gent d'Unió de Pagesos es va manifestar de la mateixa manera que ho va fent durant tota la vida: gent gran que recordem perfectament a antigues manifestacions de la gent d'Unió de Pagesos fent el mateix, manifestacions contundents i no pas violentes.

La càrrega que es va fer el dissabte obeïa a directrius polítiques per intentar, si més no, decapitar la direcció d'Unió de Pagesos. És una mostra més de les polítiques erràtiques en matèria de seguretat d'este país i la falta de sensibilitat d'este tripartit 2. Acusem a vostè per excés de zel i acusem el conseller Llena simplement per no fer absolutament res per als nostres pagesos, és el màxim responsable en matèria agrària del nostre país. I al mateix temps també considerem desmesurades les paraules que va fer el delegat del Govern a Tarragona que inclús va dir: «Faig més hores jo al camp que alguns que estan utilitzant avui el megàfon.» Això són paraules que, des del nostre punt de vista, desacrediten totalment els fets.

I haurien pogut fer coses com va fer algun diputat present aquí a la cambra, com el Carles Pellicer o el mateix Rafa Luna, interessar-se per la gent i pels pagesos que estaven passant un mal moment.

Conseller, en el passat Ple al conseller d'Agricultura –i és aquí i li demano que ens escolti– ja li vam demanar que afluixés la tensió, que escoltés la gent del camp, que es tornés a asseure amb la gent d'Unió de Pagesos per intentar evitar conflictes.

Per tant, jo el que li demano és intentar tornar a reconduir este tema. No hem de continuar exaltant els ànims d'este sector. Li demanem un cop més un missatge de tranquil·litat i de mirar de tornar a refer les negociacions amb Unió de Pagesos, és necessari i cabdal. Tots estos

fets, honorable conseller, han estat un caldo de cultiu engegats per alguna conselleria d'este Govern.

I, per acabar, com deia un savi: «La violència és l'últim recurs de l'incompetent.» Els nostres pagesos, honorable conseller, no són incompetents, en tot cas, jo diria que són «sofridors» de les seves incompetències.

El president

Té la paraula l'honorable conseller d'Interior, senyor Joan Saura.

El conseller d'Interior, Relacions Institucionals i Participació

Gràcies, senyor president. Miri, senyor diputat, el 21 d'octubre, el dimecres de la setmana passada hi va haver una reunió a la comissaria de l'Àrea Bàsica Policial del Baix Camp amb el cap de la Guàrdia Urbana de Reus i amb els dirigents de la Unió de Pagesos per concertar i pactar la manifestació. Es va arribar a un recorregut d'acord i es va dir que quan la manifestació passés per davant de l'Oficina Comarcal d'Agricultura es llegiria un manifest.

El dissabte, una hora i mitja abans de la manifestació, els comandaments de Mossos d'Esquadra van anar al punt de concentració, van parlar amb els dirigents d'Unió de Pagesos i es va ratificar l'itinerari i que seria una manifestació pacífica. Quan la manifestació va arribar davant de l'Oficina Comarcal d'Agricultura i després de llegir els manifestos, una persona va dir que ara s'anava a fer una ofrena als dirigents del Departament d'Agricultura. I aquesta ofrena va consistir que un tractor va encarar la porta de ferro que estava tancada del recinte, la va trencar, va entrar a dintre del recinte, va trencar la tanca del pàrquing i el tractor va continuar en contra de la porta de fusta de l'edifici.

Què volia vostè que fessin els mossos? La seva obligació era defensar evidentment, com no pot ser d'una altra manera, les instal·lacions, en aquest cas, públiques. I van detenir tres persones, tres persones que van ser passades al jutjat i el jutjat les va deixar en llibertat amb la imputació de danys, des del punt de vista del delictes, per danys de sancions, de càrrecs i d'alteració de l'ordre públic.

I, per tant, senyor diputat, independentment de la política agrícola, els mossos van actuar correctament i no recordo que la Unió de Pagesos continuament faci manifestacions d'aquest tipus amb accions violentes.

El president

La següent pregunta...

Pregunta

al Govern sobre la distribució de les herències intestades (tram. 310-00350/08)

...la formula, en nom del Grup Mixt, l'il·lustre senyor José Domingo.

El Sr. Domingo Domingo

Muchas gracias, señor presidente. *Conseller*, en estos días estamos asistiendo a un lastimoso espectáculo sobre la corrupción que pone en cuestión el uso del dinero público y privado por determinadas instituciones catalanas. Ahora es más necesario que nunca que el Gobierno dé ejemplo de transparencia y objetividad.

Hace unos días acudí a su departamento y examiné expedientes relacionados con la adjudicación de las herencias intestadas de la Generalitat. Con escándalo comprobé que en el último Consejo de Gobierno de la era Pujol se decidió regalar a Òmnium Cultural la nada despreciable cantidad de seiscientos mil euros a cargo del reparto de una futura herencia intestada. Se hizo sin petición previa de la asociación.

Lamentablemente su departamento ha decidido convalidar ese regalo tres años después y, gracias a la herencia de la señora Carmen Pintó, hoy la Fundación Privada Òmnium disfruta de una finca en la calle Diputación. Además su departamento ha decidido darle una propina de sesenta mil euros de otra herencia para pagar recibos de la hipoteca. Hablo de propina porque esta entidad, *conseller*, y sus filiales llevan percibidos en los últimos cuatro años casi 10 millones de euros de las administraciones públicas.

No sé si usted es miembro de Òmnium Cultural, me consta que algún integrante de su Gobierno es patrono de la de la Fundación Privada Òmnium y otros tienen relaciones concupiscentes tanto con la asociación como con la fundación. También me consta que su Gobierno mima a esta entidad y no le importa para ello incurrir en irregularidades.

Conseller, ¿está dispuesto a revisar los expedientes de adjudicación de herencias que han beneficiado a Òmnium Cultural y a solicitar que devuelva los 601.000 euros que ha percibido indebidamente? Le daré una pista, los regalos se han hecho a la asociación Òmnium Cultural y, en cambio, el titular del inmueble es la Fundación Privada Òmnium, de distinta personalidad jurídica.

Conseller, ¿cree conveniente modificar la normativa de la distribución de las herencias intestadas a favor de la Generalitat para que las entidades puedan concurrir públicamente al reparto de las herencias y evitar que solo algunas privilegiadas sean las beneficiadas?

El president

L'honorable senyor Antoni Castells, conseller d'Economia i Finances, té la paraula.

El conseller d'Economia i Finances (Sr. Antoni Castells Oliveres)

Molt honorable senyor president, il·lustre senyor diputat, miri, la junta liquidadora de les herències funciona amb criteris totalment pautats, d'una manera absolutament transparent, rigorosa i per una finalitat que és lloable socialment. De manera que..., naturalment tota normativa és sempre susceptible de ser perfeccionada si hi ha propostes corresponents a punt, no? Però, en aquest cas, jo el que li pregaria és que no estengués una

ombra de sospita, d'empastifada, sobre una cosa que funciona francament bé.

Òbviament, es destinen els recursos de la junta liquidadora d'herències amb unes entitats determinades que han de tenir..., hauran de ser entitats sense ànim de lucre, amb una finalitat o social o cultural. És un concurs perfectament obert, es presenta qui vol... Vostè ho diu com si aquí resultés que..., es donés a dit només a alguns escollits prèviament. No, no..., es presenta qui vol i hi ha una comissió creada d'una forma absolutament objectiva, composta per integrants de diferents departaments, els més concernits per aquest tipus de finalitats, representants del Departament d'Economia i Finances. I, en funció del lloc on ha tingut..., de l'últim domicili del causant, vostè sap que és el que es mor, doncs, el president del consell comarcal, o la persona que ell delega de la diputació, o la persona que ell delega i de l'alcalde o la persona que ell delega. És públic, és transparent, es publica i se'n té coneixement.

Les entitats, a més, aquestes entitats que vostè blasma contra elles i ho troba tan escandalós, doncs, són entitats com la Fundació Aspanide, Òmnium Cultural, la Fundació Catalana per la Síndrome de Down, la Fundació de Pisos de Lloguer, Creu Roja Espanyola, Càritas, Aspanias, Sant Joan de Déu o l'Associació Contra el Càncer. De manera que jo crec que el que hem de fer entre tots és contribuir al fet que una cosa com aquesta funcioni raonablement bé com està funcionant. Hi ha hagut 10 milions per a tothom en els últims sis anys.

Si hi ha suggeriments, seran ben rebuts, els estudiarem amb tot l'interès i, si podem millorar una cosa que funciona molt bé, mirem de millorar-la.

El president

Senyor diputat...

El Sr. Domingo Domingo

Muchas gracias, señor presidente. *Conseller*, examine los expedientes. Veo que no los ha visto. Le hago una propuesta, lo que ha dicho no es verdad, literalmente, así, no es verdad, porque solamente tienen conocimiento aquellos a los que se les informa previamente, no se publican el posible reparto de las herencias, con lo cual, publicidad y objetividad.

Y en cuanto al expediente de Òmnium (*sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció*), revíselo, usted se hizo adalid de la...

El president

Senyor diputat...

El Sr. Domingo Domingo

...investigación en la Ley de la Oficina Antifraude. Terminó, señor presidente. Desde luego, investigue porque aquí, como dicen aquí, *hi ha marro*.

El president

Honorable conseller, quatre segons.

El conseller d'Economia i Finances

Ajudem tots al fet que una institució com aquesta, neta, que funciona, que té una finalitat social, segueixi funcionant com fins ara per bé d'aquelles entitats...

El president

Honorable conseller...

El conseller d'Economia i Finances

...que se'n beneficien.

El president

Gràcies.

Pregunta

al Govern sobre l'expedient de regulació d'ocupació de la planta de Lear de Roquetes (Baix Ebre) (tram. 310-00351/08)

La següent pregunta la formula, en nom del Grup Parlamentari Socialista - Ciutadans pel Canvi, la il·lustre senyora Núria Ventura.

La Sra. Ventura Brusca

Gràcies, president. Honorable consellera de Treball, hem parlat durant aquest Ple llargament de l'expedient de regulació d'ocupació presentat per la multinacional Lear i que afecta més de cinc-cents treballadors i treballadores que l'empresa té a Roquetes.

Aquest ERO es produeix en un context de crisi mundial que està afectant durament les Terres de l'Ebre, actualment amb un índex d'atur del 17 per cent. Se suma l'ERO de Lear, a altres com el d'Ercros a Flix, els de diverses empreses del sector del moble a la Sènia o tants altres, en total vuitanta-dos.

La planta de Lear és la planta industrial més important del territori, i, per tant, un cop duríssim al teixit econòmic i un cop psicològic per a la resta de sectors productius de les comarques de l'Ebre.

Fa poc més de deu anys, la planta de Roquetes, que fabrica cablejat elèctric per al sector de l'automòbil, oferia feina directa a més de mil persones, però avui és coneguda la política de Lear de tancament i trasllat de producció.

Ha parlat el molt honorable president Montilla del Pla d'iniciatives de dinamització comarcal, una bona mesura per impulsar l'economia territorial, i és conegut també l'esforç inversor que la Generalitat està fent a nivell territorial.

Actualment, el Govern català dona suport a les Terres de l'Ebre amb actuacions per valor de 2.913 euros *per capita*, per sobre de la mitjana catalana, i és estrictament necessari que es continue amb aquest ritme inversor per tal de dissipar les inquietuds per al present i futur del territori i agilitzar també el necessari i urgent relleu industrial.

Consellera, a banda d'això, hi ha una altra preocupació evident, que és el drama personal i familiar que comporta l'ERO per a més de cinc-cents hòmens i dones, treballadors i treballadores que en molts casos han dedicat vint o fins i tot trenta anys a l'empresa; són persones, molts matrimonis, en la majoria dels casos, entre quaranta-cinc i cinquanta-cinc anys, que veuen difícil la seva reocupació en el mercat laboral.

Han començat ja les negociacions entre Lear i el comitè d'empresa de la planta de Roquetes, una negociació que segur que serà llarga i difícil, i en què tenim la seguretat que el Departament de Treball, que vostè dirigeix, com ho ha fet sempre, vetllarà pels drets dels treballadors i treballadores.

És per això, consellera, que ens agradaria que ens expliqués quines són les mesures i els mitjans amb què treballant el seu departament per atenuar els efectes de l'ERO i, després d'iniciades aquestes negociacions, quin és el seu capteniment al respecte.

Moltes gràcies.

El president

Té la paraula l'honorable senyora Maria del Mar Serna, consellera de Treball.

La consellera de Treball (Sra. M. del Mar Serna Calvo)

Gràcies, president. Senyora diputada, certament, l'expedient de regulació d'ocupació de Lear és una gran preocupació per aquest Govern: 68 per cent dones, 32 per cent d'homes, de 515 persones que afecta l'expedient de regulació d'ocupació.

És una empresa que està en situació concursal, multinacional americana, que té un centre de treball de 1.200 persones a Valls i també aquest centre a Roquetes; el primer, amb un centre de desenvolupament i recerca important i amb una part d'ocupació de valor afegit.

Òbviament, aquesta, la nostra preocupació i també del territori i de les persones afectades és evitar –i d'aquest Govern–, com no pot ser d'una altra forma, l'impacte i evitar el tancament de l'empresa Lear a Roquetes.

Aquest Govern està fent i continuarà fent tot allò que sigui necessari perquè els treballadors i treballadores disposin de les millors solucions davant d'aquesta situació i, sobretot, especialment, de la vessant des de cadascuna de les famílies; més de trenta parelles treballen els dos membres dins d'aquesta empresa.

El volum de vendes de..., l'únic client també és una empresa del sector de l'automoció, Saab, que ha reduït les seves vendes un 62 per cent.

He de dir que, com a autoritat laboral, aquest Govern no permetrem que cap empresa, sense cap justificació, tanqui un centre de treball o deslocalitzi part o tota la seva producció.

Per això, en l'últim mes, com a consellera de Treball, perquè no ens resignem al tancament d'aquesta fàbrica, d'aquest centre de treball, m'he reunit amb els representants de les federacions sindicals dels tres sindicats,

també amb els alcaldes de Tortosa i Roquetes –una part important de la gent viu a Tortosa i a Roquetes, afectades– i també amb l'empresa. Amb l'empresa hem mostrat la nostra disconformitat per aquesta actitud, mostrant la necessitat de buscar alternatives. I, en tot cas, dient: «Si hi hagués una causa objectiva, buscar alternatives suficients a l'impacte que té en les persones i el territori aquest expedient de regulació d'ocupació.»

Acabo. Com a autoritat laboral, fins ara, hem demostrat i continuarem demostrant que la crisi global no permetrà que cap empresa s'aprofiti d'aquesta situació. La nostra objectivitat, rigor i inflexibilitat davant d'aquests expedients està garantida. No ens resignem a la situació econòmica i hi continuarem treballant.

I treballarem també perquè els plans socials siguin suficients, proporcionals...

El president

Honorable consellera...

La consellera de Treball

...a l'impacte que aquestes decisions tinguin en les persones i en el seu territori. I el Govern farà tot allò que està en les seves mans...

El president

Honorable...

La consellera de Treball

...i ho continuarà fent.

Gràcies.

El president

La següent pregunta...

Pregunta

al Govern sobre el funcionament i l'activitat de l'Agència Catalana de Turisme (tram. 310-00349/08)

...la formula, en nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, l'excel·lentíssim senyor Rafel Luna.

El Sr. Luna i Vivas

Moltes gràcies, senyor president. Un dels motius que van impulsar, senyor conseller, el que és l'Agència Catalana de Turisme, la hipotètica Agència Catalana de Turisme, va ser la intenció d'involucrar el sector privat, és a dir, comptar amb el sector privat, per prendre les decisions conjuntes en el que és turisme.

També un dels objectius que marcava aquesta Agència Catalana de Turisme era portar a Catalunya que fos líder en destinació turística del nostre país. I, naturalment, aquesta llei, que es va aprovar el 2007, han hagut de passar dos anys..., perquè encara no sabem en quina situació es troba; sí que sabem, per part del senyor Vilalta,

del senyor director general, que el mes d'abril o de maig es faria un reglament de funcionament.

Per tant, ens interessaria saber al nostre grup parlamentari quin és el funcionament, si és que ha de tindre algun funcionament, i quina és l'activitat que aquesta agència està tenint en aquests moments.

El president

Té la paraula l'honorable senyor Josep Huguet, conseller d'Innovació, Universitats i Empresa.

El conseller d'Innovació, Universitats i Empresa (Sr. Josep Huguet i Biosca)

Gràcies, senyor president. No hem de confondre la creació de la Llei de l'Agència de Turisme de Catalunya amb la no-existència de cap instrument de promoció de turisme.

La promoció de turisme continua fent-se com sempre, millor que mai, des de l'antic Consorci Turisme de Catalunya, que es transformarà formalment en agència així que el tràmit del decret pugui acabar; tràmit que, òbviament, ha anat més lent del pensable, per una raó, per la voluntat de consens amb el sector i les dificultats, a vegades, d'arribar a aquest consens ampli de participació del sector privat en la cúpula dirigent de la nova agència per tal que no només s'hi sigui a l'hora de decidir, sinó també a l'hora de finançar, com és el model d'altres instruments de promoció com Turisme de Barcelona.

El president

El senyor diputat té la paraula.

El Sr. Luna i Vivas

Moltes gràcies, senyor president. Bé, una cosa que funciona, no sé per què se n'ha de crear una altra, però, bé, jo li diré que la cosa no va com vostè pensa.

En primer lloc, el director general de Turisme marca un pressupost de 26 milions, dels quals 5 milions aporta el sector privat; després se desdiiu de tot això i diu que el pressupost serà de 21 milions i que el sector privat aportarà 5 milions, i diu que ningú s'espanti, perquè, en qüestió de tres anys, ho duplicaria, el sector privat, i aportaria 10 milions més per a això.

I, per si això no fos poc, vostès diuen que tenen la possibilitat de crear una fundació –fundació– per fer una aportació a aquesta Agència Catalana de Turisme.

Miri, tot això no funciona. Les dades que ens donen, el seu departament concretament, el mes de setembre, són que les pernoctacions a Catalunya han caigut un 3,7, que l'ocupació en turisme ha caigut un 4 per cent, que l'activitat turística a Catalunya ha baixat un 11,1 per cent i que Catalunya continua sent la comunitat autònoma que menys –menys– està invertint en temes de turisme.

Per tant, tenim una crisi que és preocupant, al sector turístic, i, vostès, sap què fan, senyor conseller? Creen agències perquè ho paguin els altres. Creen agències,

que és la cosa més fàcil que hi ha en aquest món, de dir: «Escoltin, jo crec l'agència, perquè ho paga el sector privat»; el sector privat que avui està en una situació, realment, de la més lamentable que pot estar per poder-ho suportar tot.

Per tant, nosaltres...

El president

Senyor diputat...

El Sr. Luna i Vivas

...jo li demanaria, per favor, que em contestés quina és la finalitat d'aquesta fundació, qui estarà a dintre aquesta fundació...

El president

Senyor diputat...

El Sr. Luna i Vivas

...perquè vostès diuen –sí, senyor president– que aquesta fundació són empreses no molt vinculades al turisme.

I també, l'altra és realment...

El president

Senyor diputat!

El Sr. Luna i Vivas

...què pensa fer vostè referent a aquest tema.

El president

L'honorable conseller té la paraula.

El conseller d'Innovació, Universitats i Empresa

Gràcies, senyor president. La posada en marxa de noves vies de finançament només serà possible quan l'agència acabi..., el seu decret estigui aprovat.

La idea de posar en marxa una participació d'empreses del que en podríem anomenar el compte satèl·lit de turisme..., estudi que es va fer per primera vegada fa tres anys, analitzant que el turisme era un sector que arrossegava encara molt més fort altres sectors directament no turístics que el mateix sector turístic, i donava xifres espectaculars en el sector dels transports, en el sector de l'alimentació i en el sector de diversos serveis.

És evident, doncs, que empreses de transport, per exemple autopistes, empreses d'alimentació o de begudes, que tenen unes pujades importants de negoci en base a l'atracció turística o determinats esdeveniments culturals o musicals que tenen translació turística, empreses vinculades a institucions culturals, tenen tanta o més voluntat de participar en el cofinançament de campanyes especialitzades que, a vegades, el mateix sector pròpiament hotel·ler.

I dic això perquè cada cop més la promoció no és promoció de país només, sinó que és promoció sectorial: turisme de cultura, turisme gastronòmic, turisme d'esdeveniments. I això és el que estem fent.

I el consorci continua al peu del canó, amb diners relatius. Tots sabem que les àrees productives a Catalunya, a causa del finançament escàs, sempre són escasses en comparació amb algunes autonomies ben greixades. Però, amb això, estem fent importants campanyes de promoció que tenen normalment premis internacionals; som els que primer estem atacant la campanya a través d'internet, el sistema virtual, els sistemes 2.0...

El president

Honorable conseller...

El conseller d'Innovació, Universitats i Empresa

...que estan donant molt bons resultats en tots el camps, i la temporada, malgrat tot, ha anat bé, senyor diputat.

El president

Té ara la paraula...

Pregunta

al Govern sobre el funcionament del servei de trens regionals de Renfe (tram. 310-00353/08)

...per formular la pregunta del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, l'il·lustre senyor Daniel Pi.

El Sr. Pi i Noya

Moltes gràcies, senyor president. Honorable conseller, li volem parlar dels trens regionals o de mitja distància de Renfe; són aquells que van més enllà de la corona metropolitana cap a llocs tals com Girona, Figueres, Tarragona, Reus, Tortosa, per posar només uns exemples. Són uns trens que els fa servir molta gent, més de 12 milions de persones cada any. Jo en sóc un.

Vagi per davant que el nostre grup sap perfectament que ara per ara aquests trens no són competència de la Generalitat de Catalunya, i hem formulat una pregunta similar en el Congrés dels Diputats, perquè, de moment, l'única cosa que està en procés de traspàs són les rodalies. Però prenent les paraules que han fet fortuna que tot allò que passa a Catalunya el Govern ho assumeix com a propi..., aquests trens, òbviament, per anar a aquests llocs, passen per Catalunya.

S'estan substituint les unitats que presten el servei, algunes molt envellides, i van arribant les noves unitats de mitja distància. Ja ens toca, ja era hora. De fet, malgrat que és el 40 per cent el volum de regionals a Catalunya..., és el 40 per cent, a Catalunya, és, del total de l'Estat, tindrem ara uns trens que ja porten un temps circulant per altres llocs, per altres comunitats autònomes.

Però ens preocupen els criteris amb què s'assignaran les noves unitats. Segons ens informava una informació periodística ahir, les unitats inicials, magnífiques, amb endoll i tot, vull dir, amb endoll per poder-hi connectar l'ordinador o el que et convingui, aniran a una

única línia; la resta de línies, i, entre elles, les que van al Camp de Tarragona, a les Terres de l'Ebre, a la Catalunya central o a les terres de Lleida, malgrat tenir un nombre d'usuaris similar, si no superior, en resten incomprensiblement al marge.

Per aquest motiu, voldríem conèixer, honorable conseller, quines gestions ha realitzat el Govern de la Generalitat per agilitzar l'assignació d'aquests nous combois en nombre suficient a Catalunya i per assegurar que el repartiment d'aquestes noves unitats es faci amb criteri d'equitat territorial i donant prioritat a les línies que tenen una major càrrega de viatgers.

Moltes gràcies.

El president

Té la paraula l'honorable senyor Joaquim Nadal, conseller de Política Territorial i Obres Públiques.

El conseller de Política Territorial i Obres Públiques (Sr. Joaquim Nadal i Farreras)

Gràcies, senyor president. Senyor diputat, vostè sap que, en la negociació del traspàs del servei de rodalia, vam quedar també amb l'Administració General de l'Estat que quedava obert el procés de negociació per al traspàs dels trens regionals, sabent que, primer, havíem de fer bé el traspàs de la rodalia i després encarrar amb profunditat tot el sistema de regionals i mitja distància, que és, com deia vostè també, molt important per al conjunt de Catalunya i per relligar les diferents capitals de Catalunya amb Barcelona i amb altres parts de l'Estat o de fora de l'Estat.

En certa manera, el que el Govern de la Generalitat de Catalunya ha fet ha sigut insistir prop del Govern de l'Estat perquè es produeixi una substitució total dels disset trens de la sèrie 440 que tenen prop de trenta anys.

Sobre els cinquanta-nou trens de mitja distància que operen avui a Catalunya, d'aquí a final del mes de març, se n'hauran substituït disset i se n'hi afegirà un de més, hi haurà divuit trens nous.

A criteri de Renfe, aquests divuit trens nous seran distribuïts dotze a la regió nord –Barcelona direcció Girona-Figueres-Portbou– i sis a la regió sud, amb un criteri d'equitat i proporcionalitat que en termes absoluts potser no es justifica, però que, en canvi, sí que es justifica temporalment pel fet que els Avant funcionen en la línia d'alta velocitat entre Lleida, Tarragona i Barcelona, i compensen en part aquesta desproporció que també en part es justifica per una proporció major de nombre de viatgers de la línia del nord respecte a la línia del sud, no comptant Lleida, comptant només Tarragona, Tortosa i Reus.

Per altra banda, el Govern de la Generalitat de Catalunya insistirà, òbviament, d'una forma radical amb alguna de les qüestions que s'han plantejat avui aquí; per exemple, l'aturada dels Euromed a l'Aldea, i, per exemple, la voluntat que es completi el corredor del Mediterrani i s'asseguri amb tota claredat que el sistema de mitjana distància és un sistema integrat entre els

regionals que funcionaran amb els Avant per la línia d'alta velocitat - ample europeu i el conjunt de trens que funcionaran amb l'ample convencional i que han de servir, trens regionals i trens de rodalia, amb equitat i proporcionalitat tots els ciutadans de la mateixa manera.

El president

Doncs...

Pregunta

al Govern sobre l'avantprojecte de llei del cinema (tram. 310-00352/08)

...la següent pregunta la formula, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, la il·lustre senyora Maria Mercè Roca.

La Sra. Roca i Perich

Gràcies, president Honorable conseller Tresserras, vostè coneix molt bé la gran satisfacció del meu grup per la futura i imminent llei del cinema de Catalunya. És una llei molt, molt necessària, d'una banda, perquè el mercat cinematogràfic de casa nostra no reflecteix la realitat sociolingüística i no garanteix el dret dels ciutadans a escollir veure cinema en la llengua pròpia del país. Refresquem una mica les dades per als qui ens escolten: de cada cent oportunitats de veure una pel·lícula a Catalunya, només tres són en versió doblada o original en català, només el 3 per cent. Tots els qui som militants del cinema en català podem explicar odisees, o directament fracassos i frustracions, quan volem anar a veure cinema en català, tots sols o amb les nostres criatures.

D'altra banda, la llei em sembla molt important que es fonamenti en un coneixement profund de la indústria cinematogràfica a Catalunya, que tingui per objecte l'establiment del marc normatiu pel qual s'han de regir la producció, la distribució, la comercialització i l'exhibició d'obres cinematogràfiques i audiovisuals, i que es basi en la preservació de la llibertat de creació i en el respecte a la propietat intel·lectual. I valorem també que la llei tingui en compte l'adaptació del sistema a les noves tecnologies, en particular pel que fa referència a la transició a l'era digital.

Ara bé, des que el Govern va anunciar que ha iniciat els tràmits interns per aprovar l'avantprojecte de la llei, hem pogut escoltar i llegir nombroses afirmacions que ens preocupen molt, conseller. Per exemple, hem sentit a dir que és una llei contra el sector, que és un cop mortal a la indústria del cinema, que és una llei de caràcter intervencionista, fins i tot que no hi ha demanda de cinema en català. I també altres afirmacions que semblen fetes per extraterrestres, com ara que el mercat està normalitzat i que avui a Catalunya la gent pot triar a quin cinema i en quina llengua vol veure les pel·lícules. No cal dir, finalment, que totes aquestes veus contràries a la llei posen l'accent en les sancions i les quotes de doblatge.

Tenim molt d'interès, honorable conseller, a saber què n'opina, d'aquestes afirmacions.

Moltes gràcies.

El president

Té la paraula l'honorable senyor Joan Manuel Tresserras, conseller de Cultura i Mitjans de Comunicació.

El conseller de Cultura i Mitjans de Comunicació (Sr. Joan Manuel Tresserras i Gaju)

Moltes gràcies, honorable president. Senyora diputada, efectivament, s'han dit aquests dies algunes coses que em sembla que no fan justícia al text articulat de l'avantprojecte de llei.

Es diu –la primera observació que vostè feia ara a la part final–: «No hi ha mercat.» Bé, no n'hi podia pas haver. No hi havia oferta, no hi havia l'oportunitat; per tant, mai no hi ha pogut haver mercat. Hi ha hagut intents valuosos, en diverses ocasions, de canviar les coses, però realment no hi ha hagut una oferta sostinguda per saber exactament què volia fer el públic. Sí que sabem que en la resta d'indústries culturals, en la mesura que hi ha hagut una millor oferta i una més diversificada oferta, el mercat s'ha anat comportant apropant-nos a una mitjana de repartiment segons que l'ús fos en català o en castellà. No només és que no funcionés per raons lingüístiques, sinó que de les pel·lícules seleccionades per a les sessions oficials dels principals festivals de cinema europeu, per exemple, menys del 15 per cent de les pel·lícules seleccionades van ser estrenades a Catalunya. Per què? Perquè el mercat no funciona. Per tant, aquesta, sent una llei a favor de la indústria, és una llei a favor que el mercat pugui funcionar, com a forma de garantir que la gent pugui triar la naturalesa dels seus consums culturals. Això és el que fins ara no passava.

Però li deia que la llei és sobretot, o l'avantprojecte de llei, és un avantprojecte de llei fet a favor del sector; no només a favor de la producció, que ho és, sinó també de la distribució, de l'exhibició i de tota la cadena de valor. Hi ha hagut intents anteriors en aquesta cambra molt importants al respecte. Què és el que ha canviat d'ençà de llavors? Ha canviat fonamentalment que fa deu anys no hi havia descàrregues il·legals que possessin en qüestió, per la via de la digitalització, el futur de la indústria audiovisual. Això és un canvi fonamental. D'altra banda, la imminència de l'adveniment del cinema digital obliga tot el sector a haver de reestructurar-se. Per tant, és el moment adequat per afrontar una llei de caràcter general sobre el sector.

Però, si fem una llei general sobre el sector amb voluntat d'ajudar les diverses indústries implicades, no podríem pas deixar de corregir allò que és una xacra heretada dels anys del franquisme, i és garantir també que aquesta llei resolgui d'una forma satisfactòria i definitiva la qüestió de la llibertat de la gent a triar com vol veure el cinema i, al mateix temps, complir amb una fita de caràcter profundament democràtic.

El president

Honorable conseller...

El conseller de Cultura i Mitjans de Comunicació

Això és el que pretén aquest avantprojecte.

Moltes gràcies.

El president

Reprenem, doncs, el punt cinquè.

Proposició de llei

de creació d'una línia extraordinària de subvencions per a la renovació de vehicles (debat de totalitat) (tram. 202-00074/08) (continuació)

I té la paraula, en nom del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi, la il·lustre senyora Montserrat Capdevila.

(Pausa. Remor de veus.)

La Sra. Capdevila Tatché

Bé, moltes gràcies, senyor president. Il·lustres diputats i diputades, els hem de dir, de fet, els proposants de la proposta de llei, de la proposició de llei, que ens agrada que es pugui substanciar aquesta proposició, atès que creiem que ens dóna l'oportunitat, justament, de parlar i de fer balanç del que ha estat una clara...

El vicepresident primer

Perdoni, perdoni un moment, senyora diputada. Si us plau, prego silenci, perquè puguem seguir amb atenció la interpellació. (Pausa.) Gràcies. Pot continuar.

La Sra. Capdevila Tatché

Sí, moltes gràcies. Bé, de fet els deia, doncs, que ens ha donat justament, ens dóna l'oportunitat de parlar i de fer balanç del que ha estat una clara acció proactiva del nostre Govern, adreçada justament al sector de l'automoció, entre d'altres, tot i que vostè, senyor Casadesús, hem vist que ha aprofitat per fer o per dramatitzar la situació de crisi que estem vivint, que estem patint, com si no en fóssim plenament conscients i com crec que en aquesta cambra manifestament, nombroses vegades, hem pogut constatar, i que creiem..., conscients que aquest Govern està fent tot allò que està a les seves mans i tots els esforços –abans també ho deia el company Xavier Vendrell– per abordar-la.

Bé, i ho substanciem, justament, en un moment en què s'estan notant clarament els efectes que està tenint en el mercat, en què a Catalunya es comença a veure un creixement interanual el mes de setembre del 18,2 per cent, segons dades de matriculació, i des de juny ja es comença a notar clarament el canvi de tendència. També un moment en què, fa pocs dies, l'Estat, el ministre Sebastián, ens anunciava, en el marc del debat de pressupostos, justament, la continuïtat del Pla 2000 E durant tot el 2010, en la línia..., també ho comentàvem abans: crec que el Govern català i el Govern de l'Estat estan plenament en la línia del que s'està fent a França i a Alemanya. I també tenim en plena vigència i

amb plenes possibilitats el pla Autocat, on hi ha quatre mil operacions ja validades, i moltes operacions encara amb perspectives. Evidentment que per nosaltres, com deia també el Xavier Vendrell, el sector significa..., és estratègic, i també creiem que és un sector de futur en l'economia catalana.

Per tant, justament per això, el Govern ha treballat en tots els àmbits, eh?, perquè el tema li interessa. Abans hem sentit algun comentari de: «Oh, i per què no hi havia cap membre del Govern?» Justament –altres vegades ho hem dit–, el Govern està treballant; aquí a la cambra els diputats som els que treballem per donar suport al Govern en tot allò que està fent, els que li donem suport.

Bé, en tot cas, deia, el Govern està treballant en tots els àmbits: des de l'àmbit del treball, intentant minimitzar l'impacte que està tenint la crisi..., que l'està tenint, no ho hem de negar, eh?, amb els ERO, avui ho vèiem amb el tema de la Lear... No ens n'estem despreocupant; estem, justament, aturant els processos de tallat de producció en els casos que s'ha produït, les línies de finançament... Bé, recordem l'actuació del Govern, clara i concreta i amb resultats, a Nissan i a SEAT.

Bé... I perquè creiem en aquest sentit que és la nostra responsabilitat continuar-hi treballant, especialment en allò de què tant parlem també, amb la incidència en el canvi de model productiu, contribuint-hi justament amb la recerca, amb la innovació, amb nous models, amb nous processos, amb sistemes més verds, més segurs, més lleugers, perquè creiem que significa i que té una incidència molt important en l'activitat productiva per mantenir, per continuar mantenint el perfil industrial de Catalunya.

Per això, deixin-me, doncs que parli de l'oportunitat, en tot cas, utilitzant allò famós de l'«ara no toca», d'aquesta proposició que vostès presenten el 19 de maig del 2009 i que vostès saben que el Govern el 8 de gener ja hi estava treballant, amb aquella proposta de mesures immediates de rescat del sector de l'automoció, amb aquell Pla integral d'automoció –guaitin si li interessava, al Govern, que ja hi comença a treballar o ja hi treballava–, el 10 de març amb el Programa de mesures immediates de suport al sector, amb una dotació de 466 milions d'euros... Justament, mesures concebudes per a cada un dels graons de la cadena, eh?, des de l'inici fins al final, en tots els àmbits, com dèiem, del sector, en els àmbits financer i de competitivitat. El 26 de maig el Govern aprova el pla Autocat i s'adscriu i s'adhereix al Pla 2000 E. És a dir, presenta aquest programa integral, justament, d'incentiu a la demanda de vehicles que vostès ens estan proposant amb aquesta proposició de llei, per abordar l'incentiu al consum, minimitzar l'esforç pressupostari de la Generalitat i, sobretot –sobretot–, mantenir l'esforç mediambiental fixat per la línia europea.

Pensem que per això presentem aquesta esmena a la totalitat a la proposició, perquè considerem que ja des d'abans de l'estiu tenim un programa d'actuació integral d'incentius que ja ho aborda, ho resol, i a més a més, com deia abans, n'estem ja notant els resultats.

Per això, senyor Casadesús, jo li preguntaria si és conscient que la tramitació d'una llei té el seu temps, i el temps justament és el que no tenim, el que no tenim per abordar i aturar el procés, la tendència que seguïem. A més a més, la proposició, la seva proposició fa una proposta econòmica que crec que resta superada amb escreix per la proposta en aquest cas que el Govern està treballant. I, en aquest sentit, dir-li que aquest pla d'incentius creiem que ja té incidències en l'impacte en la indústria, en aquest cas estratègica, en els autònoms, amb la qual cosa poden accedir justament als ajuts per a les seves furgonetes o per a les microempreses, les pimes, les famílies, aquells que volen consumir motocicletes també.

Bé, i a més a més hem de tenir en compte que aquestes mesures han provocat justament que gairebé la meitat dels cotxes acollits al pla tinguin emissions entre 120 i 150 grams de CO₂ per quilòmetre, la qual cosa ha afavorit sobretot els models que es fabriquen a les plantes de l'Estat.

Agraïm, de tota manera, la seva voluntat i l'esforç que vostès han fet per presentar aquesta proposició de llei, que creiem que queda plenament recollida, assolida i, en tot cas, com deia abans, amb escreix superada per les propostes que ha anat fent el Govern. Però entenem que la seva voluntat també hauria quedat més satisfeta –o satisfeta– donant suport justament al Govern en aquelles línies que estava endegant i, en tot cas, ajudant-nos a millorar-les, perquè crec que aquí el treball conjunt, com sempre hem dit en aquesta cambra, segurament ens ajuda a tirar millor endavant.

Per això presentem i donem suport a aquesta esmena a la totalitat.

Moltes gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, senyora diputada. En nom del Grup Parlamentari Popular, té la paraula el senyor Santi Rodríguez.

El Sr. Rodríguez i Serra

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, el sector de l'automòbil –no d'ara: de sempre– és un sector extraordinàriament sensible a les situacions de crisi, fonamentalment per la dificultat d'adequar els nivells de producció a una demanda oscil·lant en funció dels cicles econòmics, i, per tant, és freqüent i és habitual que en el moment en què hi ha un cicle de recessió, en el moment en què hi ha una certa crisi econòmica, un dels primers sectors que se'n ressent, d'aquesta situació, és el sector de l'automòbil. Amb això no vull apuntar res més que, amb les mesures de les quals estem parlant o hem estat parlant durant el dia d'avui, estem parlant segurament de mesures conjunturals, que poden ajudar a alleujar la situació en un determinat moment, però que ben segur no resolten el problema del sector de l'automoció a mitjà o llarg termini.

Les mesures de suport a la indústria en aquest context es poden abordar des de dos punts de vista. I al llarg del debat d'aquesta proposició de llei del Grup de Convergència i Unió hem vist com apareixien els dos punts de

vista. Un, de suport directe a la indústria, que són els plans que efectivament el Govern, des del mes de gener, de suport a la indústria, doncs, havia endegat –ens n'ha parlat també el senyor Vendrell–, i que tenien uns determinats efectes, però, òbviament, qualsevol ajuda que donem a la indústria en aquest cas concret de l'automoció no resoldrà ni els problemes que hi han a curt termini si en definitiva no es venen cotxes. I, per tant, a més a més d'aquests ajuts al conjunt de la indústria, són necessaris ajuts per tal d'estimular i per tal d'incitar la demanda, i per tant que hi pugui haver una certa conjugació entre oferta de vehicles i demanda i, per tant, consum.

I això ho hem vingut dient i ho hem vingut dient des d'aquesta tribuna. I aquest és precisament un dels valors que li atorguem a la proposició de llei que ha presentat el senyor Casadesús, que en el moment en què es presenta aquesta proposició de llei en el Registre del Parlament de Catalunya, es donen unes determinades circumstàncies. I aquestes circumstàncies són que: *a*, el Govern de l'Estat considera absolutament *innecessari* donar ajuts per tal d'estimular la demanda de vehicles; *b*, el Govern de Catalunya, en la mateixa línia que el Govern de l'Estat, continua creient que són absolutament innecessaris aquests ajuts. I a les actes del Ple del Parlament em remeto: els grups que donen suport al Govern en aquesta cambra han votat en contra que es donessin ajuts per a la substitució de vehicles, en contra que es dediquessin diners per estimular la demanda de vehicles. Vostès hi han votat en contra i el Govern de l'Estat hi estava en contra.

Per tant, escolti'm, algun portaveu, el senyor Vendrell, ens intentava vendre una moto dient: «Fins i tot els plans de l'Estat eren d'inspiració catalana.» Escoltin, no ens diguin això, perquè quan a Europa, a França i a Alemanya ja estaven aplicant mesures d'aquestes, i a Catalunya l'oposició els estava demanant mesures d'aquestes, i al Govern de l'Estat l'oposició estava demanant mesures d'aquestes, vostès deien: «No, no, no; això no és necessari.» Escolti'm, al final van acabar claudicant; primer el govern de l'Estat, per cert: van aplicar el pla 2000 E. Resposta del Govern de la Generalitat: «Ah, no, amb nosaltres no comptin; nosaltres no hi participarem.» Al final van acabar participant-hi, com era just, com era raonable i com era sensat fer –i com era sensat fer.

I per entrar una mica en una relativa valoració del funcionament d'aquest pla, parlant amb la gent del sector es veu clarament que això ha estat positiu, que això ha contribuït d'una forma positiva a incrementar la demanda de vehicles, també ha contribuït a posar en el mercat vehicles més eficients des del punt de vista mediambiental, i aquest és un factor que no contempla la proposició de llei del Grup de Convergència i Unió, i per tant això ha estat positiu.

Fixin-se que fa cosa de tres setmanes el Govern de l'Estat anuncia, escolti'm: «S'acaben les ajudes del pla 2000 E.» Aquest simple anunci –aquest simple anunci– va suposar una contracció de la demanda. I això ho han notat i ho han explicat els venedors, els fabricants, els concessionaris d'automòbils; ho han estat explicant.

Escolti'm, aquest simple anunci, perquè s'acabaven les ajudes del Govern de l'Estat, no del Govern de la Generalitat, que continuaven vigents, aquest simple anunci ha fet contreure la demanda.

Per tant, som del convenciment, érem del convenciment, també, a principis d'any, cosa de què els grups que donen suport al Govern no eren, que aquestes ajudes són positives, hi insisteixo, per estimular la demanda i perquè això ha servit ja, en aquest temps d'experiència, per beneficiar els consumidors, per beneficiar els concessionaris, per beneficiar els fabricants i per beneficiar també els proveïdors dels fabricants, allò que coneixem com la indústria auxiliar de l'automòbil. I, en definitiva, a qui ha acabat beneficiant això ha estat a milers i milers de treballadors catalans i espanyols, sí, però també d'altres regions europees, que fabriquen vehicles.

Per tant, aquesta és una primera impressió positiva de la proposta de llei del Grup de Convergència i Unió. Però la realitat el dia d'avui és que hi han dos plans en marxa: el pla del Govern de l'Estat, el citat 2000 E, i un pla pròpiament català, que és el que busca aquesta proposta de llei. Hi ha el pla Autocat en funcionament; s'ha comentat, s'ha esmentat, s'han obviat algunes coses.

Jo voldria, sí, fer algun comentari una mica més profund. Els imports que cal destinar a aquest pla..., la proposició de llei del Grup de Convergència ens parla de 6 milions d'euros, però és que el pla que està aplicant el Govern té 15 milions d'euros dotats. Per tant, la proposició de llei, clar, rebaixaria aquesta quantitat en una quantitat substancial.

Un factor positiu: els plans del Govern tenen una data de caducitat del 18 de maig del 2010; la proposta de llei ens parla del 31 de desembre del 2010. I en aquest sentit nosaltres hi estaríem més d'acord.

Característiques dels vehicles que cal subvencionar. Els plans del Govern preveuen que aquests ajuts puguin destinar-se també a vehicles de segona mà, cosa que no preveu la proposició de llei de Convergència i Unió.

En quantitats, els ajuts actualment vigents per als vehicles de quatre rodes, com s'esmentava abans, és de 500 euros; Convergència i Unió proposa que aquests ajuts vagin de 1.500 a 12.000 euros, en el cas de determinats vehicles industrials. Pel que fa a les motos, als plans del Govern, entre 75 i 200 euros; als plans de Convergència i Unió, de 250 a 500 euros.

També els plans del Govern contemplen unes determinades restriccions pel que fa al preu dels vehicles i pel que fa a les emissions de Co2 dels vehicles, cosa que no contempla la proposta del Grup de Convergència i Unió.

Per tant, hi han aspectes positius en la proposta del Grup de Convergència i Unió –la durada d'aquests plans, els majors ajuts–, però també hi han aspectes negatius i que molt probablement puguin anar vinculats: el fet que la dotació pressupostària sigui més petita en el cas de la proposta de llei del Grup de Convergència i les ajudes siguin més grans fa que la quantitat de beneficiaris siguin molts menys que en l'actual programa d'ajuts del Govern.

De totes maneres, nosaltres considerem la idea com a positiva, considerem la idea com una base per tal que en el tràmit parlamentari pugui millorar en tots aquests aspectes i tingui una virtualitat, sobretot una virtualitat, i és que aquells plans que en aquests moments estan vigents però que tenen una data de caducitat a mitjans de l'any que ve o quan s'esgoti el pressupost tinguem la possibilitat d'allargar-los durant tot el 2010 i d'aquesta manera, entre tots plegats, intentar empènyer encara una mica més en el sector de l'automoció, en els sectors auxiliars de l'automoció, per tal d'intentar evitar que es perdin gaires més llocs de treball en aquest sector, que ja prou malament ho estan passant.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor diputat. Pel Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, té la paraula la senyora Mercè Civit.

La Sra. Civit Illa

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, el nostre grup parlamentari, Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, no donarem suport a aquesta proposició de llei.

Cal dir d'entrada que nosaltres no estem en desacord amb els objectius que té aquesta proposició de llei, en tant que compartim que ara d'una forma puntual i conjuntural és necessari reforçar la demanda per revitalitzar el sector.

El sector de l'automoció és un dels més importants de Catalunya. En aquests moments la crisi afecta d'una forma també especial el sector de l'automoció, no? I, per tant, és important, doncs, reactivar-lo, però sobretot per mantenir els llocs de treball, perquè, a nosaltres, a Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, el que ens preocupa són les persones que queden a l'atur i com de malament ho estan passant. Per tant, necessita manteniment aquest sector cara als treballadors i treballadores.

Però encara que no estem en desacord amb els objectius que vostès plantegen, sí que ho estem amb la forma i amb alguns dels continguts. I no hi estem d'acord, en la forma, perquè? Perquè no és una manera d'aprovar un règim de subvencions, una llei no és per a un règim de subvencions; hi ha altres mecanismes més àgils que un procediment legislatiu. Triguem deu mesos, de mitjana, a aprovar una llei, quan la tinguem..., i és una llei que és fins al 2010, quan la tinguem aprovada ja pràcticament quedarà caduca, i estaríem en règim retroactiu. No té gaire sentit. Una llei és una mesura a llarg termini, amb uns objectius molt més ambiciosos. I per a un règim de subvencions hi han altres mecanismes molt més eficaços, com són acords de govern.

Nosaltres creiem que vostès el que volen és que els ciutadans de Catalunya vegin que el tripartit no donem suport a subvencionar el sector de l'automoció. I nosaltres el que els diem als ciutadans i ciutadanes de Catalunya és que –que nosaltres creiem que ja ho saben– en els vint-i-tres anys de govern de Convergència no s'havia

fet una llei per donar subvencions, sinó que el Govern directament les aprovava i les donava.

El meu grup, Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, no entenem com vostès, que sempre apellen al sentit de... Perdoni. Nosaltres no entenem com no recolzen les mesures que fins ara ha portat a cap el Govern, vostès que sempre diuen que tenen un sentit d'estat. Creiem que el Govern, tant el català com l'estatal, ha estat recolzant aquest sector.

Cal dir, i ja s'ha dit, que el *plan E*, que dona subvencions per a la renovació de cotxes, del Govern de l'Estat, ha tingut el seu efecte, que també va fer el pla de motos, i que el Govern de Catalunya va aprovar el pla Autocat 2009, que el que feia era ampliar els criteris del Govern estatal.

Volem recordar que el nostre grup parlamentari, donant recolzament a les mesures que va fer el pla català, sí que vàrem ser crítics en alguns aspectes; en dos, concretament: a pujar el nivell de contaminació de CO2 dels cotxes, que també tinguessin subvenció, i a un altre, a subvencionar els cotxes que costessin més de trenta mil euros. Nosaltres no ho vàrem compartir, això.

I sortia l'altre dia que el pla del Govern de l'Estat ha estat més efectiu, ha arribat a més gent i a més classes populars. I el del Govern de la Generalitat, la part destinada als cotxes de més luxe, no s'ha vist els seus efectes en la venda ni en la reducció d'efectes contaminants.

És en aquest sentit que nosaltres tampoc compartim alguns dels aspectes de la seva proposició de llei. D'entrada, no posa límit al preu dels vehicles a subvencionar. Això vol dir que qualsevol vehicle, utilitari o de luxe, pot ser subvencionat. I nosaltres ho hem dit: no som partidaris de subvencionar l'adquisició de béns de caràcter sumptuari; el nostre grup parlamentari tenim altres prioritats.

No posa límit al seu nivell de contaminació. Jo no entenc com el senyor Casadesús ha dit que aquesta podria ser una proposta a portar a la cimera de Copenhaguen sobre el canvi climàtic. Una llei que aposta per la compra de cotxes sense limitació d'elements contaminants no hi cap, ni molt menys, no hi cap.

Però, a més a més, també tenen una contradicció en l'exposició dels seus motius. Vostès aposten per la venda d'automòbils per crear i per recolzar la indústria a Catalunya, però resulta que els cotxes, els vehicles agrícoles no es fabriquen majoritàriament a Catalunya, ni els cotxes industrials, pràcticament no es fabriquen a Catalunya, i estan proposant a vehicles que no es fabriquen a Catalunya també donar-los subvencions. Per tant, es compren, però no manté l'ocupació de Catalunya, perquè es compren però no es fabriquen. Nosaltres creiem que és prioritari subvencionar les empreses que tenen la seva producció a Catalunya.

Al mateix temps, també posa al mateix nivell les grans empreses, les pimes, les empreses que tenen dificultats, les que tenen beneficis, les que no en tenen. Les mesures del Govern català prioritzen els treballadors autònoms i les petites i mitjanes empreses. Aquestes són

grans diferències que fan que nosaltres no compartim el seu projecte de llei.

Però també vostès volen avalar amb una llei un projecte de curt termini. Si nosaltres féssim una llei, seria una llei de futur, una llei de llarg termini, que posés en primer lloc el canvi del model productiu.

Nosaltres apostem per una mobilitat sostenible, amb els cotxes híbrids, amb una indústria del sector automobilístic neta, amb la inversió en trens, autobusos, etcètera. En definitiva, nosaltres no votarem aquesta llei, perquè creiem que el Govern ja està donant resposta a les necessitats. Per una altra banda, creiem que és una mica oportunista i insolidària.

Gràcies.

El vicepresident primer

Moltes gràcies, senyora diputada. En nom del Grup Mixt, té la paraula el senyor Albert Rivera.

El Sr. Rivera Díaz

Gràcies, senyor president. Consellera, diputats i diputades, començarem per la part formal, que estem davant d'una proposició de llei i lògicament, el debat, tot i que se centra en el contingut, i així entenc que és la voluntat del grup proposant i també dels grups que estem a la cambra, sí que és cert, i compartim amb alguns altres grups que han participat en aquest debat, que possiblement el projecte, entès com a proposició de llei, no és l'element formal i no té, diguéssim, la línia que podria preveure's en una actuació, en aquest cas, governamental. Per tant, des del nostre punt de vista, si bé és cert que el debat és interessant, i que estem d'acord en molts dels temes que hi entrarem a continuació, també és cert que el projecte o proposició de llei no és la millor manera de posar en marxa aquestes subvencions o aquestes ajudes.

Per tant, podem dir –i serem molt realistes també– que sabem que no tirarà endavant aquesta proposició de llei, perquè ja ho han dit des del Govern, que sabem que alguns grups li donarem suport pel contingut, més que per la forma, doncs, ja que hi som, ja que s'ha obert aquest debat que és el que suposo que volia el grup proposant, doncs, parlem-ne.

Entrem en el fons, doncs, d'aquesta proposta i lògicament creiem que hem de separar el que és l'avaluació pròpiament del sector de l'àmbit industrial, en aquest cas de l'automobilístic, del que és la fórmula de donar ajudes a determinats sectors. I crec que és important diferenciar-ho, primer perquè estem centrant tot el debat només en un sector determinat, que és important i molt important per a Catalunya estratègicament, però també vull fer al final una reflexió de quines fórmules fem servir, i no només en el cas de l'automobilística, sinó per ajudar sectors en definitiva i quins mecanismes posem en marxa.

En el cas, per tant, de l'àmbit automobilístic, nosaltres som favorables a aquest tipus d'ajuda, ja s'han donat molts arguments en aquest debat, que estimula evidentment l'economia, manté llocs de treball, recapta

més fiscalment, per tant, aquells que veuen una simple despesa, no ho és, perquè acaba tenint una repercussió també en la recaptació fiscal que ingressen les administracions i, per tant, podríem dir, entre cometes, «que és un bon negoci en termes de costos i repercussions per a l'economia». Estem parlant de molts llocs de treball que es podrien posar en joc per no tenir una indústria o perquè es poguessin tancar moltes d'aquestes indústries, es parla, hi ha xifres..., fins i tot s'ha xifrat a nivell nacional de 30.000 llocs de treball, s'ha xifrat en pèrdues de més de 8.500 milions d'euros de recaptació el que podria comportar no prendre mesures fins a final del 2009 i el 2010. Però sí que és cert –i això parlo ja a nivell de tot Espanya– que s'ha pres una mesura, crec que encertada, des del Govern central de perllongar aquest Pla 2000, i portar-ho també al 2010.

Des de Catalunya, què hem de fer? El primer que hauríem d'haver fet des del primer moment, com ja s'ha dit també, és donar suport a aquestes propostes i no qüestionar-les. És a dir, de vegades ens queixem del que passa i ve de Madrid, però quan prenen decisions encertades, en comptes de dubtar o de qüestionar-les, el que hauríem de fer és liderar-les, és estar al costat i fins i tot incentivar-les.

Per tant, contràriament al que han dit alguns grups que donen suport al Govern, lluny de donar suport a aquesta mesura o a la mesura del Pla 2000E, el que va fer –i tots podem recordar-ho per hemeroteca, i perquè s'havia parlat en aquesta tribuna–, doncs, veiem com el Govern de Montilla era refractari i mantenia molt les cauteles respecte a aquest pla que posava en marxa el Govern central.

Per tant, el primer que hauríem de fer és que el Govern reconegués que en un moment inicial no va saber estar a l'alçada, no va saber liderar aquestes propostes, sabent sobretot que a Catalunya el sector industrial i, en aquest cas, automobilístic, és fonamental per als nostres treballadors, per a les nostres empreses i per a la nostra economia.

També parlàvem, lògicament, de les mesures en concret, les dels imports. Jo, crec que entrar, perquè ja s'ha debatut anteriorment, concretament amb els imports i si pugem o baixem en uns euros, crec que no seria entrar en el fons del debat que tenim sobre la taula. La realitat és que estem parlant de donar ajudes a determinats sectors, a la indústria, en aquest cas, automobilística. Jo voldria obrir un debat, perquè crec que també és important que ens el plantejem en seu parlamentària, de com ajudem i de quina manera, i amb quins mecanismes, i aquí, com i aquí ajudem. I, en aquest sentit, nosaltres, ja ho avanço, votarem favorablement a la proposició de llei, pel que dèiem, més pel fons que no pas la forma de la proposició de llei, però sí que crec que hem d'obrir un debat de com ho fem, si a base de subvencions, si a base d'incentius fiscals, quins mecanismes fem servir econòmicament, i després a qui. Perquè, és clar, Catalunya efectivament el sector automobilístic és molt important, hi han molts llocs de treball i molta riquesa i molta preocupació ara mateix sobre la taula.

Però també hi han altres sectors, que suposo que així com es parla d'un pla de rescat per a un sector deter-

minat, també estan a l'espera que se'ls rescati, si em permeten. Perquè, és clar, a Catalunya el comerç té molt de pes, i a Catalunya el sector del turisme té molt de pes per a l'economia, i molts d'aquests empresaris, molts d'aquests autònoms, molts d'aquests treballadors també esperen sentir propostes i debats en seu parlamentària d'aquests altres sectors.

Per tant, sembla, de vegades, que l'únic debat que es produeix a Catalunya respecte als sectors, doncs, a vegades són aquells en què tenim casos més espectaculars des del punt de vista negatiu, d'acomiadaments, d'eros multitudinaris, però hi ha un degoteig d'autònoms, de petites empreses en altres àmbits com és el comerç per exemple, com és el turisme, que representen una pèrdua igual o superior a la que està representant l'àmbit automobilístic.

Per tant, a mi m'agradaria també que en aquest debat aprofitem per marcar clarament que la prioritat no és només un sector, sinó totes aquelles persones que ho estan passant malament, totes aquelles empreses que tenen problemes i tots aquells autònoms i treballadors que estan esperant mesures de Govern, perquè crec que són mesures de Govern més que lleis, però també actituds de control des d'aquesta cambra en aquesta línia.

És per això que nosaltres, tot i donar suport en aquesta mesura, no volem oblidar a moltíssimes persones i moltíssimes empreses que ho estan passant malament, i que estan demanant a crits també ajudes en altres sectors. I aquí anem també a no caure en el populisme, perquè aquí podríem caure en dir «anem a ajudar a tothom i anem a donar diners a tothom, i campí qui pugui!», no és això. Hem d'analitzar bé quines són les conseqüències.

Però, en aquest cas, tenim un cas positiu, que és que veiem que això incentiva l'economia i acaba recaptant fiscalment més l'Administració. Per tant, qui vegi en això una simple despesa, hi insisteixo, s'està equivocant. Realment, aquestes ajudes concretes estratègiques a determinats punts de l'economia, a determinats sectors productius –i no especulatius, productius– com és la indústria catalana, acaben repercutint en una millora també de la recaptació i, per tant, dels ingressos per a l'Administració. En definitiva, un negoci, com els deia, bastant rodó.

Per tant, en l'àmbit del turisme i en l'àmbit del comerç també n'hauríem de parlar, també hauríem de veure com ajudar aquests petits empresaris, aquests autònoms que donen molts llocs de treball a Catalunya i que estan tancant literalment. A mi, sincerament, de vegades parlem només dels resultats que es donen cada cop més tristos podríem dir, de l'atur, mes rere mes, però la realitat és que molt poques vegades parlem de quants autònoms han parat la seva activitat, i segurament, precisament en una comunitat autònoma com la nostra, on hi havia –no sé si hi continuen havent– cinc-cents mil autònoms, hauríem de parlar una miqueta més de tots aquells que tanquen el seu negoci, que no aixequen la persiana i l'han de tancar.

Jo crec que hauríem de tenir certa sensibilitat també a l'hora de plantejar els assumptes i no centrar-nos, de

vegades, on estan els focus, on estan les manifestacions, on estan, podem dir-ho així, el soroll polític, sinó que hi han altres sectors que també necessiten aquestes ajudes.

I, finalment, quant a la metodologia, nosaltres creiem que el mètode d'incentiu fiscal moltes vegades és millor que la subvenció directa, en altres casos, com hem parlat d'aquest, possiblement necessitem una actuació ràpida, urgent i no tenim temps, de vegades, perquè es tanquen literalment aquestes empreses, i hem d'injectar diners amb subvencions públiques, però també ens hem de plantejar que això, és allò que diem en castellà *«pan para hoy y hambre para mañana»*, és a dir, que el mètode de la injecció directa per sostenir una indústria o un sector, pot ser temporal, pot ser per un trimestre, pot ser per un any, però no pot ser el nostre model industrial.

I acabaríem aquest punt últim, de la reflexió sobre el model industrial. Ens hem plantejat a qui estem ajudant i quines exigències estem posant sobre la taula? Doncs, hi han moltes empreses que han arribat a Catalunya, hi han estat un temps, i marxen, i algunes han rebut ajudes directes del Ministeri d'Indústria, ajudes directes de les comunitats autònomes, i després marxen. I jo plantejo des d'aquí, ens hauríem de plantejar que la política industrial, evidentment obrim les portes de Catalunya a totes les empreses benvingudes que vulguin crear llocs de treball, però allò que diu el senyor Zapatero de sostenible, que no sabem què és, doncs, no sé, a mi se m'ocorre pensar que el millor sostenible és que sostinguin el temps, que no vinguin quatre anys i se'n vagin, que siguin allò que es diu responsables socialment, empreses que vinguin a Catalunya a instaurar-se, a crear llocs de treball, a fer projectes a llarg termini i que, evidentment, llavors sí, que puguin rebre ajudes, incentius i el que puguem posar en marxa.

En definitiva, donarem suport a la proposta, però hi ha un debat de rerefons bastant més profund que no els cèntims i els euros que haguem de posar sobre la taula en aquest pla, i en aquest sentit, no només en el sector de l'automòbil, sinó també en altres sectors, com els deia, com el comerç, com el turisme i sense oblidar que no només perdem llocs de treball, sinó perdem empreses i autònoms que tanquen els seus negocis. Jo crec que això és important que no ho oblidem, perquè ens estem oblidant d'una part de la xarxa i del teixit econòmic de Catalunya, més importants segurament a la nostra comunitat autònoma que en cap lloc de tot Espanya. Per tant, seria important que ho tinguéssim en compte.

Per tant, senyor president, votarem a favor d'aquesta proposta per tal que es pugui obrir almenys el debat en seu parlamentària.

Gràcies, senyora consellera, senyors diputats i diputades.

El president

Posem a votació l'esmena a la totalitat presentada pels grups parlamentaris Socialistes - Ciutadans pel Canvi, Esquerra Republicana de Catalunya, d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, sobre

la proposició de llei de creació d'una línia extraordinària de subvencions per a la renovació de vehicles.

Comença la votació.

Atès que l'esmena a la totalitat de devolució de la proposició de llei ha estat aprovada per 69 vots a favor i 64 vots en contra, de conformitat amb l'article 105.6 del Reglament, la iniciativa legislativa resta rebutjada.

Interpel·lació

al Govern sobre la crisi econòmica i l'augment de la desocupació (tram. 300-00234/08)

El sisè punt de l'ordre del dia és la interpellació al Govern sobre la crisi econòmica i l'augment de la desocupació, presentada pel Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, té la paraula l'il·lustre senyor Josep Enric Millo.

El vicepresident segon

Quan vulgui, senyor diputat.

El Sr. Millo i Rocher

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, interpel·lem avui el Govern en matèria de crisi econòmica per parlar sobre la destrucció d'ocupació i el que hauria de ser finalitat i funció i obsessió del Govern, que és la creació d'ocupació.

Senyora consellera, creu vostè que ens hem de resignar a creure en la frase popular aquella que diu que els ciutadans tenen el Govern que es mereixen? Jo penso que no, definitivament ja no. És impossible que els ciutadans es mereixin el que tenen avui a Catalunya —és impossible. Els ciutadans catalans no es mereixen un govern com el que tenen, per molts errors que hàgim comès; per moltes coses que no hàgim fet bé, no ens mereixem el que tenim. No és possible que ens mereixem aquesta crisi econòmica, aquesta destrucció d'ocupació, aquest increment imparable de l'atur, aquest tancament d'empreses massiu, aquesta apujada d'impostos a la qual ens sotmeten, aquest dèficit, aquest endeutament, aquest caos polític, aquest desgavell i desgovern de les coses importants, de les que importen realment a la gent.

Fa poc més d'un any, senyora consellera, li vaig fer una interpellació des d'aquesta mateixa tribuna en la qual li mostrava un diari, la portada d'un diari català, en el qual s'alertava que a Catalunya ja hi havien 300.000 aturats —300.000 aturats—, i ho vaig qualificar de tragèdia social. Perquè efectivament no hi ha cap política més antisocial que aquella que genera atur, aquella que destrueix ocupació. I li recordo que vostè, consellera —ja li ho he dit alguna altra vegada— passarà a la història per la seva herència durant aquest mandat, no pel que es va trobar quan va arribar al Govern, sinó pel que deixarà quan plegui. I avui, malauradament, en lloc de 300.000 aturats Catalunya en té més de 600.000, més del doble.

Fa tan sols cinc dies hem conegut les dades de l'EPA, l'enquesta de població activa sobre ocupació i atur, del

darrer trimestre –juliol, agost, setembre–, un trimestre habitualment bo per a l'ocupació, com vostè sap, efecte turisme, l'estiu, etcètera, però que, lamentablement, ha posat de manifest, ha constatat una vegada més que l'actual política econòmica és un fracàs, que la dura realitat empitjora i que la situació no remunta. Les dades són realment esfereïdores, com recordava fa un moment: 607.200 aturats a Catalunya, dades de l'EPA del darrer trimestre, per tant, hi ha el 16 per cent d'atur a casa nostra, un increment de 5.300 aturats més a Catalunya. En el darrer any, senyora consellera, ja les dades no poden ser pitjors: tenim 263.500 aturats més i tenim 296.000 ocupats menys. Aquestes són les dades.

I els expedients de regulació d'ocupació s'amunteguen sobre la seva taula, consellera, s'hi amunteguen. És un degoteig permanent, i el Govern es troba bloquejat, es troba estabornit, gairebé diria jo que sense respiració, sense capacitat de reaccionar, perquè tenim un govern que no reacciona davant de la situació greu per la qual travessem. Per tant, el degoteig continua, la tragèdia social continua a casa nostra.

És bo recordar que, parlant d'expedients de regulació d'ocupació, que sap vostè que no és pas el més sagnant, però és molt important perquè és un indicador del que passa a l'economia, el juliol del 2009, que són les dades últimes que tinc jo –vostè en té de molt més recents, perquè té les del dia a dia, que jo no les tinc, però–, el juliol de 2009 a Catalunya s'han tancat, s'han autoritzat ja 425 expedients de regulació d'ocupació que afecten a 18.670 treballadors, quan el mateix mes de l'any anterior tan sols eren 74 els expedients i 1.455 els treballadors afectats. És a dir que parlem d'un increment del 500 per cent d'expedients de regulació d'ocupació, el 500 per cent, hem multiplicat per cinc la quantitat d'expedients tancats, autoritzats, perquè els presentats són encara més, i l'increment de persones afectades només en un any és de 17.215 de treballadors afectats per expedients de regulació d'ocupació. Són dades del mateix departament, per tant, no perdi el temps intentant-les rebatre perquè són seves.

I són dades del juliol, ja no entro en les empreses que han presentat expedients del juliol cap aquí, que són moltes, cada dia –cada dia. I avui tenim aquí a la porta treballadors d'empreses que vénen a reivindicar que el Govern els faci cas; empreses importants que darrerament hem anat veient: Roca, Unipost, Honda i un llarg etcètera d'empreses que segueixen presentant expedients de regulació d'ocupació que afecten un nombre importantíssim de treballadors, un nombre gran de treballadors.

Aquesta és la situació, i el seu departament continua sense capacitat de reaccionar. I aquí fa poc temps vàrem aprovar, fa pocs mesos, una moció per unanimitat a proposta del Grup Parlamentari Popular en la qual vostès es comprometien a prendre mesures, a modificar certs comportaments del servei d'ocupació i a introduir elements que permetien atacar millor la situació. Però no compleixen, ni tan sols allò que aprova el Parlament, per unanimitat, senyores i senyors diputats, per unanimitat, que hauria de ser –ho és, de fet– d'obligat compliment.

I deixi'm parlar de la darrera víctima. La darrera víctima d'aquesta incapacitat del Govern tripartit per afrontar la situació i liderar la sortida de la crisi la pateixen aquests darrers dies qui menys possibilitat té per planter cara a la crisi. Aquells que estan en una posició de major dependència de factors externs, que tenen una posició més feble davant la crisi i que necessitarien el major suport d'un govern realment seriós, responsable i solidari, que no tenen, estan avui acorralats, estan encerclats per un foc que els amenaça la feina, la supervivència i, per tant, la vida de les seves famílies. Vostè sap perfectament de qui parlo. Parlo de les més de 520 persones que treballen actualment a la fàbrica de cablejat per a l'automòbil Lear, de Roquetes, a les Terres de l'Ebre, de la qual, per cert, avui en aquest Parlament se n'ha parlat llargament.

Aquestes famílies, les que treballen a Lear, i tots el catalans que viuen a les Terres de l'Ebre també mereixen, i avui ho tenen, que el Parlament parli d'ells, que el Parlament dediqui una bona part del seu temps a parlar d'ells, que sovint són els grans oblidats.

Alguns han fet avui una referència interessant i una comparació interessant entre el que significaria tancar aquesta empresa i, per exemple, el que significa la SEAT a Barcelona, a l'àrea metropolitana. Alguns han nomenat, inclús, la Lear com la SEAT de l'Ebre. Per què? Molt evident. Els mateixos partits del Govern avui ho han preguntat al president Montilla: li han demanat que actuï, li han demanat que faci coses. Iniciativa per Catalunya Verds, Esquerra Republicana, el mateix Grup Socialistes li han demanat, a vostè, que facin coses, que resolguin el problema d'aquelles terres i la situació en què es trobaran totes les famílies afectades pel tancament d'aquesta empresa, que sembla lamentablement inevitable, quan, per cert, el Govern fa temps que sap que la situació és la que és.

S'ha parlat que això significaria un equivalent a vint mil treballadors que perdessin la feina en una sola empresa a l'àrea metropolitana. Aquesta és la repercussió econòmica i social que tindrà aquest tancament en aquella zona. Per aquesta afectació i per a aquestes famílies cal que el Govern actuï i que actuï amb urgència. I mentre aquestes famílies en el territori pateixen l'asfíxia i l'horror de la incertesa del seu futur, el Govern, que ja estava advertit, com he dit, de la situació de l'empresa des del tancament de la fàbrica de Cervera i del recent expedient de regulació d'ocupació, que vostè va aprovar com a autoritat laboral, temporal, que afectava noranta treballadors, què fa el Govern? Calla. Fins avui callava. Avui ha donat moltes explicacions del bla, bla, bla..., bé, millor dir, per tant, no calla, parla massa, però no fa prou. No fa res concret que tingui un resultat eficient. Parla massa, però no fa prou, no fa res que resulti veraderament efectiu.

Senyora consellera, ja n'hi ha prou de tantes paraules i tantes falses promeses: el Govern parla massa i fa massa poc. Hi ha massa bla, bla, bla en aquest Govern. Els ciutadans diuen que ja n'hi ha prou. Els treballadors diuen que ja n'hi ha prou, ho diuen al carrer cada dia. Les famílies diuen que ja n'hi ha prou. I nosaltres, el Grup Parlamentari Popular català també diu que ja n'hi

ha prou. Aquest Govern ja ha batut tots els rècords de la democràcia en destrucció d'ocupació, senyora consellera, es poden posar la medalla ben gran. Han batut els rècords de la destrucció d'ocupació a Catalunya. L'hi poden estar ben agraïts.

En matèria de foment de les polítiques actives de creació d'ocupació, a més a més no tenen credibilitat, l'han perduda, no està tenint resultats la feina que vostès fan. Aquest Govern i vostè com a consellera de Treball han esgotat tot els crèdit que tenien. I de la mateixa manera que fan els bancs amb aquells clients insolvents que prometen i no paguen, a vostès, ni al Govern ni a vostè, en aquests moments un banc no els donaria ni els renovaria una trista pòlissa de crèdit, perquè han perdut tot el crèdit –tot el crèdit. I si no dóna definitivament un cop de timó a la seva política laboral i ocupacional que es tradueixi en resultats evidents i constatables, no li quedarà altra sortida, per dignitat, que la seva pròpia dimissió.

I avui li pregunto en aquesta interpellació: per què i com hem arribat a aquesta penosa situació?, què han fet vostès per evitar-ho?, té alguna recepta amagada que encara no ens ha explicat i que no coneixem i que resoldrà aquesta situació? I amb relació concretament a l'empresa Lear de Roquetes i a les comarques de Terres de l'Ebre, a més del conegut «hem fet, fem i farem» que hem escoltat avui reiteradament en aquesta cambra, que serveix de ben poc per a tots aquells de les Terres de l'Ebre que ens estiguin escoltant, a partir d'ara, què més hi ha?, que hi ha alguna cosa més?, com diu l'acudit. A part de garantir el compliment de la legalitat, com li hem escoltat dir a vostè, només faltaria que no garantís el compliment de la legalitat..., a part d'això, que hi ha alguna cosa més? Quines decisions noves prendrà el Govern? Quines actuacions concretes aquí o a Madrid, instades per vostès? Estan disposats a impulsar un autèntic pla industrial i de dinamització econòmica i social a la zona en l'àmbit del servei, del comerç, del turisme, l'agricultura, les infraestructures, el foment industrial, autènticament industrial, en majúscules, en aquella zona?

El vicepresident primer

Senyor diputat...

El Sr. Millo i Rocher

Senyor president, quedem atentament a l'espera de les respostes que ens doni la consellera a partir d'aquest moment.

Moltes gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Millo. Per al torn en contra, té la paraula l'honorable consellera de Treball, la senyora Mar Serna.

La consellera de Treball (Sra. Maria del Mar Serna Calvo)

Gràcies, senyor president. Senyors diputats i diputades..., vull contestar aquesta situació que com ja és

habitual en els darrers dos anys ens tornem a trobar en aquesta cambra per parlar de la situació econòmica actual. I atès que és un tema cabdal per als ciutadans i ciutadanes de Catalunya, ens satisfà la seva preocupació vers l'atur i més en moments en què esdevé una de les principals preocupacions per a la ciutadania, diríem la primera preocupació per a la ciutadania, però també per al Govern.

Com vostè sap, i no ho amago, i vostè..., sembla que només passa a Catalunya., aquesta crisi econòmica i aquest augment de l'atur al qual fa referència no són un tema aïllat, té a veure amb el decreixement, amb la recessió de la nostra economia: és la primera crisi global al nostre país, a l'Estat, a l'Europa, al món.

I sobre la situació a la Unió Europea un informe recentment, i tots hi coincidim, alertava sobre la situació social i de l'ocupació, que ha tingut impacte amb aquesta crisi, i a Espanya, que és un dels països, conjuntament amb les repúbliques bàltiques, que més ha afectat aquesta situació. I això no és fruit de la casualitat. Això és fruit d'un model productiu que teníem i que no hem de tornar a reproduir. Tot això, fins ara, diu també la mateixa Unió Europea, que troben certs signes positius que semblen apuntar que la recessió i la crisi econòmica estan tocant fons. Ara bé, en termes d'ocupació, la nostra recuperació, com en les altres crisis –altres crisis–, hi insisteixo, serà més lenta, encara que estem convençuts que Catalunya serà la primera de les comunitats autònomes que sortirà d'aquesta situació.

Vull fer referència als termes de l'EPA i hi vull fer referència perquè..., la veritat, segurament he d'emular el poeta que feia referència que la veritat és la suma dels vidres trencats d'un mirall. I vostè ha trencat molts vidres, però no els ha unit. I jo vull unir. I vull unir dient-li que Catalunya som l'única comunitat autònoma que en l'última EPA ha incrementat la població activa, a Espanya baixa; ha incrementat la població ocupada, a Espanya baixa, i, termes d'atur, ha incrementat mínimament 5.000 persones, quan a tot Espanya, és cert, baixa 24.000 persones. Ara bé, la nostra taxa d'atur és la mateixa: un 16 per cent.

Li vull recordar, senyor Millor, senyor diputat, i segurament vostè estava en una responsabilitat similar a la que tinc jo ara en el Departament de Treball a la crisi dels noranta. Vostè sap millor a quina taxa d'atur vam arribar, eh? Vam arribar a un 21 per cent –21 per cent–, cinc punts per sobre. I això que tenia..., aquesta taxa d'atur no m'accontenta, ni em consola que sigui cinc punts per sota de la mitjana, i per això treballem per tenir més ocupació. Som la comunitat autònoma amb més ocupació, amb més persones ocupades. I si m'ho compara amb altres termes, jo crec que ens fem trampes, i aquí el que hem de fer és dir als ciutadans i a les ciutadanes de Catalunya quina és la situació real, quina és la situació real en col·lectius i persones que tant estan patint aquesta situació.

Jo només vull fer referència que l'any passat a l'EPA del mateix trimestre va créixer l'atur en cinquanta mil persones, en aquesta EPA ha crescut només en cinc mil persones. Aquestes són dades. No fem declaracions que tot s'enfonsa, no fem declaracions que tot és culpa del

Govern, perquè, senyor diputat, això no és responsable. I aquestes són unes dades que demostren que hem de continuar treballant per a les persones i per a les empreses d'aquest país. I hi estem treballant, senyor diputat, molt i molt intensament, aquest Govern, amb mesures econòmiques, amb mesures de promoció de l'activitat econòmica i per donar resposta a la crisi. Oferim mecanismes perquè les persones que estan en atur es mantinguin actives.

M'agradaria, també, escoltar alguna proposta. Jo faré referència a la interpellació i a la moció subsegüent i a les mesures que hem posat en marxa des de fa un any. I, miri, senyor diputat, estem convençuts que estem en la línia adequada, en el bon camí, és el que fan la majoria dels països europeus, a què destinem bona part dels recursos de les nostres polítiques actives; és a dir, amb mesures que intenten preservar l'activació de les persones en situació d'atur. En el Pla europeu de recuperació econòmica, la Unió Europea ho deia: com a accions prioritàries, l'activació de les persones desocupades, els col·lectius més vulnerables, vinculant en major mesura l'oferta i la demanda de treball. I treballem en les polítiques actives més eficients.

Queda camí per recórrer, però només jo li demano, eh?, un vot de suport per a tot el personal del Servei d'Ocupació de Catalunya, amb l'esforç que estan fent i com l'estan fent, canviant i innovant en totes les polítiques actives d'ocupació, i això m'agradaria escoltar-ho del seu grup parlamentari.

I amb mesures que estem fent en serveis d'orientació i intermediació; més de noranta mil persones en atur han estat orientades. Plans d'ocupació, com a experiències laborals professionalitzadores, i dirigits a sectors que suposen la creació de llocs de treball passada la crisi. Estem invertint bàsicament en polítiques actives. I li explicaré ràpidament què fem per a les persones, les empreses, i en la línia de la moció que es va aprovar en aquest Parlament. I no oblidem que en totes les crisis hem de treballar perquè no tornem a cometre els mateixos errors, i en aquesta línia treballem. I no oblidem que, si parlem d'actuacions adreçades a les persones aturades, la formació és la clau.

Hem posat al servei de les persones aturades una oferta formativa àmplia, al llarg de tot l'any, adequada a les necessitats del mercat de treball i de les nostres empreses, amb itineraris formatius que integren la formació professional i li donen valor afegit, consolidant la formació al llarg de tota la vida, com a estratègia per a les persones treballadores, i també amb un sistema, un bon sistema d'orientació personalitzat, i també amb experiències en plans d'ocupació.

En la formació, hem triplicat els recursos per a la formació i hem arribat amb accions formatives a més de cent cinquanta mil persones, fent accions innovadores. Alfabetització digital: les persones que no estiguin a la xarxa estaran fora del mercat de treball. Formació *on-line*: més de trenta mil persones es formaran aquest any a la Universitat Oberta de Catalunya. A la xarxa FP.cat, integració de l'FP: ja tenim el centre d'integració en un sector de futur, el sector de la dependència. I també vull fer referència a l'experiència professionalitzadora,

eh? Hem posat en marxa plans d'ocupació en eficiència energètica i energies renovables, rehabilitació d'edificis i espais públics, en la informació en les àrees d'informació, tecnologies de la informació i la comunicació, i per últim, en serveis a les persones i en altres serveis de creació d'ocupació de valor afegit.

Perquè això és el model productiu que volem. Volem treballar per un nou model productiu, i també volem treballar perquè hem posat oferta en competències transversals.

I vull fer referència a un sistema integral d'informació i orientació professional. Ara, en el que portem d'any, noranta mil persones han estat orientades a les nostres oficines, en sis aules de recerca intensiva, amb dues-centes persones orientadores que han donat orientació... Miri, aules de recerca intensiva: el 41 per cent de les persones han trobat una ocupació. Les duplicarem, i posarem en marxa tot allò que ens permetin els pressupostos del proper any. I activant per l'ocupació, conjuntament amb l'Ajuntament de Barcelona. Avui mateix signaré un pacte al qual després em referiré, un pacte molt important per a la ciutat de Barcelona, i per a Catalunya, i també per a les polítiques actives d'ocupació.

I, per últim, hem posat en marxa, per millorar la intermediació entre oferta i demanda, el primer portal públic de l'Estat, primer portal públic gratuït, el Feina Activa, perquè permeti interactuar entre les persones que cerquen feina o volen millorar la seva ocupació i les empreses que busquen persones.

I per a les empreses: protocol de suport a les empreses en situació de reconversió, acordat amb els agents socials, amb empreses, ja, que estan actuant respecte a la seva situació i a l'impacte en el territori, en la creació de l'àrea d'empresa del SOC, en l'ampliació de la xarxa Inicia, perquè volem donar suport a l'emprenedoria. I això, senyor diputat, ho fem millorant el nostre autogovern. Des de l'1 de gener volem decidir quines persones vénen a treballar aquí a Catalunya, amb competència als permisos inicials de treball, malgrat que al seu grup no li agradi.

I per això sí que li demanaria, si vostè vol treballar per Catalunya i pel mercat de treball de Catalunya i per les oportunitats de les persones que avui estan en situació d'atur a Catalunya, que el seu grup retirés aquest recurs que ha plantejat i amb què la presidenta d'una altra comunitat no està d'acord. Així és com treballa el seu grup pel mercat de treball? Així és com treballa el seu grup polític per les persones en atur? Aquesta és la forma (*veus de fons*) com vol treballar, eh?, autolimitant les competències del Govern de Catalunya?

Nosaltres treballem per les persones i per les empreses, senyor diputat. I espero que estiguin al nostre costat.

El vicepresident primer

Gràcies, senyora consellera. Senyor diputat, senyor Míll, té la paraula per al torn de rèplica.

El Sr. Millo i Rocher

Gràcies, senyor president. Senyora consellera, al seu costat hi hem estat sempre i hi seguirem estant si vostè fa les coses bé i si vostè orienta políticament tot l'aspecte ocupacional i laboral del nostre país correctament. Ja li ho hem dit, li hem oferit suport i li hem oferit col·laboració moltes vegades, i ho seguirem fent. Ara, és clar, no ens demani que ens n'anem cap on no hem d'anar per portar el país on no l'hem de portar, perquè això no ho farem, no?

I ho digui coses que llavors poden crear confusió. Ara començo pel final, no?, però vostè aquí ara em feia una al·lusió directa al tema de les competències en immigració. Escolti, digui les coses pel seu nom: hi ha una única legislació que determina com es fixen els «cupos» i contingents d'immigrants que poden venir a treballar a Espanya, i aquesta legislació no la farà pas la Generalitat, perquè no pot fer-la, eh? I no digui que vostès decidiran qui vindrà a treballar aquí, perquè no és veritat. Els «cupos» i contingents no els decidirà vostè. Vostè el que farà és carregar-se d'una feina administrativa burocràtica que abans la feien a Madrid i la farem aquí, que ens donarà més cost i segurament farem encara fer perdre més temps a la gent. Però aquí vostè no decidirà res. Per tant, no enganyi la gent, perquè llavors fem volar coloms i diem coses que no són. I nosaltres ens dediquem a fomentar l'ocupació allà on governem, i allà on no governem intentem col·laborar i contribuir aportant idees i aportant la nostra opinió del que caldria fer.

Escolti, vostè realment està satisfeta dels resultats que ha obtingut els anys que porta de consellera? Dels resultats, eh? Perquè vostè parla molt..., en fi, parla molt bé de la feina que fan, dels programes i prioritats, i ens n'ha explicat molts. Però dels resultats obtinguts –que a última hora és el que compta, eh?–, n'està satisfeta? Quan parla que han format 30.000 persones li sembla bé, quan tenim 600.000 aturats? Perquè, clar, vostè no ha rebut els meus números. N'ha aportat més, de números, però quan jo li he parlat que passem de 300.000 aturats a 600.000 aturats, vostè això no m'ho ha rebutat, perquè és la veritat, no? Es pot aquí aportar, doncs, elements que puguin distreure una mica la perdiu; però, escolti, li sembla bé orientar 90.000 treballadors? Doncs, em sembla perfecte. Hi han 600.000 aturats, per això, eh? És a dir, des del punt de vista dels resultats, això és el que hi ha. Llavors, si vostè està satisfeta, la felicito; però em sembla que s'equivoca. Mai s'havia destruït tanta ocupació com ara.

Vostè m'ha parlat del personal del Departament de Treball. Escolti, totalment d'acord. El personal del Departament de Treball, no ara, no, sempre, han sigut persones eficients, les persones lleials que treballen al servei de l'Administració, com a funcionaris i servidors públics que són, i ho fan molt bé. Sap quin problema tenen? Que tenen una direcció molt poc eficient i que tenen, a més a més, una política equivocada per part del Govern que la impulsa, i ells es veuen obligats a portar a terme polítiques equivocades. I a més a més ho fan amb una escassetat de recursos tècnics impressionant, i a més a més ho fan amb una escassetat de recursos econòmics

impressionant. És a dir que, pel que fan, se'ls hauria de fer un homenatge, això és veritat. Però a ells, als treballadors; a vostès, no, ni a la direcció de la conselleria ni al Govern, perquè ho estan enfocant malament. Per tant, no posi aquí l'excusa dels treballadors, que evidentment prou fan amb el malament de les condicions que tenen. Això és evident.

Ara, vostè em parla aquí de programes i projectes que a l'hora de la veritat és que no són com vostè els explica. Nosaltres fem un seguiment d'aquests programes i aquests projectes que vostè ens explica aquí, i després, a l'hora de la veritat, les coses no van així. La realitat és la que és, és tossuda com ella mateixa, no?

Vostè va sortir aquí, vostè i el president Montilla, fa uns quants mesos, a bombo i platerets, a explicar-nos que dedicaven 100 milions d'euros a les beques de formació per a les persones aturades, cosa que en el seu moment vam criticar, perquè li vam dir: «Escolti, el que ha de fer vostè és posar diners perquè els aturats puguin formar-se sense haver de pagar.» Perquè, clar, un préstec de formació vol dir que després l'han de tornar, aquell préstec de formació, vol dir que estan pagant la formació, són aturats pagant formació. Ah, caram! Jo li vaig preguntar: però com funcionarà, això? Doncs ara ja estem veient el que està passant. A aquests aturats que van a demanar el préstec de formació, el departament els diu: «Sí, escolti, vagin a demanar això.» Se'n van al banc, diu: «El departament diu que em doni els diners», i el banc s'ho mira i es fa un tip de riure. Diu: «Escolti, no li dono els diners. –Oh, per què no? –Perquè vostè està a l'atur i vostè no pot garantir que tornarà els diners. –Home, això no és seriós. Aleshores, què dimonis ens expliquen, aquí?» I això és el que està passant –això és el que està passant, no?

O, per exemple, quan parlen del funcionament de les oficines. Home, si nosaltres parlem amb els tècnics de les oficines, i amb els directors de les oficines; jo hi vaig, a les oficines de treball. De treball, que abans eren «oficines de treball de la Generalitat»; ara ja no, ara són «de treball» només. Ara, com que ho hem barrejat tot allà dintre, hem perdut això, no? Però hi han moltes queixes del funcionament.

I la intermediació? No funciona. I els orientadors, que m'explica... Sí, clar que hi han més orientadors. Però la ràtio no s'ha mogut. Hi han molts més aturats! Per tant, l'eficiència és la mateixa, és nul·la. I els plans sectorials del consorci de formació? Perquè encara els del 2009 no estan aprovats i resolts?, quan a tot l'Estat espanyol ho estan, a la Comunitat Autònoma de Madrid també, a tot arreu menys aquí. I els plans de l'any que ve, quan els pensen treure? O els trauran també al final de l'any que ve? Si continuen amb els mateixos defectes i deficiències que sempre han tingut, i no els han superat.

I, escolti, dues coses, per acabar –em queden vint segons només. Primera, no m'ha dit re de Lear, eh? –re. Jo he parlat aquí la meitat de la meua intervenció de les Terres de l'Ebre; vostè no m'hi ha dedicat ni un segon. Suposo que ara, en els segons que li queden, en dirà alguna cosa, perquè li he fet preguntes molt concretes sobre les Terres de l'Ebre i sobre l'empresa Lear i sobre 520 persones que es quedaran sense feina.

Dues, escolti, li demano, i si pot ens ho expliqui, que en el pressupost de la Generalitat, en el Projecte de llei de pressupostos que ens portaran la setmana que ve, demostrí el Govern que ha canviat les prioritats i que li dona al Departament de Treball un impuls, amb força, amb diners, amb recursos, per fer realment el que cal fer. Perquè el nombre d'aturats s'ha doblat i el pressupost no s'ha doblat. El pressupost és el mateix –el pressupost és el mateix.

El vicepresident primer

Senyor diputat...

El Sr. Millo i Rocher

Lamento –senyor president, acabo– comprovar que no hi ha voluntat ni capacitat de tornar..., de donar aquell cop de timó que jo li demanava al començament. I, per tant, ho repeteixo, si això no es produeix, no li queda cap altra sortida que la dimissió.

Gràcies, senyor president.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor diputat. Per al seu torn de rèplica, l'honorable consellera senyora Serna té la paraula.

La consellera de Treball

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, vull fer referència a les paraules de l'il·lustre diputat que fan referència al SOC. Miri, segurament el SOC que vostè vol no és el mateix que el que jo vull, el que nosaltres volem, el que aquest Govern vol, eh? Perquè és un servei d'ocupació de Catalunya que no és la repartidora de subvencions a les entitats col·laboradores, és un servei d'ocupació de Catalunya que ofereix serveis a la ciutadania i a les empreses, que prioritza quines són les necessitats del mercat de treball i de les seves empreses, i a més a més un servei d'ocupació de Catalunya..., només dir-li: sap vostè què passa a les oficines de treball?, les coneixia? Miri, des del 2003 fins aquí s'han canviat en les infraestructures de les tecnologies de la informació dues vegades, invertint en oficines, invertint en formació i les persones, invertint en espais, invertint en TIC i invertint en persones. I això és l'instrument clar i fonamental per fer unes polítiques d'ocupació diferents, que són les que estem fent. Que queda camí per recórrer? Hi estarem d'acord. Però que hem començat un camí important i que l'hem endreçat i que està en marxa, sens dubte, és una realitat.

Miri, resultats: 150.000 persones formades, 90.000 orientades; el 41 per cent de les persones que han passat per aules actives, inserides en el mercat de treball; el primer portal públic, el Feina Activa; les polítiques d'igualtat d'oportunitats per a col·lectius més vulnerables. Això és el que ens preocupa i ens ocupa, tot això. I no allò... I si vostè visita les oficines..., jo les visito. Totes, les he visitat totes; i moltes, dues vegades. Perquè allí aprenc molt, eh?, aprenc com millorar les oficines. Segurament en èpoques anteriors no s'havien visitat mai les oficines, segurament vostè havia visitat poques

oficines en el seu temps. Però jo li he de dir que estem amb un pla de modernització de les nostres oficines.

I dir-li, miri, que el SOC té la millor direcció, i la prova que tenen la millor direcció és que en aquests moments vint oficines de treball estan obertes a la tarda per orientar persones que estan a l'atur. Això, amb una direcció que no està d'acord..., les persones no ho farien. I això és perquè les persones que treballen en el SOC creuen en el nostre projecte.

I, senyor diputat, si el preocupa, a mi també em preocupa, i agraeixo la seva preocupació, perquè vegi..., espero que vegi que en el proper pressupost les prioritats del Govern es demostraran claríssimament amb el pressupost del Departament de Treball. Espero i confio que reconegui aquest fet, perquè estic convençuda que per al president de la Generalitat de Catalunya és una prioritat, i per a tot el Govern. I això es reflectirà en el pressupost del Departament de Treball, no ho dubti.

Per últim, tema Lear. El tema Lear..., miri, s'ha dit aquí, ho ha dit el president, no sé què més vol que digui: que ens preocupa, ens ocupa i que estem treballant per un pla de dinamització de les Terres de l'Ebre, amb tot un seguit d'actuacions de reactivació econòmica; però, a més a més, no ens resignem, com sembla que al 2002, en què mil dues-centes persones a Cervera, un govern es va resignar, i des que es va dir això i des de fa temps es treballa amb el Departament d'Innovació per buscar atraure inversions, el moment no és fàcil, però es treballa i es continuarà treballant.

El Departament de Treball només els recursos que ha posat a les Terres de l'Ebre dupliquen als que s'havien posat anys enrere. I, per últim, estem treballant amb l'empresa i amb els sindicats per fer possible que l'impacte que tingui aquest ERO sigui el menor possible, i estic convençuda que ho aconseguirem –ho aconseguirem.

I només dir-li, senyor diputat, miri's les dades del 93 dels expedients de regulació i d'ocupació. Si no les té, i espero que a la segona interpellació li podré dir que la crisi del 93, que no era una crisi d'aquestes característiques, li podré explicar a la diputada Borràs, que segurament farà la interpellació, sobre l'impacte dels expedients de regulació i ocupació. Només una dada, setembre, 8 del 2008/agost del 2009, tres mil expedients, molts, moltíssims; 93, cinc mil cent expedients, majoritàriament expedients de recessió; 2008, majoritàriament expedients de suspensió de contractes.

Moltes gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, senyora consellera.

Interpel·lació

al Govern sobre l'evolució dels expedients de regulació d'ocupació en el sector de l'automoció (tram. 300-00237/08)

El setè punt de l'ordre del dia és la Interpel·lació al Govern sobre l'evolució dels expedients de regulació

d'ocupació en el sector de l'automoció, que presenta el Grup de Convergència i Unió, i per a la seva exposició té la paraula la senyora Meritxell Borràs.

La Sra. Borràs i Solé

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, consellera –consellera– fa set anys, aquí s'ha recordat abans, se'ns deia «el que passa avui és fruit de la desídia i la inconsistència de la política industrial del Govern. Vostès no han fet res –se'ns deia– perquè aquest Govern es sotmet als interessos de les grans multinacionals.» Això deia, ho sap perfectament, el senyor José Montilla, primer secretari del PSC, davant la situació de la Lear a Cervera, concretament el 12 de febrer del 2002. Nosaltres això no li ho direm, tindrem un grau de responsabilitat i de rigorositat en aquest àmbit, perquè sabem, a més a més, que darrere de cada persona en atur hi ha una situació difícil, hi ha en molts casos un drama. Tampoc disfressarem la realitat, consellera, no enganyarem per tal de tranquil·litzar a les persones, i demanem actuació, actuació perquè estem davant d'una situació de crisi greu, amb greus conseqüències sobre les persones, sobre l'atur, i vostè sap que li hem fet diferents interpel·lacions sobre aquest tema.

Miri, consellera, les coses no van bé, i ho sap perfectament, i el que sap també és que aquest Govern no té la capacitat de reaccionar. Abans d'entrar en el tema jo li volia fer una anàlisi de quina és la situació de l'atur, que és preocupant, hem vist les dades de l'EPA, però no ho faré, consellera, perquè vostè sempre se'ns escuda en això, se'ns escuda marejant-nos amb els números «no, escolti, aquesta dada no», ens en dona una altra... Escolti, consellera, deixem els números a una altra banda, tenim més de sis-cents mil aturats, deixem els números, no li parlaré de cap xifra, però sap que tenim més de sis-cents mil aturats, deixem si puja, si baixa l'atur; si puja o baixa l'ocupació; la situació és de dificultat i de crisi. Per tant, en aquest sentit li demano també que em contesti allò que li demanem i no que entri en el seu discurs que ja ens porta preparadet i que a l'hora de la veritat no dona respostes a les necessitats de la gent.

Nosaltres volem saber, en aquest sentit, quina ha estat la resposta del Govern davant de les línies que li han indicat de preocupació, per una banda, d'economistes i de la gent que està en primera línia, no? Varen tenir la crida del metall, varen tenir la manifestació, la concentració d'empresaris i autònoms, han tingut les queixes dels sindicats, aquest matí també se citava, doncs, tant Comissions Obreres com UGT han dit, concretament, que en el tema de l'autodeterminació aquest és un govern irresponsable, passiu, incapaç de prevenir la crisi de l'automoció –això concretament Comissions Obreres–, i la UGT acusava de no saber què s'havia de fer en el sector de l'automoció en aquest Govern. Per tant, en aquest sentit, home, consellera, doncs, contesti'm quines són les iniciatives concretes que en aquest sentit fan, perquè han estat incapaços d'anticipar-se, d'escoltar i de donar resposta.

La indústria del metall ha perdut, ho hem vist aquests dies, vuit mil llocs de treball de gener a setembre, hi ha hagut acomiadaments, aquests vuit mil llocs de treball,

i ERO temporals que han deixat en una situació difícil cinquanta mil persones i el risc que això acabi sent finalment acomiadaments. I el sector de components de cotxes i de l'entorn, de tot el tema de vehicles, ha acomiadat en un any quatre mil cinc-cents persones: ACC, a Sant Quirze; la Zodiac, a Roses; Frapè Behr, a la Zona Franca; podem parlar de Pirelli, a Manresa, i, per tant, deixarà que ens centrem ara en un exemple concret, que no és una anècdota sinó que exemplifica clarament la situació i que, a més a més, també exemplifica l'actuació del Govern i la manca d'actuació d'aquest ingovern, incapaç de donar, creiem amb tota sinceritat, una resposta, no?

Sap perfectament quina és l'empresa, és Lear Roquetes, la Lear situada a Roquetes, és una de les empreses més importants de les comarques de l'Ebre, de fet, la més important, l'anunci del seu tancament fa preveure un greu impacte en aquestes comarques, s'ha dit aquí ja per altres grups parlamentaris també. Es fabrica cablejat per a cotxes, un tipus de fabricació que requereix mà d'obra intensiva, i deia un conseller actualment, un diputat amb anterioritat, deia que «els processos productius basats en feines manuals relativament fàcils d'aprendre, on el preu de l'operari incideix molt sobre el cost del producte final, pot en el futur marxar del país», i deia concretament «el cas de Lear, a la Segarra, no és, per desgràcia, insòlit, però el que és insòlit és que això no ho hagi previst el Govern, hi havia –deia ell, ho repeteixo– informes des de fa vint anys que ja avisaven que certs components, certs processos de components de l'automòbil anaven destinats a liquidació.» Això ho afirmava el que és avui conseller d'Indústria, el conseller Huguet.

És a dir que el conseller d'Indústria, doncs, sabia fa set anys que estàvem feia vint anys amenaçats que aquest tipus d'empresa desaparegués del país. Quina ha estat la resposta d'aquest Govern que fa sis anys que hi és, una resposta d'aquest Govern que sabia que estava amenaçada aquest tipus d'empresa a desaparèixer? I si algú no donava credibilitat que pogués traslladar-se tota una empresa, tota una factoria a un altre lloc simplement per aconseguir costos més barats la realitat és que ens havia demostrat Lear, a Cervera, que era capaç de tancar l'empresa i anar-se'n a un altre lloc.

Per tant, jo no li parlaré només del tancament que avui tenim sobre la taula, sinó que li parlaré de què han fet o li demanaré què han fet durant aquests sis anys de Govern de tripartit. Què han fet durant aquests sis anys de tripartit per impedir que Lear acabi tancant a Roquetes. Portem nou mesos d'ERO successius a Lear, el darrer ERO, temporal de noranta dies a l'abril del 2009, era premonitori, perquè en el moment en què es produeix és molt perillós, així ens ho deien tant la patronal com els sindicats en aquell moment, perquè quan acabaria l'ERO seria precisament a la tardor i, per tant, en el moment en què acabaria –ells ho manifestaven així– una situació d'oasi enmig del desert, una situació de repuntament durant l'estiu, però que tornaria a decaure durant la tardor.

Què ha fet el Govern per impedir aquesta situació? Què han fet vostès, que això ja ho preveien fa vint-i-set anys –vostès ho preveien fa vint-i-set anys– i en porten sis

de governar i durant aquests sis anys què han fet per impedir que això passés? Què han fet perquè no hi hagi aquest cop tan dur en el tancament de la Lear a Roquetes? Què ha fet el comitè que vostè coordina per combatre aquesta crisi?, el comitè, precisament, per combatre la crisi. Què han fet en aquests sis anys per portar nous productes a la Lear, de més valor afegit i que, per tant, doncs, evités aquest desplaçament de la Lear cap a un altre cantó? Què han fet per aconseguir noves empreses a les comarques de l'Ebre?, no ho han fet durant aquests sis anys i dificulten, a més a més, el futur en el desplegament industrial de les Terres de l'Ebre, no només no ho han fet durant aquests darrers sis anys, sinó que, a més a més, ho dificulten.

I com ho dificulten? De dues formes molt clares: per una banda amb l'aprovació inicial del Pla territorial parcial de les Terres de l'Ebre en què consoliden la idea de la Catalunya postal, idíl·lica, paisatgística, sense possibilitat de desenvolupament econòmic de tota aquella zona; vostès dibuixen una regió per veure-la però no viure-la, molt des de Barcelona, em permetrà l'expressió. Miren Catalunya només amb una mirada metropolitana. I un altre element de gran dificultat per al desenvolupament de les Terres de l'Ebre, és el desdoblament de l'A-68. Per arribar al mar hi havia dues vies possibles, dues opcions, o bé per Morella, i per tant el País Valencià, o bé a través de l'eix de l'Ebre i cap al Camp de Tarragona. Què ha fet la formació política del president Montilla, el Partit Socialista? Doncs, a Madrid, malgrat que aquí a Catalunya ha votat a favor perquè el desdoblament sigui per Catalunya, a l'hora de la veritat a Madrid, allà on els vots són decisius, el Grup Parlamentari del Partit Socialista ha estat molt coherent. Per una banda, un pla que impedeix el desenvolupament industrial de la zona de les Terres de l'Ebre, i per un altre impedir que l'A-68 es desdobli per les Terres de l'Ebre.

Bé, davant d'aquestes dificultats, quines són les propostes concretes del Govern? Hi haurà nou producte? Em temo que a dia d'avui ja podem afirmar que no. Quines seran les noves empreses que vindran a donar feina a aquestes persones? Quina ha estat la resposta del Govern a aquests ERO temporals? Ara els veiem reaccionar, però fa mesos que això està anunciat, els ERO temporals, i que eren, certament, una amenaça. Per què durant aquests sis anys no han fet res per aportar producte nou a la Lear i, per tant, impedir que es traslladi?

Consellera, li demano per favor que no ens entri en el ball de xifres, no ens maregi amb les xifres, sincerament, contesti consellera, quines han sigut les accions concretes que vostès han fet per Lear a Roquetes; quines accions concretes són les que aquest Govern ha fet per aconseguir, per què no, també indústria a les Terres de l'Ebre; quines són les accions concretes que des d'aquest Govern s'han pres seriosament perquè no sigui una amenaça el tancament que avui tenim sobre la taula, que és el de Lear a Roquetes.

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats.

El vicepresident segon

Gràcies, senyora diputada. Per respondre la interpellació, i en nom del Govern, té la paraula l'honorable consellera de Treball, senyora Mar Serna.

La consellera de Treball

Gràcies, senyor president. Senyora diputada, segurament quan vostè pregunta quin és el capteniment del Govern pel que fa a l'evolució dels expedients de regulació d'ocupació en el sector de l'automoció, espero i confio que aquesta sigui la resposta que està esperant d'aquesta consellera de Treball. Segurament vostè sap perfectament que sóc la consellera de Treball i, per tant, contestaré com a consellera de Treball pel que fa a l'evolució d'expedients de regulació i d'ocupació en el sector de l'automoció. Si vol li explico dades, o, si més no, les hi passo, eh?

Jo li vull dir, i li he dit abans al diputat del Grup Popular, expedients de regulació d'ocupació, ERO, el 93; setembre/agost 2008, miri, majoritàriament, la suspensió de contractes. El 93 es van perdre molts llocs de treball, en aquests moments, molts estem treballant per evitar la destrucció de llocs de treball en el sector del metall, en el sector de l'automoció, i a tot el territori i a tots els sectors.

Miri, senyora diputada, això ja em recorda el mateix que quan va sortir el tema de Nissan. Ara ningú en parla de Nissan i de Seat, ningú en parla. Fa un any –fa un any– els treballadors s'estaven manifestant i deien que es tancava l'empresa Nissan. Fa poc més d'un any o menys d'un any, els treballadors de la Seat temien perdre els seus llocs de treball, una part important. Avui, senyors i senyores diputades, i gràcies a l'acció d'aquest Govern, tenim unes empreses importants que donen ocupació no només directa, sinó indirecta a moltes i moltíssimes mitjanes i petites empreses del nostre país.

Miri, jo li parlaré dels expedients de regulació i d'ocupació, perquè vostè és el que em pregunta, i li parlaré de les actuacions que porta aquest Govern respecte a l'ocupació en el sector de l'automoció i la caiguda de vendes. I, per últim, li parlaré també de Lear.

Miri, hi ha una crisi d'abast mundial. Al novembre Catalunya va liderar, i es van reunir el ministre d'Indústria i el ministre de Treball aquí amb el president de la Generalitat i el conseller d'Innovació i amb mi mateixa per afrontar el tema de la crisi del sector de l'automoció. Gràcies a això, gràcies al lideratge del Govern de Catalunya es va tenir un pla respecte a l'automoció per a tot Espanya. I gràcies a això empreses de Catalunya molt importants han tingut gairebé un 30 per cent de tots els recursos que es van posar pel Ministeri d'Indústria per dinamitzar el sector de l'automoció a Catalunya, les grans, les petites i les mitjanes empreses de Catalunya.

El Govern de Catalunya ha estat, doncs, liderant. I, miri, ha liderat per no perdre llocs de treball. I com ho ha liderat? Proposant i impulsant reformes per evitar que tanquessin les empreses. Perquè tenim clara una cosa i no el mateix a què avui feia referència el president, el molt honorable president, del que deia el president

de la Generalitat el 2002: hem d'evitar el tancament de qualsevol empresa i per això vam proposar –i això va ser una proposta de Catalunya, va ser una proposta del Govern de Catalunya– que els cent vint dies de suspensió de contractes no computessin per a la prestació d'atur.

Això ens ha permès tenir un gran nombre d'expedients de regulació d'ocupació, això ens ha permès que el 97 per cent de tots els expedients de regulació d'ocupació –una xifra històrica– s'hagin acordat entre empreses i representants dels treballadors en el que fa referència a les suspensions i això ens ha permès que el 94 per cent dels expedients d'extinció en el sector de l'automoció, que són els menys, eh?, hagin estat amb acord. Perquè tenim..., els treballadors i els seus representants i les empreses són conscients que aquesta situació és una situació global, que ha afectat les vendes de tot el sector de l'automoció, que ha estat el que ha estat més impactat. I després hi faré referència. No és casual que Lear estigui en *chapter eleven*, en situació concursal, en una situació difícil, complicada. I no és casual, eh?, que el seu únic client a les Terres de l'Ebre, a Roquetes, a la factoria de Roquetes, sigui una empresa que també està en una situació molt complicada, la Saab.

I vostè sap que el sector de l'automoció a Espanya, a Catalunya, eh?, i a tot el món està patint una situació molt complicada. Només miri el que està passant en una comunitat autònoma, eh?, veïna nostra, amb una situació difícil també d'una empresa del sector de l'automoció. Segurament els hauria agradat tenir el futur que tenen les dues principals empreses aquí, a Catalunya, gràcies als treballadors, gràcies a les empreses, però també gràcies al Govern de Catalunya.

I, si més no perquè es quedi tranquil·la, jo li diré que es nota que en el sector de l'automoció un nombre important d'empreses que tenen aprovat expedient de suspensió de contractes no els estan aplicant, no els estan aplicant perquè la situació del mercat de l'automoció està funcionant. I això no és casual, és gràcies a les polítiques públiques, a la política de l'Estat, però també a la política del Govern de la Generalitat de Catalunya –s'hi ha fet referència abans, en la proposició–, a la política del Govern de la Generalitat de Catalunya en el pla de foment del consum de cotxes i també de motos. Això ho ha fet el Govern de Catalunya, complementar de forma important i liderar aquests plans d'estímul de la demanda. I això està tenint els seus efectes; si no, parli amb treballadors i treballadores d'aquestes empreses i de les seves empreses subministradores.

Si vol li dono xifres, però segurament les xifres, com m'ha dit, no l'interessen, eh? Només dir-li que, amb relació a la regulació d'ocupació, el sector de l'automoció ha representat el darrer any el 5,8 per cent dels expedients i el 38,7 per cent dels treballadors i treballadores afectades. Per tant, estem parlant d'un nombre d'empreses grans, un tipus d'empreses gran i molt important, amb molts treballadors.

I volia fer referència també al que vostè diu, que no tenim capacitat de reaccionar. Miri, Catalunya amb aquests ERO de suspensió de contractes hem reaccionat. Si vostè no ho sap i no m'ha escoltat altres vegades,

parli amb l'organització empresarial que representa les empreses del sector de l'automoció. Parli-hi. Hem gestionat conjuntament amb la patronal i amb els sindicats la situació de cadascuna de les empreses que estaven en situacions de dificultat. Segon, tenim 4 milions destinats per a la formació de les persones que estiguin en suspensió de contractes. Tercer, en situacions concursals complicades, que aturaven la cadena de producció, i no aturaven només una cadena de producció, sinó que aturaven moltes i moltes empreses, el Govern de Catalunya conjuntament amb les representacions empresarials i sindicals hem estat treballant per evitar aturar la cadena de producció i evitar que molts treballadors es quedessin sense feina, encara que sigui temporal. Doncs, bé, aquest Govern ha treballat i continuarà treballant.

I el tema de Lear. Segurament no em donarà el temps que hi vull fer referència..., de dir... Lear té, com vostè sap millor que jo..., i s'ha treballat, i s'ha treballat amb Lear a nivell de grup d'empresa i també amb Lear a Terres de l'Ebre. A Valls té una empresa de 1.200 persones, gairebé tres-cents enginyers i enginyeres, amb projectes de desenvolupament, amb producte en desenvolupament. Lear està en una situació complicada i difícil, amb pèrdues. Però aquest ERO de Valls, que també va tenir aprovat, i es va aprovar amb acord amb la representació dels treballadors, perquè són conscients de la situació de caiguda de vendes, aquest no s'ha aplicat. En canvi, l'ERO de Roquetes s'està aplicant perquè la situació no és fàcil.

Aquest Govern està treballant, treballa des de fa anys. Miri, si la consola, jo li he de dir que el 2004 jo ja m'estava reunint amb Lear Roquetes, amb la direcció de l'empresa, per buscar alternatives per a la situació. I segurament gràcies a la feina que han fet l'anterior Govern i aquest Govern la Lear Roquetes fins ara ha tingut activitat a les Terres de l'Ebre, eh?

I aquest Govern treballa i treballarà perquè l'impacte sigui el menor possible. Si no hi ha causa, es denegarà; si hi ha causa, causa objectiva, el pla social... No voldran que parli del pla social de Cervera, no? Segurament el pla social no va ser un pla social de Cervera. I no voldran que parli de les empreses que es van instal·lar a Cervera perquè ja no existeixen, eh?, no existeixen. I no vull parlar de l'ocupació que es va generar a Cervera fruit del tancament.

Ara bé, jo li he de dir i dic el que ha dit el president, que el Govern ha treballat i continuarà treballant, i espero dir-li-ho en el segon torn, eh?, per un pla d'activació de les Terres de l'Ebre.

El president

La senyora Meritxell Borràs pot fer la rèplica.

La Sra. Borràs i Solé

Gràcies, senyor president. Senyora consellera, que trist, no?, que se m'escudi dient que vostè és la consellera de Treball i que, per tant, segons de quin tema no me'n parlarà. Li recordo també que és coordinadora –no l'hem nomenat pas nosaltres, l'ha nomenat el president del Govern– del gabinet de crisi. I és coordina-

dora d'aquest gabinet de crisi en el qual hi ha també el departament d'indústria. Per tant, també és responsable de les iniciatives que s'han fet en aquesta matèria. I, per tant, consellera, assumeixi el seu paper i digui'ns quines accions s'han fet, quines accions s'han fet amb Lear a Roquetes perquè això no acabi així, quines accions han dut a terme durant aquests sis anys, quines accions han dut a terme des que s'han començat a presentar els ERO temporals.

Perquè, és clar, consellera, diu: «Nosaltres a Lear hem fet moltes accions.» Doncs, escolti'm, els seus socis de govern a les Terres de l'Ebre no diuen el mateix, com tampoc diuen el mateix els sindicats, i li ho llegiré, no? «El senyor Álvarez, de la UGT, reprotxa al Govern que no ha fet res per salvar Lear. Concretament ens diu: "Es tracta d'una mort anunciada que el Govern davant de la qual no ha fet res de res." Álvarez ha insistit que les comarques de l'Ebre no només travessen el drama de Lear, sinó que tenen altres crisis obertes, com els dos mil treballadors que depenen de la indústria del moble de la Sènia. "No només farem mobilitzacions"», etcètera. Consellera, no li ho diu el Grup de Convergència i Unió; això li ho diuen també els sindicats, aquests que diu vostè que li diuen que ho fan tan bé.

Li deia abans també que Comissions Obreres i UGT afirmaven, i li ho repetiré, que el Govern era irresponsable, passiu i incapaç de prevenir la crisi de l'automoció. Jo li llegeixo declaracions, consellera, no li dic la meua impressió; li dic el que han dit els responsables sindicals i el que ha dit la UGT i el que ha dit Comissions Obreres.

Clar, podem parlar també, consellera, doncs, del pla per estimular la compra de vehicles. És evident que és necessari. I segueix sense haver-hi sobre la taula el pla sobre les motos del Govern central. I aquest és un tema que nosaltres li hem demanat i que vostès avui, per exemple, han volgut rebutjar.

I, en el tema de l'automoció, vostès saben que van ser altres països –Alemanya, etcètera– que van començar amb aquests polítiques. I nosaltres, en aquesta cambra i també a Madrid, vàrem presentar aquesta iniciativa i ens la van rebutjar. Hem anat tard, consellera; han anat tard, consellera. Per tant, en aquest sentit, doncs, han anat tard, hi insistim. I, per tant, quan han començat, doncs, a frenar..., perquè no a incrementar estrictament les vendes, sinó a frenar la davallada de vendes, això arriba tard.

I, home, consellera, posi el retrovisor tant com vulgui, però creu que els ajudarà en res a la gent que a dia d'avui es troba sense feina o es quedarà sense feina que els parli de l'any 93? Bastant lamentable, consellera. Les seves responsabilitats són a dia d'avui, de quines són les solucions que vostè ofereix, quines són les solucions que ofereix a Lear o que ofereix a Honda, quines són les alternatives que ha donat. Ha sortit aquí i no n'ha donat ni una, consellera, no n'ha donat ni una.

I, per tant, evidentment vostè pot sortir aquí i donar-nos totes les xifres, marejar-nos inclús, però el que la gent espera d'un govern són respostes concretes, plans específics. En el seu moment a Cervera se'n va fer un,

de pla específic, juntament amb el territori, juntament amb els sindicats, juntament amb el món empresarial. I aquesta va ser una realitat.

La situació és complicada, certament, els nivells d'atur són elevats, i aquest Govern, en el qual vostè, li ho repeteixo, és la coordinadora del gabinet de crisi, doncs, no hi està donant resposta.

Miri, consellera, amb anterioritat se li demanava, doncs, que potser hauria de dimitir. Nosaltres no li demanem això, consellera, nosaltres li demanem que treballi, que sigui capaç de generar ocupació, que sigui capaç de donar respostes, que sigui capaç de dir-nos no només a nosaltres sinó a la societat en general quina és la resposta que aquest Govern i aquesta coordinadora del gabinet de crisi dona a la gent de Lear, a la gent d'Honda i a tantes persones que estan en aquests moments amb un ERO temporal, que pateixen per si es poden transformar, doncs, en tancament d'empreses.

Consellera, la gent vol respostes de mesures concretes per salvar empreses, per salvar també llocs de treball. I això és el que aquest Govern ha de fer. Consellera, vostè una vegada ho va dir, vostè va dir: «Sóc la consellera de Treball, no la consellera de l'atur.» Lamentablement el temps l'està desmentint. Ens agradaria poder dir una altra cosa. Potser ens donarà alguna resposta ara, així ho esperem, però fins a dia d'avui el que hem trobat és molta xifra, molta posició catedràtica, podríem dir, però molt poca resposta real de les necessitats que té i necessita la gent. I, per tant, en aquest sentit, doncs, la gent se sent absolutament desamparada amb una situació de crisi, que, d'aquest Govern, encara esperem quin és el pla per a les Terres de l'Ebre, que a dia d'avui no hi és...

El president

Senyora diputada...

La Sra. Borràs i Solé

...l'únic que han fet és tallar les dues vies, la industrialització i també lògicament, doncs, la via de l'A-68 per les Terres de l'Ebre. Res més.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

L'honorable consellera té la paraula.

La consellera de Treball

Gràcies, senyor president. Senyora diputada, diu que dono respostes de catedràtica, que la gent se sent desamparada. M'agradaria..., encara no he escoltat ni de l'anterior grup ni de vostè cap proposta, cap, ni una –ni una. Miri, i avui... (*veus de fons*), avui tenen sobre la taula una oportunitat d'or, tant el Grup Popular com el seu grup. Avui, aquest matí, a l'Ajuntament de Barcelona hem signat amb els dos grups de govern més un grup que no està al Govern, conjuntament amb els agents socials, la renovació i l'addenda del Pacte per a l'ocupació de qualitat de Barcelona. Vostès i els seus grups tenen l'oportunitat de fer coses, afegir-se a aquest pacte que

està obert –que està obert–, tant al Grup Popular com al Grup de Convergència i Unió. Això són actuacions.

Miri, faci'm alguna proposta. Si vol que jo li parli de propostes..., vostè què fa? Que jo li parlo com a catedràtica? Tenen una oportunitat d'or de dir al país que treballeu tots plegats –que treballeu tots plegats–, sindicats, patronals, partits, tota la societat civil, per fer front a aquesta crisi econòmica. Senyors i senyores diputades, deixem de fer oposició destructiva i construïm per al país, construïm per al futur. I en tenim una oportunitat: aquest pacte que hem signat aquest matí amb l'alcalde de Barcelona està obert per als seus grups; així demostraran el que volen fer per al país. I aquesta..., Barcelona, com és la capital de Catalunya, pot liderar aquest canvi i aquesta transformació. Espero i confio que aquests dos grups parlamentaris assumeixin el Pacte per a l'ocupació de qualitat de Barcelona, obert a tots els grups, inclús els seus.

Miri, en les respostes concretes que necessita..., jo pensava que parlaria del pacte del sector de l'automoció, perquè en la sessió de control del Govern s'ha parlat molt de Lear –s'ha parlat molt de Lear. I les respostes concretes..., li he de dir que demà mateix el conseller d'Innovació, Universitats i Empresa enviarà a la representació als treballadors de Lear Roquetes tot allò que s'ha fet pel Govern respecte a l'empresa i per buscar alternatives, i tot allò que s'ha fet per al territori per atraure inversions i en quina situació està. Espero i confio que també els arribarà al seu grup parlamentari i als grups de l'oposició, perquè tinguin coneixement també d'aquesta situació.

Senyora diputada, treballeu, treballeu i treballeu pel sector de l'automoció. Segurament a vostè li hauria agradat que el sector de l'automoció estigués en pitjor situació. Diu que s'ha mantingut... (*remor de veus*), diu que s'ha mantingut. Ha vist quines són les xifres de l'increment de vendes el mes de setembre? Les ha vist. Jo no me les invento, i no li donaré una xifra. Estan publicades, ANFAC les té, les tenen els diaris: increment important de les vendes i pròrroga d'aquest pla d'impuls al sector de l'automoció, les vendes, a moltes –a moltes– empreses i a molts treballadors i treballadores del nostre país.

Miri, Lear: s'han buscat alternatives, s'estan buscant alternatives al sector, al territori. I no només pel tema Lear: també per un altre sector que ens preocupa, els Mobles de la Sènia. I jo hi he estat, m'he reunit amb les organitzacions empresarials, amb les empreses, amb el Centre del Moble, i també amb els sindicats, per veure'n i avaluar-ne les possibilitats. Amb l'ICF s'està treballant –s'està treballant.

Miri, només dir-li: aquest Govern està treballant, ha treballat i continuarà treballant per un pla de Terres de l'Ebre. I només dir-li una cosa, una única xifra: en termes d'atur, Terres de l'Ebre no està en pitjor situació que la mitjana de Catalunya, és igual, no li diré la xifra perquè no li interessa. (*Remor de veus.*) Ara bé, però malgrat això treballeu i treballarem per un pla de dinamització de l'activitat econòmica a Terres de l'Ebre, i espero i confio que tinguem el seu grup al costat tant en aquest pla com al Pacte per a l'ocupació de qualitat de

Barcelona. No perdin aquesta oportunitat, els ciutadans i ciutadanes de Catalunya, i especialment les persones que estan en situació d'atur i les empreses que estan en dificultats, no entendran que vostès no es sumin a aquesta possibilitat de millorar el nostre país i enfortir la nostra situació econòmica.

Moltes gràcies.

El president

El vuitè punt de l'ordre del dia és la interpellació al Govern sobre el desplegament i l'aplicació de la Llei 12/2009, d'educació.

Interpel·lació

al Govern sobre el desplegament i l'aplicació de la Llei 12/2009, d'educació (tram. 300-00235/08)

Presentada pel Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula l'illustre senyor Josep Maria Freixanet.

El Sr. Freixanet i Mayans

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats... Honorable conseller, miri, tinc aquest text legislatiu, aquest recull interessantíssim que ha fet el Parlament de Catalunya, i ara fa quatre mesos parlàvem, estava en plena ebullició la Llei d'educació de Catalunya; estàvem a punt d'aprovar en aquest Parlament la primera Llei d'educació de Catalunya, no? I en el recull que ha fet el lletrat, o els lletrats, es diu clarament que «aquesta llei sorgeix en un context de renovació i millora dels objectius de l'educació a Catalunya, arran de les noves necessitats en els àmbits educatiu, social, econòmic i cultural, i es configura com la primera llei global d'educació que aprova el Parlament de Catalunya». Òbviament, per tant, vam donar aquell dia, l'1 de juliol, una transcendència molt important al que acabàvem de fer. Per dir-ho d'alguna manera, Catalunya innovava; com sempre, com moltes vegades, Catalunya innova.

I, per tant, aquella llei, aprovada pel Parlament de Catalunya el passat 1 de juliol i publicada el dia 16 de juliol de 2009, descriu, com diu també i es recull, «un model educatiu propi, en desenvolupament també de les noves prescripcions que ens dona l'Estatut del 2006». Per tant, es tracta d'una regulació general que té com a propòsit facilitar el marc legal, institucional i estable del sistema educatiu.

Òbviament, quan vam aprovar aquesta Llei d'educació de Catalunya..., aquest grup parlamentari és la segona interpellació que li fa només en aquests pocs mesos, i li agradaria que la interpellació d'avui fos bàsicament per demanar-li una part del que diu el títol de la interpellació; és a dir, com anem de desplegament, com anem d'aplicació de la Llei d'educació de Catalunya, quin calendari tenim a les mans o està pensant el Govern de Catalunya. I evidentment, i òbviament, aquesta és una de les preguntes que ja li formulo per avançat, i, per

tant, ens agradaria conèixer quin és el capteniment del Govern en aquest sentit, no?

Però sí que és veritat que vostè ens va anunciar en seu parlamentària fa pocs dies, en la Comissió d'Educació, que en primer lloc l'Estat trobava determinades discrepàncies amb relació a alguns articles de la Llei d'educació de Catalunya, i en aquestes discrepàncies se suggeria per part de l'Estat una solució adequada per tal d'evitar el recurs d'inconstitucionalitat. I en un informe adjunt es valorava que s'havien trobat vulneracions de la normativa bàsica estatal, recollida tant en la LOE com en les seves disposicions reglamentàries, no?

Permeti'm que en destaquí alguns d'aquests, no?, alguns dels preceptes, bàsicament del títol cinquè de la LEC. En concret es referia a l'article 53.1, en connexió amb l'article 9, en què es diu literalment que estableix una definició de currículum que no es correspon exactament amb el que diu l'article 6.1 de la LOE. Pel que fa també a la creació de cossos docents de la Generalitat de Catalunya, es considera que això entra en contradicció amb la normativa bàsica sobre la funció pública docent i afectaria i faria impossibles la convocatòria i resolució dels actuals concursos de trasllat d'àmbit estatal. I es qüestiona també la capacitat que ens atorga l'article 158.2 de la Llei d'educació, quan fa referència al sistema propi de beques i ajuts a l'estudi, al·legant que aquesta és una competència exclusiva de l'Estat.

Si al contingut de tot aquest informe hi afegim diverses declaracions contradictòries sobre si s'hi ha de recórrer o no al Tribunal Constitucional, si s'incomplia l'ensenyament de les tres hores de castellà, i, a més, hi afegim el recurs del PP al Tribunal Constitucional, permeti'm dir que la situació és un xic preocupant. Recordi que en la comissió li vaig dir: «És hora d'estar alerta, conseller. Per tant, anem a veure, Govern de Catalunya, com estem actuant.» Però fixi's que això és un *déjà-vu*, és una nova reacció d'aquells que entenc que volen evitar l'avenç d'un país cap al seu autogovern.

Des d'aquest grup parlamentari entenem clarament que no es pot qüestionar un model educatiu avalat durant més de trenta anys, com és el sistema català amb la immersió lingüística. Per tant, demanem respecte institucional pel Parlament de Catalunya i el demanem a tots aquells que puguin tenir dubtes o a tots aquells que els dubtes ja els han manifestat sobradament i, per tant, han portat una vegada més —una vegada més— al Constitucional, en aquest cas, la Llei d'educació de Catalunya, bàsicament basant-se en arguments, realment, que formen part, jo diria, del segle XIX, i no del segle XXI.

La Llei d'educació està clar, conseller, que és una llei de fonaments per a la construcció nacional, i aquest grup parlamentari hi ha tingut molt a dir, i aquest grup polític, des de l'aprovació del Pacte nacional per a l'educació. Tothom sap de la importància de l'educació; ho sabem nosaltres i ho saben ells. L'Estat està nerviós i el PP presenta un recurs d'inconstitucionalitat, i això torna a ser una provocació cap a un país, cap a un parlament, cap a una llei que ha comptat amb un ample consens polític i social i amb el vistiplau jurídic del nostre Consell Consultiu.

Conseller, jo avui penso i hi estic d'acord quan vostè moltes vegades diu, apellant a alguna persona del seu departament: «Hem de parlar menys de processos i hem de parlar més de resultats.» Òbviament, també m'agradaria a mi, de parlar menys de processos i més de resultats, m'agradaria que no haguéssim d'estar sempre a l'aguait de què ens pot passar, o bé al Tribunal Constitucional o bé allà on sigui. És a dir que, d'alguna manera, allò que li deia al començament: Catalunya innova, l'Estat disposa. Per tant, entenem que això no és lleialtat institucional.

I, si Catalunya, per resoldre problemes de crisi i diversos i parlem que ens cal educació, educació i educació..., òbviament, el que volem és que el nostre autogovern ens doni la possibilitat de poder treballar tranquils i poder desplegar i aplicar convenientment aquesta Llei d'educació, la qual apreciem, desitgem i volem que es pugui portar a terme, amb tots les seves conseqüències, en tots aquests anys que hem dit que l'hauríem de desplegar i aplicar.

Per tant, conseller, quin capteniment té el Govern quant a l'aplicació de la llei? A vostè li he sentit a dir..., no sé si diu: «A tota vela, és un transatlàntic...», no sé quina expressió fa servir. M'imagino que els vents que vénen de ponent segurament no faran defallir aquesta nau, aquest transatlàntic. I, en tot cas, volem conèixer quin calendari de desplegament està treballant el Govern, en temps, en forma i contingut; per tant, el que ens pugui explicar, el que ens pugui donar a conèixer.

Volem sentir de vostè també en seu parlamentària, després de l'aprovació de la llei, el seu compromís polític, que no en dubto, que suposo que no acceptarà, ni per activa ni per passiva, cap retallada de la llei; que no es produirà cap interpretació a la baixa; que defensarà el model educatiu d'aquest país i la seva política lingüística. Ho dic perquè és important; és important per als professionals de l'ensenyament, és important per a tots aquells que hi van donar suport, grups polítics, però també és molt important perquè al darrere hi han els pares, hi han les famílies, pares i mares, famílies, hi han els sindicats, hi han organitzacions patronals, etcètera, que és important que sàpiguen que estan caminant tranquil·lament.

Li demanem —no sé si m'atreveixo a dir «li exigim»— fermesa, responsabilitat davant d'aquells que dubten de la capacitat d'aquest Parlament de decidir un model educatiu propi, en desenvolupament de les noves prescripcions de l'Estatut. Ho repeteixo: respecte institucional; integritat de la llei; que no es produeixi cap retallada unilateral, ja que aquesta potestat només correspon a aquest Parlament, i tampoc que no es produeixi cap interpretació a la baixa; valentia política per defensar la política lingüística, ni un pas enrere. Hem estat capaços de sumar-hi el principal partit de l'oposició, a la Llei d'educació de Catalunya. L'Estat ara està amb el Pacto de estado para la educación. Em sembla perfecte que ens intenti copiar; per tant, li posem el nostre model. Però el que desitgem també és que ens deixi treballar amb tranquil·litat, amb responsabilitat.

Ha estat una llei, ho he dit abans, d'ampli consens polític, social i de la comunitat educativa. Per tant, en

aquest sentit, la Llei d'educació, que descriu un model educatiu propi, en desenvolupament de les noves descripcions de l'Estatut..., estic segur que no hi haurà ni res ni ningú que impedeixi que el Govern de Catalunya tiri endavant totes les oportunitats.

Per tant, deia, el dia que fèiem la intervenció de la Llei d'educació, dèiem que era una llei d'exigència, i parlava de llei d'exigència per a molts. Conseller, aquesta llei és una llei d'exigència per al Govern de Catalunya. Espero, com no ho dubto, que tots plegats sapiguem estar a l'alçada d'aquesta responsabilitat que ens ha posat el poble de Catalunya.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Té la paraula l'honorable conseller d'Educació, el senyor Ernest Maragall.

El conseller d'Educació (Sr. Ernest Maragall i Mira)

Sí, moltes gràcies, senyor president. Senyor diputat, senyores i senyors diputats que m'honoren amb la seva presència i paciència en aquesta tarda de ple parlamentari... Efectivament, com vostè deia, senyor diputat, la Llei d'educació es va aprovar en aquesta cambra fa exactament..., quasi exactament quatre mesos; els fa exactament diumenge que ve, eh?, de manera que estem..., en fi, molt precisament en aquest punt. Diguem-nos, doncs, que, efectivament, és una llei que acaba de començar el seu camí, que és una llei jove, però que ja ha començat, ha començat a caminar; que no és pas un infant que li costi d'avançar i de caminar a les tentines, no: està ja en plena marxa, i decidida, i amb una clara consciència de quin és el seu objectiu, quin és l'horitzó que pretén assolir.

Que quedi clar també, repetim-ho un cop més –vostè ho ha fet, jo també–, la llei es recolza per al seu desplegament, eh?, per seguir aquest camí, per assolir aquest horitzó, en dos pilars perfectament definits: per una banda, la consciència de ser un desplegament essencial del nostre Estatut –la llei és l'Estatut, és l'expressió plena de l'Estatut, tal com el vam aprovar, tal com el van votar els ciutadans de Catalunya–, i, al mateix temps, la llei té el recolzament explícit d'una majoria ciutadana i d'una majoria parlamentària, eh?, amplíssima, que vostè esmentava fa un moment i que n'és també l'esperó, l'exigència en els seus termes que ens ha d'estimular i motivar.

Ara, el país sap el que vol, ho sap clar. Ha passat de la intuïció a la certesa i de les expectatives a les exigències, eh?, i em sembla que és una bona manera de parlar en aquest sentit. I, per tant, ja sé que han aparegut els núvols que vostè esmentava, eh?, en aquest Mediterrani de la nostra navegació educativa; però no pateixi, no ens ho impediran, eh?, ho aconseguirem. El projecte que tenim en peus és prou sòlid i prou ferm, prou ben plantejat perquè, efectivament, arribi a port en les millors condicions. Farem el que sigui: saltarem, rodejarem..., en fi, farem totes les maniobres que convinguin a la navegació, però ens en sortirem. Ningú ens podrà impedir de consolidar un model educatiu propi, el model

educatiu català, que a més, certament, crec que està en condicions de ser referència, i referència viva i innovadora, com vostè també deia, a Europa i al món.

I a partir d'aquí, deixi'm dir-li-ho també, la millor defensa d'aquesta llei és aplicar-la, és aplicar-la amb totes les conseqüències, en tots els seus continguts, en totes les seves previsions i sense aturar-nos, fent l'atenció que convingui a les altres qüestions –ara en parlarem–, però, en tot cas, des del punt de vista de la seva aplicació, avançant decididament sense espera i sense..., en fi, sense respir tampoc, si cal. I per això, com vostès saben, el Govern, efectivament, ben aviat coneixerà una proposta d'acord de govern que formularà el Departament d'Educació per, en fi, establir detalladament terminis, continguts, conceptes obligats, associats al desplegament específic de la llei, en tots i cadascun dels seus àmbits.

Permeti'm dir-li en aquest terreny que aquest acord de calendari de desplegament de la llei serà..., sol·licitaré comparèixer davant de la Comissió d'Educació per poder-ne donar compte i, evidentment, debatre'n, amb tota la intensitat que convingui i tan detalladament com els senyors diputats creguin necessari.

En aquesta previsió de desplegament, en aquesta previsió de determinació del calendari de desplegament, jo crec que hi han dos eixos principals aquest primer any, ja. Un, el que en podríem dir «desplegament normatiu, institucional», que té, diguem-ne, quatre conceptes bàsics, que ara no detallaré: la norma que ha de definir i donar contingut a l'autonomia de centres; la norma que, en paral·lel amb això, ha de bastir el concepte i l'efectiva aparició d'una direcció apoderada dels nostres centres educatius, i igualment també, no ja la norma, sinó la norma i també la realitat institucional que, al darrere del concepte d'«avaluació», central a la llei, ha de dibuixar-se i ha d'aparèixer, certament, amb la màxima immediatesa. Autonomia, direcció, avaluació. I en un altre eix, en un eix més orientat al terreny econòmic i al terreny de les línies polítiques d'aplicació de la llei, el que farem serà també posar en marxa totes les interlocucions imprescindibles amb els diferents sectors, totes les instàncies que són clau perquè els continguts de la llei siguin acordats, siguin coneguts, siguin compartits, tant com siguem capaços, amb els quatre grans blocs de representació sectorial que protagonitzen la nostra educació: els representants dels professionals, els representants del sector concertat i les seves organitzacions i titulars, els representants dels pares i mares i del conjunt de les famílies del país, i per últim, també, la representació institucional del món local, dels ajuntaments i més, que estan cridats a compartir i avançar en un protagonisme indiscutible.

De manera que estarem, aquest any també, en paral·lel amb el desplegament normatiu institucional que li deia abans, avançant decididament en una línia de concreció, de preparació de totes les mesures, de tota l'aplicació efectiva, en termes de recursos i en termes de novetats també, de llançar, doncs, aquest diàleg i la seva efectiva aplicació.

Però anem a les qüestions associades al requeriment de què vostè em parlava. El Govern central formula aquest

requeriment utilitzant l'article 33.2 de la Llei orgànica del Tribunal Constitucional, com vostè sap, que preveu un període de converses i diàleg abans de prendre qualsevol altra decisió.

Deixi'm dir-li en aquest sentit, primer: aquesta situació és la constatació que la llei expressa un dels nuclis substancials del nostre Estatut. La llei formula i desplega en el camp educatiu la nova frontera competencial que l'Estatut va definir en els articles 111, 131 i alguns altres.

Segon. No és estrany, doncs, que l'Estat, en la seva... —com dir-ho?— respiració ordinària, expressi la seva inquietud en comprovar que sí, que l'Estatut no és un document de retòriques i bones intencions, sinó que s'està aplicant amb solvència, amb rigor i amb tota seriositat. I això, entre altres coses, vol dir que és l'Estat qui ha d'adaptar-se, qui ha de modificar el seu capteniment i la seva cultura normativa, i, per tant, diguéssim, respira en base a aquesta inquietud.

Deixi'm dir que, en paral·lel, hi ha una qüestió que és la mateixa, però en sentit contrari, que també hem de tenir present: és el que es planteja en relació amb l'actuació ordinària de desplegament polític normatiu per part del Govern central, en ús de les seves competències, de les que té. I, per tant, li haurem de mantenir una atenció constant per garantir la distinció clara i correcta dels àmbits competencials respectius. Nosaltres també respirarem, eh?, certament i amb tota efectivitat i contundència.

Bé, com saben, en tercer lloc, les converses que mantindrem amb l'Administració central, en el si de la comissió bilateral, es referiran principalment a dos aspectes de la llei que vostè mencionava: els referents al currículum en tot el seu contingut i els relatius a la funció pública i la seva concreció en el model que ens proposem construir. Són qüestions importants, centrals, de les que donen caràcter i definició a la llei nostra, al costat de moltes altres. Jo, deixi'm dir-li que estic convençut que el diàleg al voltant d'aquests articles acabarà per enfortir i consolidar la interpretació que defensem, la que respecta plenament l'Estatut i la mateixa Llei d'educació de Catalunya.

Hem de registrar, hem de fer constar també l'actitud positiva i decidida del ministre d'Educació, en totes les seves manifestacions al voltant d'aquesta qüestió, en la direcció de tancar definitivament un acord que, naturalment, ha de concloure en el manteniment íntegre, intacte, del text legislatiu, sense cap modificació. I crec que és una actitud que ell ha expressat repetidament, i és també una actitud, per cert, que aquest mateix matí el president del Govern ha posat en relleu en el marc d'un diàleg entorn de la proposta de pacte que vostè també esmentava.

Però hauríem de treballar en la línia també de defensa més activa i més contundent. El Partit Popular, en un acte de pura continuïtat amb el recurs contra l'Estatut, ha presentat també recurs contra la llei. Si el recurs contra l'Estatut ja és incomprensible en termes de defensa de l'autogovern català, el recurs contra la llei és encara més inacceptable; és explícitament contrari a

les legítimes aspiracions per millorar la nostra educació, que tots els partits catalans hauríem de compartir. Com es pot entendre que des d'un partit català que diu voler representar els ciutadans de Catalunya es formulï una negació frontal a la norma que permet que el país construeixi un model educatiu propi i modern, ambiciós i exigent, en la cerca de l'equitat i l'excel·lència que l'han de definir?

Per tant, i acabo amb això, senyor diputat, cregui'm, tant en el diàleg amb el Govern central com davant del recurs del Partit Popular, hi posarem la màxima i la mateixa fermesa, amb les formes i amb els continguts adequats a cada circumstància, evidentment, diferent, i a cada interlocució. Però estic convençut que ens en sortirem positivament d'ambdós procediments, sense, per cert, haver-nos de sentir presoners d'aquest procediment. El procediment hi serà i l'haurem de seguir, hi haurem d'estar atents i l'haurem de fer bé; però hem d'estar en condicions de no quedar-nos-hi obsessionats, hipnotitzats per aquesta situació. Nosaltres hem de treballar, hem d'aplicar la llei; repeteixo que és la seva millor defensa.

Estic convençut, finalment, que tindrem l'ocasió, si fem bé això, de demostrar una altra cosa, i és que guanyant aquestes batalles, aquests escenaris d'aquests procediments, estarem guanyant una qüestió més de fons en defensa del conjunt de l'Estatut i de la seva indiscutible vigència.

I, per últim, senyor diputat, estic convençut també que tindrem ocasió de contrastar...

El president

Honorable conseller...

El conseller d'Educació

...en la redacció de la moció que sens dubte presentarà a consideració... (*Veus de fons.*) No hi ha haurà moció? (*Veus de fons.*)

El president

No hi haurà rèplica, honorable conseller.

El conseller d'Educació

...que sens dubte estarem en condicions d'acordar, amb una majoria encara més ampla que la que va obtenir la mateixa llei, l'actitud i el capteniment que hem de compartir en la defensa de la seva aplicació.

Moltes gràcies.

El president

Doncs, si no hi ha rèplica, suspenem la sessió, que reprendrem demà al matí, a les deu.

La sessió se suspèn a un quart de vuit del vespre i dos minuts.